

Phuong Huyền

*Yêu
một chút
cũng đau
có sao*

Tập truyện ngắn

 NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

PHƯƠNG HUYỀN

Phóng viên, Biên tập viên
Kênh FM99.9Mhz - Đài Tiếng nói
nhân dân Thành phố Hồ Chí Minh
Hội viên Hội Nhà văn Việt Nam

Một số tác phẩm đã in:

- *Kẻ hiệu kỳ*

Nxb. Kim Đồng, 2011

- *Ai rồi cũng chỉ còn lại một mình*

Nxb. Văn hóa - Văn nghệ, 2014

- *Cái tai và cuộc phiêu lưu kỳ thú*

(Truyện vừa thiếu nhi)

Nxb. Văn hóa - Văn nghệ, 2015

- *Không gì là mãi mãi*

Nxb. Văn hóa - Văn nghệ, 2016

- *Những thiên thần của người gác rừng*

(Truyện vừa thiếu nhi)

Nxb. Văn hóa - Văn nghệ, 2018

Yêu một chút cũng đâu có sao

Phương Huyền

Chịu trách nhiệm xuất bản:
Giám đốc - Tổng Biên tập
ĐINH THỊ THANH THỦY

Biên tập: **Trần Đình Ba**
Trình bày: **Hoàng Văn**
Thiết kế bìa: **Nguyễn Uyên**

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH 62 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM ĐT: (028) 38225340 - 38296764 - 38247225 Fax: 84.28.38222726 Email: tonghop@nxbhcm.com.vn Website: www.nxbhcm.com.vn	NHÀ SÁCH TỔNG HỢP 1 62 Nguyễn Thị Minh Khai, Q.1, TP. HCM ĐT: (028) 38256 804 NHÀ SÁCH TỔNG HỢP 2 86 - 88 Nguyễn Tất Thành, Q.4, TP. HCM ĐT: (028) 39433 868 Sách điện tử: www.sachweb.vn
--	---

XNĐKXB số: 612-2022/CXBIPH/05-46/THTPHCM
QĐXB số: 9/QĐ-THTPHCM-EBOOK2022 ngày 02/3/2022
ISBN: 978-604-335-720-2. Lưu chiếu năm 2022

ISBN: 978-604-335-720-2

*Yêu
một chút
cũng đâu
có sao*

Phuong Huyền

Lên
một chút
cũng đâu
có sao

Tập truyện ngắn

NHÀ XUẤT BẢN TỔNG HỢP
THÀNH PHỐ HỒ CHÍ MINH

Hẹn với mùa xuân

Những tưởng các cô gái như Di, như Nghi, như Thư, như San, như Lam... chỉ yêu một chút, một chút thôi, đủ để vừa làm đầy cái cảm xúc mong manh của những trái tim mong manh trong dáng vóc cũng mong manh của họ. Nhưng không, cái một chút thôi ấy nhiều khi phải đánh đổi bằng cả những tháng ngày dằn dặt yêu và đau trong một tương lai mãi mãi chẳng thể nào bình yên được nữa.

Khi đọc xong tập truyện này tôi liền tự hỏi, Phương Huyền đã từng chốt lại cho những chuyện tình trong tác phẩm của mình bằng **Ai rồi cũng chỉ còn lại một mình** và **Không có gì là mãi mãi**⁽¹⁾ thì hà cớ gì và nguyên do làm sao mà cho đến tận hôm nay, mãi năm năm sau

1. Tên hai tập sách của Phương Huyền do Phương Nam Books & NXB Văn hóa - Văn nghệ xuất bản vào năm 2014 và 2016.

ngày **Không có gì là mãi mãi**, Huyền lại quay trở lại với dáng vẻ hăm hở của một cô gái “có vẻ” từng trải để bày trò... **Yêu một chút?**

Hóa ra, nói vậy mà không phải vậy, yêu một chút chỉ là lời chống chế của những cô nàng lỡ yêu sâu đậm trong những mối tình nhiều chút. Các nàng Lam, San, Di, Thư, Miên... năm năm trước hay bây giờ hoặc năm năm tới nữa, cũng sẽ vậy thôi, yêu tới mù mị cả người, tới tổn thương cả tinh thần và thể chất vốn đã quá mong manh của họ.

Núi và biển là hai không gian luôn trở đi trở lại trong những truyện ngắn của Huyền, nơi thì mênh mông vô định, nơi thì rợn ngợp lạnh lùng, vậy mà hai chốn đó lại là nơi nhân vật luôn tìm về khi muốn trốn chạy thực tại ngổn ngang, khi muốn khước từ những sự thật đau lòng mà họ không thể chấp nhận. Mà lạ lùng làm sao, cái vô định ấy, cái rợn ngợp ấy, những cơn gió biển, những cơn mưa núi ấy lại khiến tôi liên tưởng đến những Lãm, những Nam, những Phan, những anh trong những câu chuyện mà Huyền kể. Họ bí ẩn và thình lặn quá, họ ngang tàng và cam chịu, họ lạnh lùng và nồng ấm. Họ như một Đà Lạt trong trái tim San, khiến “San yêu mà sợ. Nỗi sợ của sự cô độc luôn bủa vây. Nhưng, San lại không thể chối bỏ nó nên cô luôn về Đà Lạt trong những ngày đông lạnh lẽo ấy, chỉ

để được trọn vẹn với chính bên trong con người mình”. Liệu những câu hỏi xót xa và thẳng thốt của San: “Có thực sự em quan trọng với anh?”, “Có thực sự em cần thiết với anh?” và liệu tình yêu dịu dàng và nhẫn nại của cô có thấp lèn trong tim người đàn ông cô yêu tưởng đã đóng băng trong nỗi cô độc mãi mãi, một lần nữa, những đợt nắng hồng? (*Nắng ở trong tim*).

Lần đầu tiên đến với Sapa, Miên chọn một nhà nghỉ nhỏ heo hút trên đồi trong những ngày đầu đông mù mịt sương và mưa phùn. Cô đến Sapa một mình chỉ để lang thang làm những điều mình thích ở một nơi không có ai quen biết, để khỏi phải đối thoại. Và để rồi khi Dũng hiện ra trong sương mờ phố núi, “tình cờ” và vào Miên và chiếm trọn trái tim Miên thì những mùa đông sau đó Miên lại rời khỏi Việt Nam vì không muốn nỗi đau của mình lại nhói lên vì những cơn mưa mùa đông Sapa mù sương của những tháng ngày đã từng có Dũng (*Có hẹn với mùa xuân*).

Và cô, cô cũng vậy, cũng chọn phố núi xứ thông reo vào những ngày đông giá để quên đi điều mà trái tim mình không cách nào quên được. Bao nhiêu lần cô nương vào Đà Lạt khi bế tắc quẩn quanh trong mối quan hệ đầy cô đơn giữa hai con người cô đơn, giữa cô và anh. Đã bao nhiêu lần câu hỏi của cô: “Vậy còn em là gì, là gì trong mối quan hệ này anh ha?!” rơi vào thính

lặng, đã bao nhiêu lần trái tim cô chịu đựng hết tổn thương này đến tổn thương khác cô mới có thể buông bỏ được, để “một mình trở về, tự ủ ấm mình trong tiếng thông reo”?... (*Trong tiếng thông reo*).

Những cô gái trong truyện của Huyền luôn dấn vật mình quanh những câu hỏi như vậy, hỏi chính bản thân mình, hỏi người đàn ông mình yêu và hầu như tất cả đều rơi vào thính không, nơi những câu trả lời dù không có ai nói ra thì những người trong cuộc đều hiểu thấu. Như San đến với xứ biển ngọc Côn Đảo để chỉ để hỏi Nam một câu “Có thứ gọi là tình yêu vĩnh cửu không Nam?”. Có không? Nếu có thì sự vĩnh cửu ấy có phải đã mãi mãi nằm lại trong những yêu thương đau đớn mà Nam đã trao tặng cho mối tình đầu đã mất đi trong tuyệt vọng của anh? Sự vĩnh cửu mà dù có gắng sức đã cạn kiệt yêu thương thì mãi mãi San cũng chẳng thể chạm vào đấy được? (*Ngoài kia biển hát*).

Biển đôi khi gắn với những đòi hỏi lãng mạn bất thường của Di, cái kiểu điên điên bốc đồng mà chỉ có anh - người đàn ông bất cần và ngông cuồng, thích là làm, nói là làm mới có thể trị cô được hay chính xác hơn là mới có thể chiều chuộng cô được. Và, khi chỉ có hai đứa bên nhau, trước biển, dưới ánh trăng 14 như trong những giấc mơ của Di, khi “nụ hôn anh lướt trên cổ Di. Mặt anh vùi sau gáy Di. Và vòng tay anh siết chặt” thì

Di mới có thể xóa đi đoạn ký ức trắng đau thương của mình. Trong vùng ký ức đó, cũng có một cô gái bé nhỏ và mong manh trước biển, ngây thơ và cả tin hơn Di, đã yêu và đau như thế. Biển đã chứng kiến tất cả, biển là nơi mà có một người đã tạo nên vùng ký ức đầy vết thương trong Di. Nhưng cũng bây giờ, chính biển đã cùng với anh diễn đầy vào đoạn ký ức đó bằng những yêu thương ấm áp bình yên (*Lời biển hát bình yên*).

Nhưng rồi cũng chính cái mệnh mông vô định của biển lại gắn với một ước vọng mãi mãi không thành của Lam, biển và Lam cứ dần xa mãi từng phút từng giây đầu Phú Yên và Sài Gòn chỉ cách nhau đường bay 50 phút. Chỉ vì người đàn ông xứ biển của cô đã không thể thành thật về những yêu thương mà anh lựa chọn, sự lựa chọn của anh buồn thay và xót xa thay, không có Lam ở đó (*Ngày về thôi lỡ hẹn*).

Trong ***Yêu một chút*** mà Phương Huyền ra mắt bạn đọc lần này, tất cả đều là những tình yêu nhiều chút và rất nhiều chút. Đầu đó là những tình yêu được nói ra bằng lời hay chỉ bằng ánh mắt, là những tình yêu được nói bằng chiếc hôn nhẹ nhàng trên tóc, những cái nắm tay khe khẽ hay những lần ở trong nhau riết róng nồng nàn... tất cả đều đậm sâu, đầy yêu và đầy đau. Trong ***Yêu một chút***, còn có những tình yêu như không có thật, chẳng có lời hẹn ước, chẳng có lời yêu nào

được thốt ra, nhưng rồi chàng trai lại cứ mãi miết đi tìm người con gái đã đến trong giấc mơ của anh vì nghĩ rằng anh cần phải chịu trách nhiệm với cô, mà trách nhiệm gì thì có lẽ nhà văn của chúng ta cũng chẳng thể nào biết được. Yêu có phải là một trách nhiệm hay không? (*Mong manh như gió*).

Lần trở lại này của Phương Huyền, sau năm năm ủ mưu làm người bình thần, tập yêu một chút cho vui, *Yêu một chút... cũng đâu có sao, yêu...* theo trend như đám trẻ bây giờ, vậy mà... sao có thể thay đổi được cách nghĩ về tình yêu của một nhà văn luôn hăm hở cho đi, luôn sống thiết tình và sâu sắc, luôn mang vác vào mình những nỗi niềm thổn thức của tha nhân? ***Yêu một chút*** của Phương Huyền đến với chúng ta trong những ngày xuân, hứa hẹn sẽ mang đến cho chúng ta những rung động dịu dàng bởi những tình yêu nhẫn nại mà những người yêu nhau đã kiên trì tìm đến với nhau khi có hẹn với mùa xuân.

Sài Gòn, tháng 12 năm 2021
Tiến sĩ La Mai Thi Gia

Dấu hiệu của trái tim

Thy ngập ngừng trước không khí rộn ràng của buổi khai mạc phòng tranh. Đông người quá. Hình như thật lâu rồi Thy quên mất cảm giác này, đến một nơi đông người. Lúc Kim rủ cô cùng đi, cô đã định từ chối, nhưng rồi chẳng hiểu sao lại lên xe cùng Kim. Bởi cô có nói gì, Kim cũng sẽ lại lôi cô đi xềnh xệch như bao lần khác.

Kim lo cho cô, kể từ khi Phan đi. Chiếc áo cưới vẫn còn thiếu một nhành hoa cúc cô đang đính dở. Những bông hoa trắng xinh xắn, nhụy vàng còn nằm nguyên trong bọc. Có lẽ đây là kỷ vật cuối cùng của cô và Phan mà Kim không chạm vào. Kim sợ... Cô thì thoảng lơi ra, nhưng những ngón tay khéo léo đã không còn nghe lời nữa. Thy vẫn đang chờ Phan trở về.

Kim lôi cô đi khắp nơi, mặc cho Thy có những lần phản kháng dữ dội. Kim mặc kệ, ngang tàng quyết định mọi việc liên quan đến cô. Rồi lâu thành quen, cô biết mình phản kháng cũng vô ích. Đi thì đi.

Buổi khai mạc phòng tranh cũng thế. Kim bảo đi thì đi. Mà cô có hiểu gì về tranh, về hội họa đâu. Với cô, mọi thứ trên bức vẽ đều mơ hồ. Kiểu như người họa sĩ luôn cố tình để những nét cọ trở nên phức tạp. Cô không thích sự phức tạp nên ngại đến phòng tranh. Và cô sợ cả chốn đông người, kể từ ngày ấy. Vậy mà chẳng hiểu sao, cô bị hút vào bức tranh một cô gái trên bờ biển. Có lẽ là sự đơn giản, chỉ là cô gái quay lưng lại phía người nhìn, mắt hướng ra biển? Hay vì cô thấy đâu đó, cô của những ngày này? Tại sao nhỉ? Cô dường như không thấy những thứ đang diễn ra xung quanh mình. Cả phòng tranh đông kín người. Cô cũng không nghe những tiếng ồn ào, nói cười vui vẻ. Cô không nghe thấy gì ngoài hình ảnh trên bức tranh ấy.

- Tôi gặp cô ấy trong một lần rất tình cờ.

Có tiếng nói thoảng bên tai cô, cô giật mình quay lại.

- Cô ấy đứng trước biển, lặng im. Thật lạ là tôi cảm nhận rất rõ, có gì đó như nỗi cô độc bủa vây cô ấy. Và tôi cũng đứng như thế, chỉ để lắng nghe tiếng sống vỗ về trái tim cô ấy đang tổn thương. Khi cô ấy rời đi, cô ấy

không hề biết tôi đã đi theo một đoạn dài, để yên tâm rằng cô đã về đến khách sạn an toàn.

Thy sững người, nhìn người vừa nói câu nói đó, rồi quay lại nhìn bức tranh.

“Em sẽ nhận ra anh, dù thế nào đi nữa em cũng sẽ nhận ra anh. Anh sẽ trở về và em sẽ thấy dấu hiệu đó...”.

Thy lắc đầu. Tự nhiên câu nói ấy trở lại trong Thy ngay khoảnh khắc này. Rồi khung cảnh ồn ào xóa tan mọi suy nghĩ trong cô.

- Em tìm chị nãy giờ. Thì ra chị ở đây.

Thy không để ý đến lời của Kim, cô dáo dác nhìn quanh. Không còn thấy người đàn ông ấy nữa, người vừa đứng ngay sau lưng cô.

Trở về từ buổi triển lãm tranh, Thy vẫn không hiểu tại sao câu chuyện mà người họa sĩ trẻ nói với cô khiến cô mãi ám ảnh. Có điều gì đó rất quen thuộc với cô mà cô không thể nhớ nó đến từ đâu.

- Chị muốn đến phòng tranh.

Thy nói, và dường như Kim không hề ngạc nhiên vì điều đó. Kim đã nhận ra sự khác lạ của Thy những ngày qua. Kim chưa từng rời Thy nửa bước, kể từ ngày Phan

rời đi. Cũng như những ngày còn thơ bé, cô em gái thua Thy hai tuổi nhưng lại luôn là người cận kề, bảo vệ Thy từng chút một. Thy hiền lành, mong manh như sương sớm. Sự ra đi đột ngột của Phan khiến cô ngã quỵ. Rất nhiều đêm, Thy chìm trong mộng mị tưởng như không thể nào tỉnh dậy. Có những giấc mơ cứ trở đi trở lại trong nỗi ám ảnh mất Phan. Kim kiên nhẫn, không bỏ lại Thy một mình. Kim bướng bỉnh mặc kệ phản kháng từ Thy. Để hôm nay, cũng lại Kim nhận ra chàng họa sĩ trẻ đó, hay chính bức tranh cô gái bên bờ biển, đã chạm vào Thy.

- Dạ, phòng tranh đóng cửa ngay sau hôm khai mạc hai ngày cô ạ. Nghe nói chú họa sĩ nhập viện.

Tim Thy bỗng dưng thất lại khi nghe người bảo vệ phòng tranh thông báo. Anh ấy bị gì? Tại sao lại nhập viện?

- Dạ nghe đâu chú bị tim và đang trở nặng lắm.

Người bảo vệ cứ như hiểu được thắc mắc của Thy, tự trả lời. Anh đưa cho Kim địa chỉ phòng bệnh và số điện thoại của họa sĩ Phan Dũng.

Tim Thy đập liên hồi khi bước vào phòng bệnh nơi họa sĩ Phan Dũng đang nằm. Khi thấy chị em cô, anh cố

gắng ngồi dậy nhưng Kim đã ra hiệu anh nằm yên. Thy bối rối, không hiểu sao cô lại đến đây. Tại vì cô gái trong bức tranh? Tại vì câu chuyện hôm đó anh kể? Hay...

- Bác sĩ nói rằng, tim tôi hoàn toàn tương thích với tim của người hiến tặng. Sẽ không có những biến chứng lạ. Vậy mà không hiểu sao sau buổi khai mạc phòng tranh, tôi liên tục rơi vào trạng thái khó thở. Hai hôm sau, tôi phải nhập viện.

- Người hiến tặng?

Thy bật ra câu hỏi rất nhanh, thấy tim mình tức nghẹn.

Họa sĩ Phan Dũng gật đầu:

- Vâng, trái tim tôi vốn không khỏe mạnh. Cho đến một ngày, cách đây hai năm, nó được thay bằng trái tim của một người tuyệt vời nào đó. Tôi không biết người ấy là ai. Nhưng tôi tin rằng đó cũng là một người đàn ông, một người đàn ông cực kỳ đặc biệt. Bởi vì, tôi vẫn thường gặp anh ấy, trong những câu chuyện mỗi đêm.

- Hai năm trước ư?

Thy lại lần nữa thẳng thốt kêu lên. Có phải là ngày 8 tháng 6, có phải anh được ghép tim vào ngày 8 tháng 6?

Họa sĩ Phan Dũng gật đầu xác nhận trong ngạc nhiên.

Nước mắt Thy rơi.

Thì ra, đó là dấu hiệu Phan gửi cho cô. Phan đã luôn chắc chắn rằng cô sẽ tìm lại được anh. Và giờ đây, một phần cơ thể anh đang ở đó. Trái tim anh vẫn đang đập trong lồng ngực họa sĩ Phan Dũng. Vậy là chính anh, chính anh đã cho Phan Dũng biết về cuộc gặp gỡ lần đầu tiên giữa họ trên bãi biển ngày ấy. Cô gái trong bức tranh mà cô say sưa đứng ngắm, không ai khác, chính là cô qua nét vẽ của họa sĩ Phan Dũng. Thy tin, cô đã tìm lại được anh.

* * *

Thy đứng sững trước bức tranh khổng lồ trên bãi biển. Không. Không phải là bức tranh. Là tất cả những gì Phan Dũng đã tự tay chuẩn bị cho tiệc cưới của hai người.

Từ khi gặp Phan Dũng, cô đã không thắc mắc bất cứ một điều gì. Bởi mọi thứ anh làm đều trùng khớp với những gì Phan và cô đã chuẩn bị trước đó. Cô tin, đó là Phan. Phan không chỉ để lại trái tim trong cơ thể Dũng, mà tất cả, tất cả con người anh trước đây vẫn đang ở cạnh cô.

- Em thích mùa thu. Và mình sẽ tổ chức đám cưới vào tháng Mười, trên một bãi biển đẹp, nhưng thật vắng anh nhé.

- Mọi thứ đều là màu trắng đúng không nè?

- Em sẽ may áo cưới màu trắng, nhành hoa cúc trắng nhụy vàng thật xinh. Hoa trang trí cũng màu trắng anh nhé.

- Và, chỉ có gia đình, những người bạn rất thân, đúng chứ em?

Cô dựa đầu vào vai Phan Dũng, lặng yên. Lúc này đây, chỉ còn lại hai người trước biển mênh mông, không lời. Khách khứa đã trở về phòng ngủ, sau tiệc cưới thật ấm áp, nhưng cũng không kém cuồng nhiệt dành cho cặp đôi.

Phan Dũng siết chặt tay cô, đặt lên môi cô nụ hôn thật dài. Anh thì thầm gửi vào biển cả: "Cảm ơn anh, Phan ạ! Cảm ơn anh đã gửi lại trọn vẹn trái tim yêu thương".

Bãi biển.

Cung đường vắng.

Rượu vang.

Và tình yêu mãi mãi...

Cưới cả mùa vui

“Mẹ!
Khi mẹ đọc được những dòng này, con đang ở một nơi rất xa. Ấy, mẹ không được khóc nha mẹ. Con gái của mẹ ổn, rất ổn như con vẫn luôn thế. Chỉ là, con có chút chuyện cần thu xếp nên xa mẹ một thời gian. Khi con không ở cạnh mẹ, nhờ Quỳnh sẽ thay con làm con gái của mẹ. Mà mẹ đừng có vì quá nhớ con mà dồn hết tâm sức chăm chút cho nó...”.

- Con coi đó, nó không nói không rằng bỏ mẹ mà đi. Bây giờ mẹ phải làm sao?

Quỳnh ôm lấy mẹ Lam, vỗ vỗ vào lưng như muốn nói mẹ cứ khóc một chút cho nhẹ lòng. Nhưng cô chỉ im lặng. Mọi ngôn từ đều không thể giải thích được cho sự “biến mất” đột ngột của Lam.

- Nói cho mẹ biết đi, nó ở đâu? Con biết mà phải không? Hai đứa con chuyện gì chẳng nói cho nhau nghe.

- Mẹ, Lam nó sẽ ổn mà. Mẹ tin con đi. Một thời gian ngắn thôi rồi nó sẽ về. Có con ở bên mẹ... con sẽ ăn giùm phần của nó.

Quỳnh giả bộ cười cười, tìm cách nói đùa để đánh trống lảng. Vì nếu không, chỉ chút nữa thôi Quỳnh sẽ khóc theo mẹ mất.

Rồi Quỳnh xăng xái đi vào bếp.

- Con đói quá. Trưa nay nhiều việc quá con không kịp ăn. Mẹ có gì cho con ăn không mẹ?

Mẹ Lam trước đây làm đầu bếp cho một nhà hàng lớn ở Sài Gòn. Mười lăm năm trong nghề, bà từng đứng bếp làm món tiếp những nhân vật nổi tiếng không chỉ trong nước mà cả khu vực Đông Nam Á. Nhưng vì chút hiểu lầm với quản lý mới, bà từ giả căn bếp nhà hàng năm sao để về với gian bếp nhỏ xíu của hai mẹ con. Cũng từ đó, Quỳnh và Lam trở thành thực khách bắt buộc. Tay nghề của mẹ thì khỏi nói nhưng mẹ nhớ nghề nhiều khi làm hết món này đến món khác, hai đứa suốt ngày phải đấu tranh với chuyện giảm cân.

Bà bày ra đủ thứ đồ ăn trước mặt Quỳnh, cô nhìn mà chóng cả mặt. Nhưng đã cố diễn, Quỳnh phải diễn

cho tròn vai dù trong lòng thật sự cũng đang rất lo cho Lam, cô chẳng thể nào nuốt nổi.

- Bộ mày điên sao? Đâu phải giả, ế gì cho cam mà tự dung đòi làm mẹ đơn thân?!

Quỳnh đúng nghĩa “nhảy dựng” lên khi nghe Lam nói sẽ có bầu rồi nuôi con một mình mà không cần bố đứa trẻ. Rồi Quỳnh bỗng giật nảy người:

- Đừng nói với tao là... mày lỡ đại với ai rồi nha.

- Mày mới điên á. Bộ... để có bầu lắm sao?

- Chớ sao đang yên đang lành đòi một mình sinh con? Nói thiệt đi. Có chuyện gì?

Lam biết không thể giấu Quỳnh được, đứa bạn thường “đi dép lào trong bụng” cô. Quỳnh là cô gái nhạy cảm. Quỳnh hiểu Lam hơn cả chính cô. Đôi khi, chẳng cần phải nói Quỳnh cũng biết Lam đang buồn hay vui. Đám bạn chơi chung hay đùa coi chừng mai mốt hai đứa lấy chung một chồng mới thỏa. Nhưng, đúng lúc Quỳnh chuẩn bị lên xe hoa cũng là khi Lam bối rối giữa những lựa chọn.

Chỉ còn một tháng nữa là tới đám cưới của Quỳnh và Nam. Bạn sắp cưới, Lam vui lây cho bạn, song trong

lòng cô đầy bão giông. Hôm chụp hình cưới cho Quỳnh cũng vậy, cô cố diễn tròn vai nhưng vẫn không qua khỏi cặp mắt của Quỳnh. Mấy lần sau đó Quỳnh gặng hỏi thì cô chỉ nói là cô hơi mệt. Mà đúng là Lam mệt thật. Cái thai đang ở tuần thứ bảy rồi.

Không biết bao nhiêu lần Lam tự hỏi mình phải làm gì lúc này? Cưới ư? Cả anh và Lam đều chưa sẵn sàng về một nhà. Sáu tháng kể từ lần chạm mặt đầu tiên. Ba lần đi phượt chung, cũng là ba lần gặp gỡ trong suốt khoảng thời gian quen biết. Anh ở ngoài Bắc, Lam ở trong Nam. Chỉ vì chút chênh choáng cuồng say của tuổi trẻ, cô đã mang trong mình giọt máu của anh. Giờ đây, cô không biết phải đi lối nào.

Mình có thật sự yêu anh? Cũng như anh, có cần cô và con mà bỏ lại tất cả? Tự hỏi rồi cô lắc đầu chán nản. Cô chọn ra đi.

Quỳnh khóc. Lẽ ra Quỳnh đã gào lên, giận dữ đánh cho con bạn vài cái nhưng lại lo cho cái thai trong bụng của bạn.

- Tao sẽ làm mẹ đỡ đầu cho con. Rồi con sẽ có hai người mẹ. Và có cả cha, là anh Nam nữa.

Quỳnh vừa khóc vừa nói, đặt tay lên bụng bạn. Lam siết tay Quỳnh cảm kích:

- Tao lên Đà Lạt một thời gian, để cái thai ổn định rồi tính. Mày ở nhà an ủi mẹ giùm tao. Tao chỉ lo cho mẹ thôi.

- Nhưng bố đứa nhỏ nói gì? Có phải anh ấy từ chối cưới không hay là do mày vẫn cái tật cứng đầu?

- Chuyện ấy, để tao tự giải quyết nhé. Tao chưa sẵn sàng.

* * *

Quỳnh đã trang điểm xong. Mẹ Quỳnh đi ra đi vào nhắc cô mau mặc áo cưới vì khách khứa và bên nhà trai sắp đến, nhưng Quỳnh cứ nhấp nhồm không yên. Chốc chốc Quỳnh lại đưa tay xem đồng hồ. Mẹ Lam cũng vừa đến. Bà nhìn Quỳnh đầy yêu thương xen chút chạnh lòng. Không biết Lam đang ở đâu. Đến cả đám cưới Quỳnh nó cũng không chịu có mặt, thật sự bà không thể nào hiểu nổi.

Quỳnh ôm cả hai bà mẹ, nước mắt rung rung.

Rồi đám cưới diễn ra tung bừng, và cũng thật ấm cúng. Cô dâu thật xinh với chiếc áo trắng tinh khôi cùng bó hoa bi lốm đốm như những chiếc cúc áo tí hon. Loài hoa Lam rất thích. Lam từng nói với Quỳnh khi nào Lam cưới nhất định hoa cưới sẽ là hoa bi. Vậy mà...

Cả đám bạn nữ dàn hàng phía ngoài sân khấu. Quỳnh rơm rớm nước mắt, ngoái lại nhìn trước nghi

thức tung hoa bắt đầu. Tim Quỳnh run lên. Quỳnh cố sức tung thật mạnh rồi quay lại chạy thật nhanh về hướng bó hoa. Lam đã đứng đó, bó hoa nằm gọn trong tay cô và anh. Cũng lúc ấy, phía sân khấu giọng chú rể Nam đồng đặc:

- Xin tuyên bố đến cả nhà một tin vui đặc biệt. Hôm nay ngày cưới của chúng tôi, nhưng cũng là ngày đính hôn chính thức của hai người bạn đặc biệt của vợ chồng tôi, Lam và... và bố đứa bé. Xin lỗi vì ban tổ chức chưa kịp cập nhật tên chú rể. Ngay bây giờ chúng ta cùng chào đón họ, những gương mặt được chờ đợi nhất ngày hôm nay.

Dưới sân khấu tiếng cười hòa vào tiếng vỗ tay rộn vang.

Quỳnh đưa mắt gửi lời cảm ơn bố của “đứa con cô nhận đỡ đầu”. Nam bước xuống sân khấu, đi lại phía cô với cái siết tay thật ấm áp. Cô dựa vào vai anh, nói thật khẽ lời cảm ơn người đàn ông đã luôn hiểu mình. Hạnh phúc của cô chỉ thật trọn vẹn khi được thấy nụ cười của Lam. Mùa cưới là cả mùa vui mà cô từng ao ước nay đã thành sự thật.

Hai cặp đôi nắm tay nhau bước về phía sân khấu.

Phía ấy, đã có mẹ đang chờ Lam cùng những giọt nước mắt trách hờn mà hạnh phúc.

Chỉ tại con Cô-rô-na⁽¹⁾

“Em cần đi đâu đó một thời gian. Tạm thời em sẽ không sử dụng điện thoại trong hai tuần anh nhé!”

Tin nhắn đến vào lúc Phan đang trên tàu về nhà. Phan đã nôn nao suốt chuyến công tác chỉ mong kết thúc để về nhà thật nhanh. Phan đã hình dung người Phan gặp đầu tiên ngay ngõ là Yên. Sẽ phải kiểm chế thế nào để không ôm hôn Yên ngay trước sân nhà mình. Ba mẹ Phan không phải là kiểu người quá khắt khe nhưng chắc chắn sẽ cảm thấy không thích cách thể hiện tình cảm đó của giới trẻ. Vả lại, trong thời điểm mà đến bắt tay cũng “khuyến cáo” phải cẩn thận nếu không vệ sinh sạch sẽ thì... Phan cũng hình dung vừa bước vào nhà đã thấy mẹ và Yên lui cui dưới bếp trò chuyện vui vẻ. Hai

1. Tháng 3 năm 2020.

người phụ nữ Phan yêu thương và biết ơn đang chuẩn bị bữa cơm ấm áp chờ Phan về...

Bao nhiêu giả thuyết chạy trong đầu Phan suốt cả chuyến đi. Tàu cứ xình xịch, xình xịch ì ì ạch. Chưa bao giờ Phan cảm thấy phương tiện gắn với cả thời sinh viên của mình lại chậm chạp đến như thế. Vậy mà... tin nhắn này, giống như Yên đang giận dỗi điều gì đó. Trước đây cũng vậy, mỗi lần giận nhau Yên hay chọn cách im lặng hoặc đi đâu đó vài ngày. Nhưng lần này... tới hai tuần, hẳn không phải chuyện nhỏ.

Phan bấm nhanh phím tắt số 1, điện thoại hiện tên "Honey". Tim Phan muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Mà không, nó muốn lao ra khỏi toa tàu SE đang tăng tốc lao vùn vụt về phía trước luôn ấy chứ. Điện thoại Yên ò í e. Yên đã khóa máy. Chuyện gì đã xảy ra. Sao Yên lại đột ngột rời nhà Phan thay vì chờ anh về để thưa chuyện cùng ba mẹ cho hai đứa làm đám cưới như dự định? Phan bấm máy gọi cho mẹ, rồi ba, điện thoại vẫn liên tục đổ chuông mà không ai nghe máy.

* * *

- Con chọn đi, một là mẹ, hai là nó.

- Mẹ...! - Vừa bước chân vào nhà, ánh mắt mẹ đã chĩa thẳng vào Phan. Phan kêu lên thảng thốt. - Sao

mẹ lại nói vậy? Mẹ là mẹ của con. Còn Yên là người con thương.

- Thì con chọn đi. Nếu con muốn lấy nó thì đừng nhìn mặt mẹ.

- Mẹ à, chuyện đâu còn có đó mà. Mẹ từ từ nói cho con nghe đã xảy ra chuyện gì? Yên nói sẽ chờ con về mà tự dung đi đột ngột. Bây giờ con không cách nào liên lạc được với Yên. Đã xảy ra chuyện gì hả mẹ?

- Con vừa về ngồi nghỉ đi đã. - Ba Phan chậm rãi rót nước trà ra tách. - Uống đi cho tỉnh. Hai mẹ con có gì từ từ nói với nhau.

- Ba nói cho con biết đi ba! Có chuyện gì vậy ba? Tại sao Yên lại bỏ đi?

- Ờ thì... - Ba Phan bỏ lửng câu trả lời.

- Vì nó coi thường nhà mình chứ vì cái gì? Nó coi thường nhà mình, coi thường ba mẹ.

- Mẹ, con biết Yên không phải là người như vậy. Dù Yên là con gái thành phố nhưng là cô gái biết nghĩ, biết sống cho người khác. Yên đi nhiều nơi, làm công tác xã hội ở khắp các tỉnh vùng sâu vùng xa. Yên không phải là người như vậy đâu mẹ.

- Yên yên yên... con hãy để cho mẹ yên! Máy ngày qua mẹ đã quá mệt với cái kiểu ta đây của nó rồi. Nào

là bác phải dùng khẩu trang khi đi ra ngoài chỗ đông người; nào là bác phải rửa tay bằng xà bông đúng cách; nào là bác ơi đừng đưa tay lên miệng, lên mặt... Cái gì vậy? Mẹ là đứa con nít sao? Sao phải dạy mẹ mấy chuyện đó? Hay nó chê mẹ dơ? Chê gia đình mình không phải dân thành thị nên không biết vệ sinh để bảo vệ thân thể? Mẹ sống cả đời tới từng tuổi này rồi làm gì có con virút, vi riéc nào xâm nhập được. Nó nút mắt đã bày đặt giở giọng dân thành phố để răn dạy mẹ sao?

Ba nhìn Phan lắc đầu nhẹ nhẹ. Phan nén tiếng thở nhưng trong lòng như vừa trút được cục đá tảng. Thì ra là chuyện này. Yên làm mẹ giận chỉ vì cả hai người chưa hiểu nhau mà thôi.

* * *

Quê Phan tận Phú Yên, ở một xã vùng núi khá xa thành thị. Phan học ở Sài Gòn, ra trường đi làm rồi gặp Yên. Ba năm, khoảng thời gian đủ để cô gái Sài Gòn chính gốc gặt đầu theo Phan về quê ra mắt ba mẹ. Do bận công tác, Tết vừa rồi Phan không về được. Hai người đã hẹn nhau khi Phan xong việc sẽ đi từ Cam Ranh, còn Yên bay thẳng Sài Gòn - Tuy Hòa rồi về nhà Phan. Nhưng rồi Phan phải ở lại thêm hai ngày vì có chút trục trặc, Yên ra trước khi đã mua vé khứ hồi.

Và trong lúc Phan về không kịp, con vi rút Cô-rô-na không chỉ tấn công sự bình yên của cộng đồng, nó tấn công luôn tình yêu của hai đứa. Quả thật nó là một loại vi rút vô cùng khủng khiếp. Nó không chỉ làm cho cả thế giới hoảng loạn, Tổ chức Y tế thế giới (WHO) tuyên bố tình trạng y tế khẩn cấp toàn cầu, mà nó còn làm lung lay cả tình yêu của Phan và Yên.

Phan ôm mẹ. Cậu con trai từ trước đến giờ luôn được mẹ yêu thương, chiều chuộng rất biết cách làm mềm lòng mẹ.

- Mẹ bình tĩnh nha, bình tĩnh con sẽ nói cho mẹ nghe. Mẹ nhớ không, hồi nãy lúc về con đâu có ôm mẹ liền như mọi lần mà chạy ra giếng rửa tay. Lại không phải rửa qua loa như bình thường, rửa cho đã cái nư nhớ nước giếng quê nhà, mà rửa thật lâu, thật kỹ luôn đó mẹ. Vì con vừa từ Cam Ranh ra, nơi đó từng có người bị mắc cúm Cô-rô-na. Nói ra sẽ rất dài dòng, nhưng đó là một loại vi rút rất nguy hiểm đó mẹ.

- Mẹ sống tới từng tuổi này rồi, làm gì có con vi rút nào mà nguy hiểm như vậy. Đám trẻ tụi con, cứ bày vẽ ra đủ chuyện.

- Là thiệt đó mẹ. Cái con Cô-rô-na này nó có thể làm chết người. Hàng ngàn người đã nhiễm bệnh và hàng trăm người đã chết vì nó. Hiện tại thì cả thế giới

còn chưa có vaccine để ngừa, nhưng người ta có thể phòng bệnh bằng những cách mà Yên đã chỉ cho mẹ. Đó là rửa tay thật sạch bằng xà bông nè, đeo khẩu trang nè, không đưa tay lên mặt, lên mũi nè... Không phải là Yên coi thường mẹ đâu. Chỉ là Yên lo cho mẹ thôi. Không loại trừ ai, chúng ta đều phải hết sức cẩn thận.

- Ủa... có vậy thiệt ha con? Sao... sao ghê vậy?

- Tại vì ba mẹ ít ra ngoài, mẹ lại ít coi tin tức mà toàn coi... phim “Cô dâu tám tuổi” nên đâu có biết tình hình căng thẳng như thế nào.

- Mẹ không coi nhưng ba có coi nha. Ba cũng nói mẹ con đâu có nghe.

- Đây, để con mở tin tức cho mẹ coi. Đây, mẹ coi nè, người ta đều đeo khẩu trang khi ra đường đó mẹ.

- Vậy... vậy bây giờ con Yên nó ở đâu rồi con? Nó mới đi sáng nay. Mới có mấy tiếng thôi con. Con gọi nó thử coi. Mẹ... mẹ trách nhảm nó rồi.

Nghe mẹ hỏi, Phan như tỉnh ra. Yên đang ở đâu? Phan bấm máy liên tục vẫn không cách nào liên lạc được với Yên.

Tin nhắn của Yên lại vang vang trong đầu Phan: “Tạm thời em sẽ không sử dụng điện thoại trong hai tuần anh nhé!”.

Trời ơi, hai tuần là 14 ngày. Phan sẽ phải làm gì với hai tuần về nhà mà không có Yên? Mọi dự định dường như đều phải gác lại.

Hắn là Yên đã phải suy nghĩ rất nhiều. Hắn là Yên đã rất khó xử khi ba mẹ không hiểu lòng cô. Phan đã dự trù mọi thứ mà không biết trước được tình huống con Cô-rô-na quái ác có thể làm người ta hiểu lầm nhau.

Hai tuần. Cứ như Yên đang cách ly Phan chỉ vì con Cô-rô-na vậy.

Đúng là tại mày mà, Cô-rô-na!

Yêu em bất chấp

Hân tỉnh dậy vào lúc chiều chập choạng buông. Cô không nhớ mình đã ngủ trong bao lâu nữa. Ngay khi Hân quyết định khóa Facebook và ngắt luôn hai chiều điện thoại, cô xem như đã bỏ quên thời gian.

Cũng như hôm xách chiếc ba lô ra bến xe, Hân mặc kệ sự lựa chọn. Bởi sự lựa chọn mà Hân trân trọng nhất, suy nghĩ kỹ càng và mất nhiều thời gian nhất cuối cùng cũng rời bỏ cô. Không phải như bọn trẻ bây giờ hay nói là “dành cả thanh xuân” để yêu một ai đó; mà Hân đã dành cả thời ngây dại lẫn thanh xuân của mình để bảo vệ tình yêu ấy.

Nhưng giờ đây, chỉ có một mình cô nơi này đón những đợt gió lạnh buốt tim.

Đà Lạt. Chiếc xe vô định ấy cuối cùng đã đưa Hân về Đà Lạt. Thật sự thì bao nhiêu lần muốn rời bỏ, cứ nghĩ rằng không cần biết sẽ đi đâu, nhưng Hân vẫn về đây.

Đà Lạt đối với Hân có sức cuốn hút lạ lùng. Hồi ấy Hân bàn với Tùng, sau này hai đứa tích cóp tiền mua một đám đất trên đồi, cất một căn nhà nho nhỏ và trồng thật nhiều hoa xung quanh. Tùng nói, vậy thì cất nhà xong mình làm đám cưới. Hân ôm cổ Tùng bảo vậy thôi chờ em trồng hoa xong hãy làm đám cưới. Tùng lắc đầu quây quây sợ... Hân già mất.

Chờ Hân trồng được hoa biết tới khi nào? Hay là cứ kết hoa đại. Ở Đà Lạt đâu chẳng có hoa. Chỉ cần bước chân ra vườn đã có vô số hoa đại đủ màu, đẹp bất chấp.

Hân cười phá lên với cụm từ “đẹp bất chấp” của Tùng. Tùng vẫn hay nói như thế về Hân. Tùng nói Hân đẹp bất chấp, nên Tùng yêu Hân bất chấp. Hân nói vậy thôi bất chấp luôn chuyện hai đứa trắng tay mà hãy cưới đi. Chứ chờ tới lúc gom góp đủ tiền mua nhà; hẳn Hân cũng không còn đủ sức để trồng hoa.

Mỗi lần như thế, Hân nghe tim mình rung lên những nhịp hạnh phúc vẹn tròn. Bởi Tùng quá yêu Hân, bởi Tùng quá nuông chiều sự mơ mộng nơi Hân. Nên chỉ cần có Tùng, Hân chẳng đòi hỏi gì hơn cả.

Ngôi nhà ấy, vườn hoa ấy, cả đám cưới tinh khôi ấy, chỉ cần đi vào những trang viết của Hân là đủ.

Tùng bảo vậy thì Hân viết đi. Hân hãy viết rằng, dù thế nào, chúng ta cũng sẽ làm đám cưới ở Đà Lạt. Hân sẽ mặc áo cưới màu trắng. Điểm tuyết trên ấy là những bông hoa dại nhỏ li ti. Cô dâu cũng sẽ gắn hoa bi trên tóc. Tóc Hân dài, chỉ cần buông xõa, vén một bên và cài hoa.

Hai đứa chụp một bộ hình. Với Đà Lạt, bất kỳ nơi nào cũng có thể tạo nên những bức ảnh đẹp nhất. Tùng bảo vậy tại mình làm nháp đi. Và mùa hè vừa rồi, cả đám bạn thân từ thời phổ thông với Hân và Tùng kéo nhau lên Đà Lạt, mang theo đủ đồ nghề quay lẫn chụp.

Hân diện chiếc đầm trắng dài gần giống áo cưới cô dâu chạy tung tăng trên đồi thông, tay nắm chặt tay Tùng. Cả đám bạn cũng hòa theo diện đồ trắng, cứ như dress code vậy. Nam đã lưu lại, trợn vện từng khoảnh khắc trong chiếc máy ảnh của hắn. Nhưng tên bạn thân nhất của hai đứa đã kiên quyết rằng khi nào hắn chỉnh sửa xong hết, làm hoàn thành clip thì mới tung ra. Và cấm tất cả mọi người post hình dưới mọi hình thức. Lúc ấy cả đám đã xúm vào đòi xử Nam; chỉ vì hắn quá đã man với những con nghiện Facebook.

Giờ đây, Hân ngồi một mình nhìn lên đồi thông. Mọi thứ cảm lạnh. Hân đã muốn xóa đi tất cả; những thước phim như mới bùng lên ngay khi cô vừa thức dậy sau giấc ngủ dài. Hân phải làm sao để có thể quên? Phải làm sao để có thể xóa đi hình ảnh của đêm hôm trước tại nhà Tùng. Tùng đã hẹn Hân tới nhà, bảo sẽ có một bất ngờ dành cho Hân.

Lúc ấy, Tùng ngồi quay lưng ra phía cửa sổ, góc quen nơi Tùng thường đợi Hân. Nhưng hôm nay Tùng không ngồi một mình; mà có mẹ Tùng và một cô gái khá xinh ngồi đối diện. Hân trông cô ấy rất hạnh phúc.

Hình như họ đã chuẩn bị để đón tiếp cô ấy. Trên bàn có hoa và trái cây. Mẹ Tùng âu yếm nhìn cô gái và nói: “Bác sẽ đứng ra làm chủ hôn cho hai đứa như lời hẹn ước của hai gia đình chúng ta. Ba con sẽ từ Pháp bay về dự hôn lễ của hai đứa. Ta đã mong ngày này biết bao nhiêu lâu, để nhìn thấy con làm vợ con trai ta”.

Hân không kịp nhìn thấy đôi mắt cô gái rung rung hạnh phúc. Hân cũng không đợi tiếng xe máy quen thuộc trở về nhà. Hân vụt chạy đi, mang theo bất ngờ không khiếp mà Tùng đã dành cho cô. Thì ra, Tùng đã được hứa hôn từ rất lâu rồi, và với một gia đình quen của ba mẹ Tùng.

Vậy mà suốt khoảng thời gian qua Tùng đã giấu Hân.

Hân sẽ phải làm gì?

Hân không biết mình có thể làm gì lúc này.

Và cứ thế, cô lặng lẽ rời thành phố.

- Em ngốc quá!

Hân giật bắn mình quay lại. Nhưng bóng tối đã phủ đầy từ lúc nào không hay. Có điều, không thể lẫn vào đâu được, giọng nói của Tùng, vòng tay của Tùng, đôi môi của Tùng quấn lấy Hân trong đêm.

- Em ngốc lắm. Đã bảo anh bắt chấp mọi thứ để yêu em sao vẫn không tin anh? Sao dám bỏ anh đi khi anh chưa cho phép? Sao chưa nghe hết câu chuyện đã trốn chạy như thế?

Mỗi một câu hỏi là một nụ hôn Tùng phủ lên mặt, lên môi Hân. Hân không có cách nào chống cự khi toàn thân cô mềm nhũn trong vòng tay và những nụ hôn của Tùng.

- Em có biết là ngay đêm hôm đó mẹ đã bắt anh đi tìm em không? Cô dâu của tôi ạ, cô ghen quá mà bắt chấp chờ nghe sự thật.

- Sự thật? Anh còn muốn em nghe như thế nào mới là sự thật? "Bác sẽ đứng ra làm chủ hôn cho hai đứa... Ta đã mong ngày này biết bao nhiêu lâu, để nhìn thấy con làm vợ con trai ta".

Giọng Hân nghẹn đắng khi lặp lại từng chữ lời của mẹ Tùng. Cô vùng người định thoát khỏi vòng tay anh, nhưng Tùng siết cô chặt trong vòng tay mình hơn bao giờ hết.

- Cô gái mà em gặp hôm ấy là Hạ Vy - chị dâu tương lai của chúng ta. Đừng có tròn mắt lên như thế; vì anh chưa bao giờ nói cho em biết rằng anh có một người anh sinh đôi. Anh ấy du học bên Pháp từ cấp II. Hai người ấy vừa trở về để được làm đám cưới cùng với chúng ta.

Hân như không tin vào tai mình. Toàn thân cô như không còn chút sức lực nào, Tùng để cô dựa vào anh.

- Đúng rồi, là đám cưới đôi, bất ngờ anh muốn dành cho em đó. Mẹ muốn em gặp anh trai anh và chị Hạ Vy để cùng nhau bàn tổ chức đám cưới. Và người em thấy hôm ấy là anh trai anh. Vì vậy mà em bỏ trốn. Thật tệ. Cũng may, anh luôn biết em sẽ đi đâu dù là trong vô thức...

Hân cố nén xúc động khi cùng Hạ Vy bước vào lễ đường. Cô không thể tin được mẹ Tùng đã chọn một nhà thờ rất đẹp ở Đà Lạt, để tổ chức hôn lễ cho bốn người. Bà bảo, nơi đây gắn liền kỷ niệm không thể quên của bà với ba Tùng.

Nhưng hơn thế, đây là ước mơ của cô và Tùng, những đứa con mà bà yêu thương. Kể cả Hạ Vy và người anh sinh đôi của Tùng, cũng là ngọn nguồn hạnh phúc lớn nhất cuộc đời bà. Hân khóc, để mặc những giọt nước mắt rơi trong niềm hạnh phúc không thể gói ghém vào đâu.

Hân bước, bông bênh trong màu trắng của chiếc váy cưới kết hoa bi tinh khôi.

Và Hân mơ, ngôi nhà phủ đầy hoa dại trong tiếng gió thông ngút ngàn...

Yêu một chút cũng đâu có sao

“**N**guyên mê xương quai xanh của chị. Quyến rũ lạ lùng”.

Là tin nhắn của Nguyên, phản hồi tấm ảnh trong story Miên vừa post, sau buổi tập. Tấm ảnh mặt mộc, áo ba lỗ khoe hai chiếc xương quai xanh hõm sâu, mồ hôi trên mặt, trên cổ lấp lánh. Nhìn Miên trong tấm ảnh ấy, toát lên sức sống, và thật quyến rũ, như Nguyên nói.

“Nguyên thích chị. Ngày mới thật nhiều yêu thương chị nha. Và trong phút giây nào đó, nếu được... nhớ Nguyên một chút thôi”.

Nguyên nhắn tiếp, kèm theo hình mặt cười môi chúm chím rất đáng yêu. Miên mỉm cười, không trả lời tin nhắn của Nguyên, với khăn lau mặt rồi đi vào nhà.

Miên vừa chạy bộ về, thói quen mỗi sáng của Miên. Miên thức dậy sớm, tập vài động tác giãn cơ rồi xỏ giày ra đường. Miên đi bộ nhẹ, đi bộ nhanh, tăng tốc chạy đều. Vài ki-lô-mét như khởi động chân, khởi động toàn thân, Miên về nhà với bài tập cơ. Sau đó, là lúc đọc tin nhắn của Nguyên rồi pha ly mật ong với nước ấm. Mỗi sáng, đều đặn, kể cả những ngày rất lười biếng thì Miên cũng cố gắng lôi mình ra khỏi giường để bắt đầu một ngày mới bằng cách chăm sóc chính mình. Và mỗi ngày, cũng đúng vào giờ đó, tin nhắn đầu tiên cô nhận được là từ Nguyên.

“Nguyên thích năng lượng ở chị, luôn tích cực”.

Nguyên đẩy nhẹ ly Cappuccino nóng về phía Miên, mắt vẫn không rời cô. Đó là lần đầu tiên họ gặp nhau, cả phê, sau những chuyện trò trên mạng. Nguyên không hỏi khi cô ngồi vào bàn mà chỉ nói, Nguyên đã gọi Cappuccino nóng cho chị. Nguyên đọc mọi thứ về Miên, tìm hiểu tất cả những gì liên quan đến Miên. Nguyên biết, mỗi sáng, thức uống của Miên sau ly mật ong pha nước ấm là ly Cappuccino nóng không đường.

“Nguyên thích giọng chị. Chẳng hiểu sao, trong cách chị nói, cách chị đọc nó bình yên lạ lùng...”.

Nguyên say sưa nói về những đoạn clip của cô trên mạng. Những câu chuyện nhỏ đôi khi cô đọc từ sách.

Những chia sẻ từ cuộc sống hàng ngày. Cô thích, chỉ để trải lòng theo cách của mình. Và đôi khi, trong thời điểm nào đó, nó cũng giúp được ai đó đi qua những trở ngại của mình. Vô tình, hay Nguyên cố tình thì cô không biết, Nguyên nghe không sót một video nào. Đó chính là lý do để cô nhận lời gặp Nguyên.

Nguyên khác những chàng trai trẻ mà cô biết. Thua cô vài ba tuổi, họ đã giữ một khoảng cách nhất định, trong đó có một sự tôn trọng thấy rõ. Thích, mà không dám lại gần. Cô hay nhận được những tin nhắn kiểu như thế. Rằng ngưỡng mộ chị, thích chị, nhưng chẳng hiểu sao... cho đến khi Nguyên xuất hiện. Cô ấn tượng khi nhìn thấy Nguyên trên chiếc Vespa cổ màu vàng. Nguyên có vài chiếc xe, vì thích. Nguyên hay đùa những chiếc xe ấy là vợ hai. Sau này có vợ cả thì cũng tha hồ tung tăng cùng vợ hai mà chẳng sợ bị ghen. Miên thích cách sống tự do, trải nghiệm trên những cung đường cùng nhóm bạn của Nguyên. Để rồi khi Nguyên nhắn “thích xương quai xanh của chị” thì tự nhiên câu chuyện cứ dài ra.

Chàng trai này luôn biết cách khiến cho trái tim cô rộn ràng, chỉ bằng một ánh nhìn, hay là một cử chỉ gần gũi nào đó. Từ ngày quen Nguyên, cô thấy mình trẻ ra. Nhưng mỗi lần Miên nói thế thì Nguyên bảo không, vốn dĩ Miên đã rất trẻ so với tuổi, Miên không thấy mỗi

khi đi cùng Nguyên mọi người đều nghĩ họ là một cặp rất đẹp đôi sao.

Miên liếc xéo Nguyên ý nói chàng trai lẻo mép quá thể. Nhớ câu chuyện của hôm đầu tiên đó, Nguyên khen, chị trẻ, rất trẻ, cao lắm thì chị hơn em khoảng 5, 6 tuổi thôi. Lúc này Nguyên còn xưng em, chưa xưng tên với cô. Cô phì cười ghẹo Nguyên là em có thể gọi chị bằng cô ấy chứ. Nguyên cứ khẳng khẳng em không cần biết, với em chị chỉ hơn em khoảng đó. Mà tuổi tác có gì quan trọng, quan trọng là cảm xúc, nên chị đừng nói tuổi với em. Miên lại phì cười, cũng thấy vui vui trong một buổi tối cuối tuần nhẩn nhảnh cuội với một cậu trai trẻ. Mà tụi trẻ bây giờ, hay tụi trẻ thời nào chẳng vậy, ngựa non háu đá, thích thể hiện mà thôi. Gu của Miên chưa bao giờ thích mấy chàng trai trẻ, ngay cả bằng tuổi Miên cũng thấy mệt, nói chi... Nguyên thua Miên 10 tuổi. Miên chưa từng nghĩ đến một ngày lại có cảm xúc xôn xao với một chàng trai thua mình đến 10 tuổi. Thật sự là thoáng nghĩ cũng đã muốn bật cười rồi. Vậy mà, với Nguyên thì khác. Có lẽ do môi trường Nguyên tiếp xúc, có lẽ do đam mê của Nguyên có sự tương đồng với Miên, sách. Sách và những người bạn lớn tuổi hơn Nguyên nhiều trong hội xe cổ Vespa đã làm Nguyên chứng chạc, già dặn hơn so với tuổi của

mình rất nhiều. Và Miên, tự thôi miên mình trong câu chuyện của Nguyên.

“Em biết mà, chị sẽ làm khuynh đảo bọn đàn ông, trong đó có em”. Nguyên nói câu đó vào một buổi chiều khi chờ Miên trên chiếc Vespa màu vàng, lang thang khắp các ngõ đường thành phố. Là buổi chiều Chủ nhật, Miên như thói quen cũ, cho mình được thanh thoi, đọc, viết và nghe nhạc. Miên yêu những lúc như vậy, không để mình vương bận bất cứ giây phút nào vào công việc, thì tin nhắn đến.

“Có thể cho em xin một chút thời gian, trả nợ cho chị được không?”

“Trả nợ?”

“Em từng hứa nếu có dịp sẽ chờ chị đi dạo trên chiếc Vespa em yêu nhất. Chị xuống dưới nhanh nhé. Cả hai đứa em đang đợi chị”.

Hồi, nhưng không đợi Miên đồng ý hay cho phép, là Nguyên. Không biết từ khi nào Nguyên đã “tự tiện” như thế. Nhưng lạ lùng, Miên đôi lúc đã quên mất phản kháng. Cô vội vàng thay chiếc quần soóc trắng, áo crop top vàng và giày thể thao. Nguyên gõ chiếc nón trên xe, đội lên đầu cô và cài móc trước sự bối rối của Miên. “Em biết mà, chị sẽ làm khuynh đảo bọn đàn ông, trong đó có em”. Tim Miên hình như đập sai một nhịp.

Không biết bao lâu rồi không có người nói với Miên câu đó. Đàn ông xung quanh Miên không thiếu. Đàn ông quan tâm Miên cũng không ít. Nhưng, sao trước họ Nguyên vẫn phải phô bản lĩnh cứng rắn của mình ra, trước họ Miên vẫn phải thể hiện sự hoạt bát thông minh của mình ra. Chưa ai nói với Miên rằng anh ta thích cô vì chiếc xương quai xanh mỏng mảnh, thích cô vì năng lượng của yêu thương, thích cô vì cô là cô gái anh ta muốn che chở.

Vậy mà chàng trai này, chàng trai thua cô cả chục tuổi lại làm cho cô bối rối vì tất cả những điều đó. Miên chao đảo thật sự, ngay sau nụ hôn đầu tiên. Cô không hiểu nổi, cô đã hôn một chàng trai thua mình chục tuổi, rồi ngã vào vòng tay của cậu ấy. Quấn quýt, cuồng nhiệt, điên dại.

Miên say.

Nhưng, cơn say như một cơn địa chấn, đến rồi đi thật nhanh.

Là đêm ấy, khi Miên vẫn đang thả hồn với những bản nhạc du dương, ly rượu vang trên tay còn đang uống dở. Nguyên bảo hôm nay Nguyên bận nên không thể ghé qua. Không sao. Cuộc sống của Miên vốn đã rất bình thường, một mình. Có Nguyên, Miên có thêm những phút giây thú vị. Được đợi chờ, được ôm ấp,

được nghe những yêu thương. Nguyên như thứ gia vị cho cuộc sống của Miên thêm đậm đà.

Cho đến khi...

“Chị có cho Nguyên “lái máy bay” thì Nguyên cũng sẽ luôn trân quý kỷ niệm, trân quý khoảng thời gian được trải nghiệm với chị. Và, chỉ hai đứa mình, cùng trời đất biết. Mọi chuyện qua rồi, Nguyên cũng sẽ không muốn nhớ làm gì. Chỉ biết nếu sau này có gặp chị thì vẫn quý chị và nhớ về chị như một kỷ niệm trong đoạn băng về cuộc sống của Nguyên”.

Là Nguyên đây sao? Nguyên thông minh, dí dỏm, tâm lý đã say đắm cô suốt thời gian qua đây sao? Là vì những điều này sao? Thì ra, chỉ là trải nghiệm cho kịp trend bây giờ đó mà. Không hiểu sao, ngay lúc đó cô lại lướt Facebook và phì cười, nhớ lại những xốn xang trong lòng mình. Ai bảo cô không theo kịp trend mà chỉ? Cả báo chí lẫn mạng xã hội đang rần rần đu trend, “phi công” thua 7 đến 10 tuổi. Nguyên cũng chỉ là theo cho kịp vậy thôi mà.

Còn cô... à mà thôi, kệ đi.

Miên không gục ngã, chỉ bật cười chua chát khi đọc những dòng tin nhắn của Nguyên.

Cô trở về, những ngày không còn chàng trai lẻo đẻo sau mình. Miên im lặng trước mọi tin nhắn của

Nguyên. Tuy có hơi trống trải một chút, nhưng không còn cần thiết nữa. Cô cũng không trách Nguyên, bởi cảm xúc của cô là thật. Đơn giản, Nguyên cho cô cảm giác được là chính mình, được mềm mại, yếu đuối đúng bản chất của phụ nữ. Chỉ một khoảng thời gian rất ngắn nhưng Nguyên giúp cô nhận ra những nét đẹp trên cơ thể mình để biết trân trọng và yêu thương. Biết ơn chàng trai trẻ, đã cho cô yêu và được yêu. Miên tự nói với mình “Yêu một chút... cũng đâu có sao”.

Ồ thì... đâu có sao.

Nơi con tim thuộc về

— **E**m không yêu Lâm thì tìm cậu ấy làm gì?

Anh nhún khi vừa đáp xuống sân bay. Nhận tin anh Di có cảm giác như câu ấy là uẩn ức trong suốt chuyến bay hơn một giờ đồng hồ từ Thành phố Hồ Chí Minh đến Đà Nẵng. Cô mỉm cười và băng quơ hỏi anh Đà Nẵng đón tiếp anh thế nào. Anh trả lời cô rằng chắc chắn không phải là ngày mưa.

Tự nhiên Di thấy tim mình nghẹn lại.

Những kỷ niệm về Phan lại cuộn lên bên ngực trái của cô.

Di gặp Phan vào một đêm mưa giữa lòng phố cổ. Những con phố vắng tênh nhưng không gợn một chút buồn nào. Ngay lần đầu tiên đó, Phan đã nắm tay Di

lặng nhìn những hạt mưa tí tách rơi. Cảm giác ấm áp đã rất, rất lâu rồi mới trở lại trong Di.

Trong lần nói chuyện trước đó, Di nói với Phan rằng cô yêu Hội An, yêu nét trầm mặc, cổ kính của thành phố này. Di thích lang thang qua những con đường nhỏ, ngắm những giàn hoa sứ quân tử buông từng chùm, tỏa hương. Di thích cả màu vàng nâu xưa cũ của những quán xá nhỏ xinh, thích ánh đèn đêm ấm áp khác lạ. Hội An quyến rũ lạ lùng đối với Di.

- Vậy thì mình sẽ gặp nhau ở Hội An nhé.

Phan nói và bỏ cả chuyến công tác để đến Hội An cùng Di trong một đêm mưa. Khi nhìn Phan đứng đó, dưới giàn sứ quân tử để đợi Di, cô biết mình đã không còn có thể ngăn cản trái tim thêm một lần nào nữa.

- Lãm đã ra đi vì cậu ấy biết tình cảm dành cho em là vô vọng.

Tin nhắn của anh đến vào lúc Di đang lật giở lại những hình ảnh còn sót lại của Lãm. Lãm đã đi bao lâu rồi? Một tháng, hai tháng, hay đã mười năm? Mà cũng có thể Lãm mới chỉ vừa ra đi ngày hôm qua mà thôi. Không! Lãm đã từng nói rằng sẽ không bao giờ rời xa Di. Lãm sẽ không bao giờ bỏ cô một mình. Mọi thứ thuộc về Lãm vẫn còn đây mà.

- Em đừng tự dối mình nữa. Nếu em yêu Lãm, tại sao đêm ấy Lãm lại không ở cạnh em? Tại sao chỉ có em độc thoại bên người ấy? Tại sao em chọn cách đó để rời xa Lãm? Chẳng phải là trái tim em chưa bao giờ thuộc về Lãm sao?

Cùng với những dòng tin nhắn, là hình ảnh Hội An tràn ngập trong tâm trí Di. Quán nhỏ nơi lần thứ hai, thứ ba... Di và Phan trở lại. Gánh tàu hũ nơi hai đứa xì xụp thưởng thức ngon lành đến lát gừng cuối cùng. Chợ đêm bên dòng sông Hoài nơi hai đứa mua dép cũi. Và kia, những chiếc đèn hoa đăng thả trôi trên sông... Không nơi nào của Hội An mà Di đã đi qua lại không có hình ảnh của Phan. Di gục đầu bên lan can, như cái đêm mà Phan chia xa.

Đó là đêm cuối cùng họ ngồi bên nhau. Phan trở về sau một chuyến đi dài. Về mệt mỏi in hằn trên ánh mắt. Dưới giàn hoa sứ quân tử mà Lãm đã chăm sóc mỗi ngày, Phan như phủ phục dưới chân Di.

- Thứ lỗi cho anh - Phan nói, run run cầm bàn tay Di.

- Thứ lỗi cho anh khi đã không thể... Giọng Phan đứt quãng, rồi rạc.

Di muốn hét lên thật to rằng anh về đây để làm gì? Anh còn trở lại để làm gì? Nhưng mọi giác quan của cô

như đã đông cứng lại. Di cứ ngồi lặng câm như thế. Chỉ có trí não cô đang gào lên: Anh có biết em đã khổ sở như thế nào không? Anh có biết em đã điên loạn tìm anh hằng đêm không? Anh có biết em sống trong ảo giác mê mê tỉnh tỉnh khi anh vui vầy ở một nơi khác? Không. Đủ rồi, đủ lắm rồi. Anh đã chọn gia đình, thay vì chút yêu thương còn lại dành cho em như anh đã nói. Anh đúng. Anh đã làm đúng. Vậy thì anh còn quay về đây để làm gì khi mọi ràng buộc giữa chúng ta đều đã vỡ nát. Di khóc. Những giọt nước mắt uất ức thi nhau rơi xuống. Chưa bao giờ cô có thể quên những ngày anh rời bỏ cô.

* * *

Tỉnh dậy sau năm ngày nằm bệnh viện, người đầu tiên Di nhìn thấy là Lãm. Đôi mắt Lãm thâm quầng, hốc mắt đỏ kè vì thức trắng đêm. Y tá cho cô biết Lãm đưa cô đến bệnh viện trong tình trạng xuất huyết. Và cái thai đã không giữ được. Cô suy kiệt vì đuối sức và vì khóc quá nhiều. Cô liên tục trong cơn mê sảng và gọi tên một người nào đó. Bác sĩ, y tá đã thay nhau túc trực cạnh cô. Nhưng cô tỉnh được có lẽ nhờ người này. Y tá nói và chỉ vào Lãm. Anh ấy gần như thức trắng đêm để canh chừng cô. Cô có người đàn ông thật tuyệt vời. Đôi mắt vô hồn, Di nhìn Lãm. Hình như cô đã không

còn nghe thấy y tá nói gì sau câu “cái thai đã không giữ được”. Cô lại tiếp tục chìm vào vô thức.

Sau một tháng nằm viện, Di trở về nhà như một đứa trẻ. Cô mất khả năng ngôn ngữ. Hoặc cũng có thể cô không còn muốn dùng ngôn ngữ thông thường để trao đổi với bất kỳ ai. Bên cạnh cô lúc này, chỉ còn Lãm. Và Lãm thì chẳng cần phải nghe Di nói vẫn có thể hiểu cô đến tận tâm can. Lãm lặng lẽ chăm sóc cô. Lãm sơn lại toàn bộ căn nhà sang màu xanh nhạt, thay vì màu trắng ngà trước đây. Lãm bỏ rèm cửa cũ. Lãm thay tấm trải giường, chiếc thảm, và phá bỏ luôn cả những chậu thanh tú man mác buồn. Suốt quá trình làm những việc ấy, Lãm đã ghi lại hàng ngày trong cuốn nhật ký dành cho cô. Lãm xin lỗi Di khi cố tình xóa bỏ đi hình bóng của Phan ở mọi góc ngách trong căn nhà. Lãm biết mình không có quyền làm việc đó, nhưng Lãm có quyền yêu Di. Và chính vì điều này, Lãm không cho ai làm đau Di thêm lần nữa. Lãm biết khi Di tỉnh lại, có thể cô sẽ phẫn nộ. Di đã từng nói với Lãm rằng, cô chấp nhận yêu Phan theo cách đó. Đơn giản chỉ là yêu. Như cách mà Lãm đã yêu cô suốt những năm tháng dang dở không màng danh phận. Nhưng là trước đây, khi Phan còn ở cạnh Di; nhưng là trước đây, khi Di vẫn còn những phút giây hạnh phúc. Còn lúc này, Di cố gắng bao nhiêu cũng trở thành vô nghĩa. Di đã mãi

chạy theo một thứ tình cảm mà cô biết chắc rằng sẽ đi đến ngõ cụt. Phan thuộc về gia đình, nơi không có Di.

* * *

Vậy mà Phan trở về, khi trái tim Di đang tập quen với những thay đổi. Phan trở về khi mọi vết nát Phan gây ra Lãm đang dần hàn gắn lại. Phan trở về, ngồi đó, chỗ mà hằng đêm Lãm vẫn ôm đàn hát cho Di nghe. Đêm đen thăm thẳm những hờn trách, đớn đau, nhớ thương, và xót xa.

- Đêm ấy, là tại Lãm đi công tác đột xuất.

Di nhắn cho anh, sau khi đã đọc thật kỹ những dòng trò chuyện cũ giữa hai người. Nếu đúng là anh... Cô thấy tim mình nhói buốt. Và cô không phải đợi lâu, tin nhắn đến:

- Anh nghĩ em đủ thông minh để biết sao lại có sự trùng hợp lạ lùng đến vậy. Nhưng lúc ấy con tim em đang rối bời vì sự xuất hiện đột ngột của người ấy (anh đã cố không nhắc tên Phan). Lãm đi công tác chỉ là cái cớ. Cậu ấy vẫn ở đó, cậu ấy luôn dõi theo để biết em đã chờ đợi cuộc trở về đó như thế nào. Như em đã từng trải qua, mọi cố gắng, mọi nỗ lực của cậu ấy dành cho em cũng không thể giúp cậu ấy có được trái tim em. Cậu ấy đã chọn cách làm đau mình để rời xa em.

Di mỉm cười, không giấu được nỗi xúc động đang xâm chiếm trái tim cô. Không còn nghi ngờ nữa, cô chắc chắn chính là anh. Tay Di run run gửi tin nhắn cho anh.

- Em nghĩ rằng đêm đó anh đã rời đi quá sớm. Có lẽ anh đi lúc Mặt trời chưa kịp ló dạng ở đằng đông. Anh chỉ kịp nhìn thấy em khóc, không kịp ôm được và đã ra đi, đúng không? Giá như, anh ở lại thêm một chút nữa.

- Em...

- Em biết, là anh mà. Anh chính là Lãm mà em đã tìm kiếm bao lâu nay. Không ai có thể hiểu em nhiều như Lãm cả. Chỉ có thể là anh thôi, Lãm ạ. Em đã nhận ra anh từ những dòng tin nhắn đầu tiên ấy. Anh có giấu mình mọi cách, không một hình ảnh nào về mình được đăng trên Facebook thì em vẫn có cách để nhận ra anh qua chiếc lá cô đơn trên avatar của anh. Và anh cũng đã đọc được tất cả những gì em viết cho anh. Em không đi tìm anh trong điên loạn như anh từng thấy. Nhưng em vẫn gọi tên anh hằng đêm. Anh vẫn trở về trong giấc mơ em. Em tin, anh đã luôn ở cạnh em trong suốt thời gian qua, chẳng đi đâu cả. Anh vẫn đọc được những lời tha thiết em gửi anh, đúng không?

- ...

Khi Di ngồi viết những dòng này, cô đang ở một nơi khác, xứ sở của hoa vàng cỏ xanh. Chưa bao giờ cô thấy chuyến công tác ba ngày nào lại dài đến như thế. Cô chỉ muốn kết thúc thật nhanh để bay về nơi có Lãm. Di tưởng tượng Lãm đang nhặt những bông sử quân tử rơi đầy ban công để chờ cô về. Và cũng tại nơi đó, Lãm sẽ đọc được những gì Di viết cho anh trong cuốn nhật ký dở dang anh để lại. Cô yêu anh! Chính sự trở về của Phan giúp cô nhận ra điều đó. Và cũng chính từ khi anh xuất hiện như một người lạ trên Facebook cô bằng cách chia sẻ với cô đã giúp cô hiểu thêm trái tim mình.

12 giờ đêm, Di đăng những dòng trạng thái bằng quơ trên Facebook mà Di biết chắc Phan sẽ đọc được. Đây là câu trả lời dành cho Phan, cũng là lựa chọn của cô.

“Thứ lỗi cho anh ư? Có cần thiết để nói ra điều này nữa hay không? Buông tay, em nghĩ rằng sẽ chẳng nhận thêm một lời nào từ anh nữa. Buông tay, là mãi mãi mình chẳng còn cơ hội để có nhau lần nữa. Lỗi, không thuộc về ai cả. Trọn vẹn hay không mình cũng đã cùng đi một đoạn đường. Thế là đủ!

Ai rồi cũng phải sống theo cách của mình. Anh đã chọn con đường không em. Vậy thì, cứ bình thản mà sống.

Em cũng vậy, sẽ sống và hạnh phúc theo cách của riêng mình.

“Thứ lỗi cho anh” - với em, điều này đã không còn cần thiết nữa!

“Tình yêu, hạnh phúc hay nỗi đau - Không gì là mãi mãi”.

Di gửi đi tin nhắn cho Lãm trước khi tắt máy và chìm vào giấc ngủ.

- Em biết con tim mình thuộc về nơi đâu, Lãm à. Với em, Phan đã là quá khứ!

Có hẹn với mùa xuân

"Mùa đông không có anh
đông như dài thêm
Mùa đông không có anh
nỗi buồn từng đêm
Chợt nhận ra
phố thưa vắng người
Chợt nhận ra
nét môi không cười
giờ đây xa mãi
Mùa đông không có anh"...

Miền không nhớ mình đã nghe bao nhiêu lần bài hát này. Cô nghe nhạc theo từng thời điểm. Miền không đặc biệt thần tượng ca sĩ nào. Cô nghe

nhạc vì giai điệu và ca từ. "Và mùa đông sang" là một trong những bài hiếm hoi mà cô thích ở thời điểm này. Lời bài hát là cảm xúc của Miền lúc này, cô đơn trong mùa đông buốt giá. Cô thích hơn nữa ở bài hát chính là giọng hát của Thu Phương. Chị ấy mang lại vẻ kiêu hãnh cho nỗi buồn. Có lẽ, chỉ Miền điên điên mới nghĩ thế, từ mà Dũng thường dùng khi nói về Miền.

- Cô gái, cho tôi mượn cây dù. - Anh gõ nhẹ một bên tai nghe của Miền. Cô tròn mắt nhìn anh.

- Ủa, vậy em che bằng gì?

- Tôi thấy cô cầm chứ có che đâu.

Anh nói rồi phá lên cười. Miền nhìn lại cây dù hồ hững trên tay, má ửng hồng.

- Đang nghe gì đó? Cho anh nghe ké chút đi. Lạnh quá.

- Thôi, đàn ông con trai nghe nhạc này kỳ lắm.

- Ủa, có phân biệt đàn ông con trai khác với đàn bà con gái ở chuyện nghe nhạc sao? Anh dám cá là em đang nghe nhạc teen nè.

- Trời, anh nghĩ em teen vậy sao?

- Không. Anh nghĩ em đang hỏi teen.

- Vậy thôi khỏi nghe đi ha!

Miên định gắn tai phone nghe tiếp nhưng nghĩ sao lại thôi. Cô cũng thấy lạnh và đưa tay kéo nón áo khoác che đầu. Không biết mù hay mưa mà gió thổi bay những giọt nước thấm lên tóc, lên áo, lên mặt. Vậy mà Miên lo lắng chẳng hề để ý. Anh cầm cây dù lên rồi che cho cả hai người.

Anh là hướng dẫn viên. Phải nói thật, ấn tượng ban đầu Miên không thích anh. Anh có vẻ gì đó nghiêm túc của một ông thầy giáo mà thiếu mất tính chu đáo, tận tình, thân thiện của người hướng dẫn viên. Cô chưa từng gặp hướng dẫn viên nào để khách tự lo thủ tục, tự tìm cửa vào, tự gửi hành lý... Vậy anh làm gì? Anh là nghiên cứu sinh. Lúc biết anh đang làm nghiên cứu sinh Miên đã đùa bảo em hiểu vì sao rồi. Cả đoàn hơn hai mươi con người cùng hòa theo Miên “nghiên cứu nhiều quá nên ế đúng không”. Anh cười bảo tui ế trong xu thế ngẩng cao đầu, dù chiều cao của tui có hơi khiêm tốn. Đến ngày cuối của chuyến đi Miên mới biết anh đang làm nghiên cứu về đề tài “Lữ quán trong văn hóa và du lịch Nhật Bản”.

Anh dẫn đoàn chuyến này là vì đoàn có hai đêm ở lữ quán. Ở anh, ngoài cái vẻ tưng tưng khó ưa thì anh có điều mà những hướng dẫn viên bình thường không có được. Anh có mười bảy năm học và sống ở Nhật. Miên nói anh thuộc dạng mà người ta hay gọi là “ngộ

chữ” nên đông tây kim cổ thứ gì anh cũng biết. Từ lịch sử, văn hóa, đến những chuyện làng xã hiểm hóc của người ta anh cũng rành. Bởi vậy chuyến đi có anh mang đến nhiều trải nghiệm thú vị.

Anh đứng sau Miên lúc nào không hay. Miên cũng không biết mình đã lạc đoàn bao lâu. Sáng nay lúc ở trên núi Takao ngắm núi Phú Sĩ anh đùa bảo làm như anh làm hướng dẫn riêng cho em. Lúc về nhớ trả thêm thù lao cho anh. Là vì Miên không có ý tách đoàn nhưng cô cứ luôn chậm một nhịp hoặc vô tình đi lạc. Lần một, lần hai, anh đành phải để mắt theo cô gái lơ đãng này. Và giờ đây, cô đang đứng trước một ngôi nhà nhỏ nằm trong làng cổ Shirakawa-go. Ngôi làng này nằm ở Gifu, một tỉnh cao nguyên miền trung nước Nhật. Đúng như “bác Google” đã mô tả, ngôi làng chẳng khác gì bức tranh trong truyện cổ tích. Đẹp đến nao lòng. Chỉ tiếc là đợt này Miên đi thì đã qua thu nên không còn những cây lá vàng, lá đỏ bao phủ. Mặc dù không phải thời điểm của du lịch Nhật nhưng ngôi làng vẫn kín khách. Miên cố gắng chờ cho mọi người đi bớt, cô mới đặt chân lên cây cầu Kỳ Duyên. Cây cầu được bắc qua dòng sông Deaibasi vào làng. Miên đã cố tình đứng thật lâu ở khoảng giữa con sông. Gió lạnh len vào từng góc ngách cảm xúc. Miên ước gì lúc này có Dũng bên cạnh. Miên chỉ muốn hét lên thật to nhưng không thể.

Miễn muốn nói với Dũng là Miễn đã tới đây, cây cầu nơi được xem là biểu tượng của ngôi làng Shirakawago. Miễn đứng ở đây và chỉ có một ước mong duy nhất: sum vầy và hạnh phúc. Nhưng... Dũng đang ở đâu?

- Sao em lại chọn đi du lịch Nhật vào thời điểm này?

Anh hướng dẫn viên nhìn Miễn với ánh mắt tò mò.

- Anh hỏi hết 21 người còn lại trong đoàn chưa?

- Anh biết họ có lý do. Còn em thì anh chưa hiểu.

- Vậy là anh đọc được suy nghĩ của mọi người, trừ em?

- Có thể là gần đúng như vậy.

- Có vẻ không trả lời câu hỏi này thì khó mà yên được khi có người cứ luôn quan sát thăm dò mình ha.

Miễn nheo mắt nhìn anh cười.

- Em nghe bảo Nhật là nơi người ta có thể cảm nhận về sự cô đơn đến tận cùng.

- Trời đất, vậy là em đi Nhật để trải nghiệm cô đơn?

- Mỗi trải nghiệm đều có giá trị của nó không phải sao anh? Mà anh sống ở Nhật lâu vậy, anh có cảm thấy điều đó không?

- Với anh thì Nhật là nơi mà mọi góc ngách, cảnh quan đều có cảm giác thiên tịnh. Còn cảm giác của cô đơn thì tùy mỗi người.

- Với anh thì sao?

- Đã có những lúc anh cảm thấy mình cô độc trong sự cô đơn của nơi đây. Chẳng có một ai để chia sẻ.

- Vậy lúc ấy anh có trốn chạy khỏi nó, có ý định bỏ cuộc không?

- Cũng từng nghĩ đến. Nhưng anh không cho mình cơ hội làm điều đó. Ở đất nước này có nơi nào để em có thể trốn chạy khỏi nỗi buồn?

- Ví dụ, đến một nơi khác, một đất nước khác chẳng hạn.

- Anh không nghĩ đến điều đó vì anh biết mình cần phải làm gì để vượt qua nó. Mà anh vẫn thắc mắc sao em lại muốn có trải nghiệm lạ lùng vậy?

- Anh chẳng phải đọc được suy nghĩ của người khác sao?

- Thì em cũng đã nói đó, riêng em thì không.

- Anh có nghĩ em là người đủ đầy hạnh phúc không?

- Đến một lúc nào đó em sẽ như vậy.

- Đúng. Người ta sẽ đủ đầy hạnh phúc khi người ta có thể đi qua được sự cô đơn, thiếu thốn.

- Hình như có gì đó mâu thuẫn trong em. Mà may quá, em không phải sinh viên của anh.

Miễn phi cười trước cái lắc đầu của anh.

- Lẽ ra anh phải nói là tiếc quá. Nếu em là sinh viên của anh, chẳng phải mỗi giờ lên lớp của anh sẽ không lo bị trễ nhạ sao?

- Đợi đó. Biết đâu được ha. Anh sẽ kể cho em nghe câu chuyện của những người cô đơn ở Nhật. Nhưng trước hết cho anh biết cảm nhận của em về đất nước này?

- Em đã được học Murasaki Shikubu với *Truyện kể Genji*. Em đọc hầu hết tác phẩm của Haruki Murakami. Em đọc gần như đủ Banana Yoshimoto. Em rung cảm với “Sững sờ và run rẩy”. Em cũng hoang hoải với “Lấp lánh”... Em cảm nhận về nơi đây qua những tác phẩm và lời kể của anh hướng dẫn lạ lùng. Buồn mà đẹp.

- Đúng là con gái Văn khoa. Em bị nhiễm văn chương nặng quá. Hèn chi cả chuyến đi cứ mơ mơ màng màng. Không canh em chắc em dám đi lạc luôn thật.

- Giá như em có thể đi lạc được.

- Thôi thôi cho anh xin. Khổ anh và cả đoàn. Em đã từng đến nhà dưỡng lão bao giờ chưa?

- Em đến cũng hơi nhiều.

- Em thấy cuộc sống ở đó thế nào?

- Dạ em tính mai mốt cũng tìm một nơi để vào.

- Vậy chắc là thú vị?

- Sao anh nghĩ vậy?

- Kiểu người như em mấy nơi chán để gì em sống được.

- Kiểu người như em là kiểu người thế nào?

- Anh thấy em không có khả năng ngồi đâu yên một chỗ.

- Anh dùng chữ “khả năng” trong trường hợp này hơi lạ. Nhưng kệ. Em chấp nhận. Chỉ có điều lúc đó già rồi có muốn chạy nhảy cũng đâu được. Ủa, mà anh nói anh kể chuyện những người cô đơn cho em nghe mà.

- Thì anh đang kể đó.

- Trời đất. Anh cũng dùng phương pháp này để dạy các bạn sinh viên sao? Đi 8km đường rừng vẫn chưa thấy được Mặt trời. Học gì giống tung hỏa mù quá.

- Vâng, để tôi nói. Người già ở đây họ rất cô đơn.

- Hình như từ cô đơn diễn tả chưa đủ. Theo em, họ cô độc.

- Đúng. Anh có một người mẹ nuôi ở đây. Mẹ nuôi anh không có chồng con. Anh đã hứa là mẹ nuôi anh sẽ không phải vào viện dưỡng lão.

Anh ngừng một chút rồi tiếp.

- Em biết không, có những người già từ khi bước chân vào viện dưỡng lão cho đến khi họ lìa khỏi cuộc đời, họ không được gặp lại con cái họ. Anh nhớ thằng em của anh. Nó là điều dưỡng từ Việt Nam qua đây làm việc. Hôm đó, sau một tháng nhận việc, nó về nhà trọ gặp anh và khóc như một đứa trẻ. Rồi nó đòi nghỉ việc. Anh biết chỉ là cơn bốc đồng vì nó có muốn thật cũng không thể nghỉ việc giữa chừng do số tiền đền hợp đồng rất lớn. Khi bình tâm lại nó nói nó không chịu nổi. Nó không thể tưởng tượng được con người ở đây lại có thể đối xử với nhau như vậy. Lần đầu tiên nó chia tay một cụ già mà nó chăm sóc suốt một tháng. Nó là người tận tay tắm rửa, tắm liệm cho cụ lúc cụ qua đời. Nhưng khi gọi điện thông báo cho người thân của cụ thì chỉ nhận được câu cảm ơn hết sức lạnh lùng của con trai cụ. Nó còn nghĩ lúc ấy con cái cụ sẽ tức tốc lao ngay tới viện dưỡng lão để được nhìn mặt bố lần cuối. Rồi họ sẽ đưa cụ về hỏa thiêu, mang tro cốt rải

xuống một con sông thơ mộng nào đó. Nhưng không. Chỉ một lời cảm ơn lạnh lùng. Mọi việc sau đó đều do viện dưỡng lão xử lý hết.

- Vậy là, họ cô đơn đến cô độc, đúng không anh?

- Anh nghĩ vậy. Nhìn em lúc này anh cũng có cảm giác đó.

- Anh đang tập đọc suy nghĩ của em sao? Đừng có bắt thóp nhau như vậy.

- Vậy thì nói anh nghe xem, tại sao em đi Nhật lúc này?

Miên không trả lời anh ngay, cô bước chậm về phía cây cầu. Lúc này dòng người qua lại đã thưa hẳn. Cô đứng dựa nhẹ vào thành cầu, mắt nhìn thẳng phía dòng sông chạy dài.

Miên không quay lại, chỉ nói với giọng rất khẽ.

- Tại Sapa...

* * *

Máy bay chuẩn bị cất cánh. Tiếp viên nhắc lần cuối: "Để đảm bảo an toàn chuyến bay, xin quý khách vui lòng tắt toàn bộ điện thoại, thiết bị điện tử...". Miên thắt dây an toàn rồi ngả đầu vào lưng ghế, nhắm hờ mắt. Mấy ngày chạy cho xong mọi việc để đi khiến cô

mệt phờ. Miên định bụng sẽ ngủ trọn giấc lấy lại sức cho chuyến đi ngoài dự định này. Vậy mà không hiểu sao đỉnh núi Fansipan, rừng cây phủ tuyết trắng, hình ảnh Mặt trời rực rỡ trong tiết trời âm 7 độ C vẫn cứ lượn lờ trong trí óc Miên. Sapa... Miên đi chuyến này là vì Sapa. Miên rời khỏi Việt Nam những ngày này là vì Sapa.

Hình ảnh về Sapa những ngày cuối năm làm Miên nhớ Dũng. Cũng vào những ngày mùa đông của năm năm trước, Miên gặp Dũng tại Sapa. Miên ngồi trong một quán ăn nhỏ dưới chân núi Hàm Rồng. Lúc đó đang mưa bay bay. Thời tiết khoảng 8 độ C. Miên co ro trong ba lớp áo mà vẫn lạnh. Lần đầu đến Sapa mà đi một mình. Ai biết cũng nói Miên điên. Chẳng ai lại đến một nơi lạnh lẽo và cực kỳ thơ mộng như thế một mình cả. Nếu không đi với người yêu thì sẽ phải đi với một đám bạn hợp gu nhất. Mà đâu phải Miên không có bạn. Miên có cả một danh sách dài những đứa bạn được gọi là “chân đi”. Bất kể lúc nào cũng có thể xách giò lên đi. Nhưng năm nào cũng vậy, Miên sẽ chọn một chuyến đi chỉ một mình. Miên thích cái cảm giác được lặng lẽ ở một nơi không ai biết đến mình. Sẽ là những ngày ít phải đối thoại. Chỉ một vài lời chào hỏi xã giao khi vào quán ăn hay về khách sạn. Như những ngày Miên xách laptop lên Đà Lạt của mùa đông trước đó

để viết “Ngược dốc”. Miên chọn một nhà nghỉ nhỏ heo hút trên đồi. Sáng sáng Miên mang cái laptop nhỏ theo lang thang bất kể nơi nào rồi tấp vào một quán cà phê bất kỳ ngồi viết. Tối khá muộn, Miên trở về căn phòng nhỏ. Một mình.

Sapa những ngày đầu đông mù mịt trong mưa phùn và sương. Con đường ngay trung tâm xe cộ bị bõm không ngừng. Sáng đầu tiên Miên ngồi ở cà phê Cộng ngắm người qua lại. Ngồi chán cô lang thang qua Nhà thờ Đá rồi đi bộ lên núi Hàm Rồng. Dũng gặp Miên ngay chiều ấy, khi cô vừa xuống núi đang ngồi co ro trong quán nhỏ. Sau này Dũng kể lại Miên mới biết đó là lần đầu họ gặp nhau. Miên làm Dũng chú ý vì chưa từng thấy ai như Miên, ăn bắp nướng, khoai nướng mà lại uống rượu táo mèo. Lúc đó Dũng đã định ghẹo nhưng thấy Miên có vẻ “thương không dễ” nên chỉ lặng lẽ đi theo.

- Vậy là lúc đó Dũng theo dõi Miên?

- Đâu có theo dõi. Chỉ là đi phía sau thôi mà.

- Hèn chi. Đụng cái rắm y như thiệt nhưng lại là do cố ý.

- Mà lúc ngồi ở quán, cho đến khi Miên lững thững đi bộ ra khỏi quán, nhìn Miên y như đang thất tình.

- Thì Miên thất tình thật mà. Ai cũng nói vậy. Không thất tình có ai lại đi Sapa một mình vào ngày đông như thế.

- Ô ha! À mà buổi sáng gặp ở con đường định mệnh ấy, Dũng có ấn tượng với Miên thế nào?

- Buổi sáng đó hả?

Miên lắc nhẹ mái tóc, cười cười. Buổi sáng hôm ấy, chưa bao giờ Miên quên.

* * *

Sáng ngày thứ hai ở Sapa.

Ngay lúc đang đếm bậc thang xuống đường lớn thì Miên gặp Dũng. Dũng đi ra từ một con hẻm ở giữa đoạn đường. Gặp Miên, Dũng nói tự nhiên như đã quen.

- Con đường này giống trong phim Hàn quá đúng không bạn? Giống đường vào nhà của mấy cô gái nghèo ở heo hút trên xóm nhỏ.

- Con trai cũng xem phim Hàn sao?

- Ủa, ai nói con trai thì không được xem phim Hàn?

- À, không phải. Ý là thường con trai không thích phim Hàn.

- Minh đâu có nói là mình thích. Nhưng không thích không có nghĩa là không biết. Bạn chụp hình không, mình chụp giùm cho?

Vậy thôi đó. Thế mà quen.

Miên rất thích con đường này. Đúng như Dũng nói, đây là con đường đi lên khách sạn Miên ở. Nó nhìn y như khu nhà của mấy nữ chính nghèo thường thấy trong phim Hàn. Từng bậc thang bằng đá phủ rêu xanh. Bên đường còn có quán cà phê cũng đúng kiểu xứ lạnh. Nhìn thích mắt. Hôm qua Miên loay hoay chụp đủ các góc hình, nhưng thiếu nữ chính. Nhờ vậy, Dũng có cơ hội làm quen Miên. Mà Dũng khôn thấy ớn. Sau này Miên mới nghiệm ra. Lúc ấy Miên đưa điện thoại cho Dũng chụp nhưng Dũng bảo chụp điện thoại người khác không quen sẽ không đẹp. Để Dũng chụp bằng máy Dũng rồi gửi qua cho Miên. Nhờ vậy, Dũng dễ dàng có được Facebook Miên.

Dũng cũng đến Sapa một mình nhưng không phải kiểu điên điên đi tìm cảm giác lạ như Miên. Dũng có người bà con sống ở bản nên kết hợp du lịch ghé thăm. Lúc gặp Miên ở quán nhỏ hôm qua là Dũng đang ngồi với đứa em họ.

Sau này Dũng hay hỏi sao lúc đó Miên lại tin Dũng? Miên nói Miên tin vào trực giác của mình. Nhưng trực

giác của Miên mách bảo điều gì về Dũng thì Miên nhất định không nói.

Dũng dẫn Miên qua cà phê The Haven Sapa Campsite nằm ngay đường vào bản Cát Cát. Dũng bảo quán này được xem là một trong năm quán đỉnh nhất mà dân mạng khi đến Sapa nhất định phải tới chụp hình check-in sống ảo. Mà tiếc quá, hôm ấy mây mù trời nên chỉ thấy Miên chơi vui trong những tầng mây chứ không thấy được không gian mơ mộng ở bên dưới. Nhưng Miên nói đâu phải ai cũng có thể hòa vào mây như thế. Cảm xúc của chính mình tại thời điểm đó là quan trọng nhất. Miên đâu có nhu cầu kiểu sống ảo như mấy bạn trẻ. Dũng cười cười đùa nói Dũng còn tưởng Miên đang tuổi mới lớn, giận ba mẹ bỏ nhà đi bụi và lạc lên Sapa đó chứ.

- Dũng nhớ hôm leo Fansipan không?

Thỉnh thoảng Miên lại hỏi Dũng câu đó dù biết trước câu trả lời. Không phải nhớ thôi đâu mà rất nhớ. Dũng không nghĩ hôm đó Miên có thể leo hơn 600 bậc thang trong mưa gió mịt mù như vậy. Xui thiệt xui là thời tiết hôm đó lạnh xuống 3 độ C nữa chứ. Nhìn Miên với dáng người siêu mỏng căng cứng trong mấy lớp áo, khăn trùm đầu Dũng lo quá trời. Dũng bảo hay thôi đừng đi, leo không nổi đâu. Vậy mà Miên vẫn kiên

quết mặc áo mưa vào và leo, người ta đi được thì mình đi được. Miên đi được thật.

- Anh nghe bảo cặp đôi nào leo Fan cùng nhau là sống đời kiếp kiếp luôn á.

- Vậy, em không nên cho nhân vật chia tay hả?

- Là sao?

- Thì anh vừa nói đó. Nếu leo Fan cùng nhau thì xem như có thể nắm tay đi trọn cuộc đời. Em lại đang có ý định để họ chia tay trong mưa cho lãng mạn kiểu trong phim "Nấc thang lên thiên đường".

- Trời đất. Em đang đùa anh hả? Tất cả những gì anh nghe này giờ không phải chuyện của em mà là nhân vật trong truyện của em?

- Sao anh lại có thái độ này nhỉ? Lẽ ra anh phải cảm thấy hãnh diện khi là người đầu tiên được nghe truyện ngắn em vừa viết. Đã vậy lại còn được em tham khảo ý kiến cho đoạn kết nữa chứ.

- Cứ cho là anh dễ dàng bị dụ đi. Em là nhà văn, nói gì chả được. Có thành không, không thành có với những người như em là bình thường mà. Nhưng cảm xúc trên gương mặt em thì...

- Thì sao chứ?

- Em hiểu hơn anh mà. Biểu cảm đó đã cho anh câu trả lời về lý do em chọn mùa đông nước Nhật. Trốn chạy không phải là cách cô gái ạ. Dù anh không biết chuyện giữa em và cậu ấy là gì, nhưng anh khuyên em nên đối mặt. Thôi, anh đi tập hợp mọi người để chuẩn bị lên xe về khách sạn thôi. Đường còn xa lắm.

Anh quay đi, còn lại một mình Miên dõi mắt xuống dòng sông. Nước sông mùa này cạn. Những viên sỏi nâu, trắng xếp chồng lên nhau. Miên cố tưởng tượng những hình thù khác nhau dọc hai bên bờ sông để xóa những suy nghĩ đang nhảy múa trong đầu cô mà không được. Miên thì thầm với chính mình: Anh này, em định nói với anh rằng, em đã rất không ưa anh từ cái nhìn đầu tiên. Và giờ thì càng không. Anh nghiên cứu văn hóa hay nghiên cứu tâm lý vậy? Sao anh có thể nói rằng em đang nói dối về Dũng? Sao anh lại biết em chọn nơi đây vì muốn chạy trốn khỏi lòng mình?

Đúng, em đã tự đóng băng trái tim mình kể từ mùa xuân của ba năm về trước, ngày Dũng rời xa em. Và năm nào cũng vậy, em tìm cách trốn chạy khi xuân cận kề. Em trở về với mùa đông. Em trở về với xứ lạnh để tuyết trắng bao phủ trái tim em. Anh biết vì sao em hỏi anh về sự cô đơn của con người nơi đây? Để em khỏa lấp rằng, họ sống cả đời trong đơn độc ngay cả bên người thân, thì em cũng có thể làm điều đó. Là vẫn cứ giữ

chặt Dũng trong trái tim mình. Là em sợ mọi thứ đang phai nhạt dần đi. Mà không, đúng ra em nhận thấy mọi thứ đang phai nhạt dần đi. Vì vậy em lẩn tránh. Nhưng hình như em đã sai. Như anh nói, trốn chạy không phải là cách. Biết bao nhiêu lần em đã làm điều này mà con tim vẫn ngổn ngang giông bão. Em đang cố gắng đi ngược với tự nhiên. Điều đó là không thể.

Miên nghĩ mãi cho đến khi anh quay lại. Anh đứng thật gần, nói đủ để Miên nghe.

- Anh muốn nói em nghe chuyện này. Sau chuyến đi này về, anh sẽ quay lại Nhật để đón mẹ nuôi anh. Là nhờ em đó. Nhìn về lạnh lẽo của em những ngày qua tự dưng anh nhớ bà. Lúc trưa anh đã gọi nói chuyện với bà và bà rất háo hức chờ anh qua đón về ăn Tết ở Việt Nam. Trước đây bà đã từng sang ăn đám giỗ ba anh. Bà khóc quá trời luôn em. Bà nói sau này bà mất, anh nhớ đưa tro cốt của bà về thờ cho ấm áp. Em thấy không, ngay cả khi mất đi rồi thì người ta vẫn thèm sự ấm áp. Bà mà về Việt Nam vào mùa xuân chắc đòi ở luôn không quay lại Nhật quá.

- Em lúc này cũng vậy, muốn về nhà thật nhanh đó anh biết không?

- Mọi người ra rồi. Mình về thôi.

- Là em muốn về Việt Nam thật nhanh đó. Em muốn đón mùa xuân. Em muốn hẹn hò với mùa xuân.

Miên nói mà như muốn hét thật to. Anh phì cười vừa rảo bước theo Miên vừa ra hiệu cho mọi người lên xe.

- Vậy Tết năm nay em có hẹn rồi ha?

- Đúng rồi, em đã hẹn với mùa xuân. Còn anh thì sao?

- Anh cũng vậy. Anh cũng có hẹn rồi.

- Phải rồi đó, anh cũng kha khá tuổi rồi hen.

- Ồ, em không cần phải nhấn mạnh sự thật được kiểm chứng đó. Nhưng anh cũng đã có hẹn trong mùa xuân này. Anh hẹn với hai bà má già của anh.

Miên cười vang. Cô đã hẹn với mùa xuân!

Chuyến xe cuối

- Em biết không, đêm đó tôi cứ ngồi như vậy cho đến sáng. Tôi chờ mãi, đến khi chiếc xe Spacy màu trắng ấy rời khỏi ngôi nhà.

...

Cô im lặng. Những ngón tay cô tự động tê cứng. Cô cố bấm bấm trên bàn phím điện thoại nhưng vô vọng. Cô bấm được mấy chữ rồi lại xóa. Cô không biết nói gì vào thời điểm này.

- Tôi kể chuyện buồn quá phải không? Sao tôi lại kể chuyện này cho em nghe nhỉ? Thôi, chiều nhạt nắng rồi, tôi ra vườn đây. Hôm nay tôi phải tưới cho xong vạt cà phê. Vào thu rồi mà vẫn còn nắng quá. Hẹn gặp em sau.

Không chờ cô trả lời, Lâm thoát khỏi màn hình chat. Mà có lẽ Lâm hiểu đó là cách tốt nhất để giải thoát cho cô lúc này khỏi bối rối.

Cô đã gắng hỏi Lâm rất lâu, rất lâu. Tại sao vậy? Tại sao một người như Lâm lại phải về nơi khi ho cò gáy ấy để sống? Lúc đầu Lâm nói với cô rằng anh muốn yên ổn, muốn có một cuộc sống thanh thản không bận rộn, bon chen. Phở xá mệ quá, bức bối quá. Lâm bảo nếu không trốn về đây, chưa biết chừng giờ này anh chẳng còn tồn tại trên cõi đời nữa. Những ngày lẩn lộn ở Sài Gòn, nhiều khi nghĩ lại thôi Lâm cũng thấy rùng mình. Không biết bao nhiêu lần anh thoát chết trong gang tấc sau những chầu nhậu bí tỉ, sau những đêm thác loạn ở quán bar...

- Ở Sài Gòn ăn chơi là thế, sao có thể bỏ hết mà về nơi đó được chứ?

- Thì đã nói là sợ chết mà.

Lâm nhấn kèm ký tự mặt cười.

- Con người ai chẳng sợ chết. Tôi cũng vậy thôi, càng lớn lại càng ý thức chuyện sự sống quan trọng thế nào.

Không biết từ bao giờ cô có thói quen chờ tin nhắn của Lâm. Buổi sáng, vừa chào bình minh cô đã nhận được tin nhắn anh chúc buổi sáng tốt lành. Từ đó đến trưa, đầu cô miên man nghĩ về anh. Nhiều lúc cô muốn nhắn cho anh, nhưng rồi lại thôi. Cô đang cố kìm nén cảm xúc của mình. Cô biết tại sao mình phải làm như vậy. Cứ thế, cô thụ động ngồi chờ tin nhắn vào những thời khắc nhất định: Sáng sớm, giờ nghỉ trưa và sau bữa tối.

- Em biết không, đã có lúc tôi tưởng mình bỏ cuộc. Đừng tưởng tôi tài giỏi hơn ai. Để có thể nằm đây, nhìn ánh trăng chênh trên những tán cây, nghe chim hót trong veo sau núi, bình thản trò chuyện với em, là tôi đã trải qua một khoảng thời gian đấu tranh quyết liệt với chính mình. Em cứ tưởng tượng đi, tôi đang ở một nơi heo hút, được bao phủ bởi cây và cây. Từ nhà này sang nhà kia cách nhau 200, 300 mét cũng được bao phủ bởi cây. Người lạ lọt vào đây trong đêm tối, sẽ chẳng có cách nào tìm đường trở ra. Những đêm đầu tiên, tôi gần như không ngủ. Không, cũng phải mất hai tháng ròng tôi mới quen được thứ bóng tối cam lạng ấy. Trong nhà có bao nhiêu bóng đèn, tôi thắp lên hết. Có những ngày tôi đi gom những cành cây khô quanh vườn chỉ để tối đến đốt lửa bùng lên. Tôi cứ chất củi

cho nó cháy mãi, cháy mãi. Tôi sợ bóng tối. Tôi sợ rằng khi ánh lửa kia tắt đi, tôi cũng sẽ biến mất.

- Em biết không, tôi gần như không dám ngủ vào ban đêm suốt hai tháng ròng rã. Có hôm mệt quá, tôi gục xuống, khi tỉnh dậy, tôi đã định bỏ chạy.

- Em nói đúng... là tôi chạy trốn chính mình.

Sau buổi chat hôm đó, Lâm im lặng. Cô đã không hỏi thêm điều gì. Cô biết rằng không cần phải đặt quá nhiều câu hỏi. Khi cần, anh sẽ tự nói ra. Đó là cách tốt nhất để chữa lành vết thương trong anh. Từ những nỗi đau cô đã trải qua, cô hiểu, có những vết thương, chỉ bản thân mình tự vá víu.

- Em... đã sẵn sàng để yêu chưa?

Tim cô nhói lên khi nhận tin Lâm nhắn vào lúc cô đang cố tìm mọi cách làm cho mình thật bận rộn. Hai tuần trôi qua, cô đã cố gắng hết sức kiềm lời. Cô vẫn nhận tin anh, vẫn trả lời những câu hỏi của anh, nhưng không còn bông đùa, không còn gửi hình mặt cười, không còn trách giận khi anh trễ nải. Vậy mà chẳng hiểu sao, tim cô vẫn loạn lên khi điện thoại sáng đèn. Hai tuần qua, cô đã cho mình thời gian để quyết định

sau tất cả những gì anh kể cô nghe vào buổi trưa ấy. Trong đầu cô lúc nào cũng văng vất hình ảnh của người phụ nữ ấy. Cô không thể hình dung bất cứ điều gì về người ấy. Cô chỉ biết đó là người phụ nữ đã đi qua một lần đời cô. Họ gặp nhau. Họ cố tránh nhau. Nhưng trái tim họ đã làm ngược lại. Lâm yêu thương hai đứa nhỏ, Lâm muốn bù đắp những thiếu thốn cho ba mẹ con người ấy. Lâm bảo anh nhớ vòng tay nhỏ xíu của bé Su ôm chặt anh mỗi chiều tan học, Su tíu tít kể đủ thứ chuyện cho anh nghe. Mỗi lần bế cô bé xuống xe, cô bé lại làm bộ nhăn mặt kêu "Xe chú làm con đau đít quá à".

Anh và người ấy đã về lên một ngôi nhà thật bình yên, nếu không có đêm hôm đó.

- Khi tôi linh cảm được rằng cô ấy đã thay đổi, tôi vẫn không muốn tin. Tôi không muốn thử cô ấy theo cách đó. Mà hình như không phải. Cô ấy đã cố tình để tôi biết sự việc theo cách đó. Suốt cả buổi chiều tôi liên lạc, cô ấy không nghe máy. Tôi gửi đi rất nhiều tin nhắn, cô ấy không trả lời. Rồi điện thoại cô ấy chỉ còn những tiếng ò ò e. Tim tôi nóng như có ai đốt. Tôi bỏ hết công việc, chạy về căn nhà từng rất quen thuộc với tôi. Cửa đóng. Tôi ngồi ở quán cà phê phía trước đốt thuốc. Mười giờ đêm, chiếc xe Spacy màu trắng dừng

ngay trước cửa. Và, tôi đã ngồi như thế, cho đến sáng hôm sau.

- Em đã hiểu vì sao rồi chứ? Em hiểu vì sao tôi nói rằng có lúc tôi muốn đi tu. Nhưng rồi, tôi đã chọn lên núi ở.

- Đây, em cười đi chứ, em phải cười vì tôi đã không phá nát ngôi chùa nào cả. Tôi sợ mình làm điều đó nên chọn về đây.

- Đã nói với em rồi, không nên biết nhiều quá mà làm gì. Càng biết nhiều lại càng nặng lòng thêm mà thôi.

...

- Em... đã sẵn sàng để yêu chưa?

Cô vẫn chưa trả lời tin nhắn của Lâm. Trái tim cô ngổn ngang quá. Cô đã mở cửa trái tim anh. Vậy mà giờ đây, cô đang muốn khép lòng mình lại. Sao cô lại yếu đuối thế này? Chẳng phải chính cô đã nói với anh rằng cách tốt nhất để xoa dịu nỗi đau là bởi kháng sinh liều cao cho nó đó sao? Chỉ có cách đó vết thương mới có thể lành được. Nhưng giờ đây, khi vết thương trong anh gần như đã kín miệng, cô lại thấy trái tim mình đau buốt. Cô sợ rằng mình không thể nào thoát ra khỏi những suy nghĩ vằng vặc trong đầu. Anh đã yêu người

ấy đến thế cơ mà. Anh đã yêu điên dại. Anh đã bất chấp tất cả những lời đàm tiếu xung quanh; anh cãi lời mẹ, chống lại tất cả những phản đối của gia đình để giữ người ấy. Và anh, khi mất đi người ấy, cũng đã từng muốn bỏ luôn mạng sống của mình. Với một tình yêu như thế, cô có thể vượt qua nỗi không? Cô có trở thành mộng mị trong vòng tay anh không? Cô cứ hỏi mãi, hỏi mãi mà chẳng có câu trả lời nào cả. Cứ thế, cô chìm trong những cơn mơ.

Cô tựa mình, thấy toàn thân ê ẩm. Nhưng cô cảm nhận được đôi bàn tay rất ấm đang nắm lấy tay cô âu yếm. Cô mở mắt, bắt gặp cái nhìn bao bọc của anh. Anh mỉm cười, siết chặt tay cô:

- Anh không ngờ em gan thật đấy. Dám vượt đường rừng trong đêm.

- Mà anh không hiểu sao em có thể tìm được đến tận đây. Từ trước tới giờ em đã định vị anh qua Facebook sao? Đúng là cao thủ.

- Đây, tại em đó nha. Em đã phá vỡ kế hoạch của anh hết lần này đến lần khác. Khi em chặn mọi liên lạc với anh, anh nghĩ rằng, anh cũng sẽ đóng lại tất cả. Anh sẽ khóa cửa trái tim, quăng chìa khóa xuống thung

lũng kia để không ai có thể tìm thấy nó lần nữa. Nó đã đau đủ lắm rồi.

Anh nói rồi ghì sát cô vào ngực mình, thổn thức.

- Em có biết anh đã chết lặng khi nhìn thấy em khuyu xuống ngay bậc thang cuối cùng không. Anh những tưởng mình đã không đỡ nổi em vào nhà vì anh dường như cũng hoàn toàn bất động. Đến lúc này, thật sự đến lúc này anh mới dám tin rằng, đó chính là em.

- Hãy làm lại kế hoạch cho anh, vì kế hoạch của anh em đã phá đấy.

Anh gần như độc thoại. Cô không nói gì, nước mắt cứ thi nhau lăn trên má. Vậy là cô đã nằm ở đây, trong vòng tay anh.

Cô đưa mắt nhìn quanh, tất cả là bóng dáng anh. Rất thân quen, như cô đã từng ở đây thật lâu rồi. Đúng, căn nhà này. Cô nhớ lại, sau khi đọc tin nhắn của anh, cô đã thoát khỏi Facebook, gỡ sim điện thoại, vợ vội lấy bộ đồ bỏ vào chiếc ba lô và ra bến xe. Cô đã leo lên chiếc xe rời bến đầu tiên. Khi xe dừng lại bến cuối cùng ở Nha Trang, cô tiếp tục lên chuyến xe khác. Cô cứ đi như thế, rờn rã hết ngày lại đêm. Và, đến khi đứng trước biển Cà Mau trong chiều mưa tầm tã, nhìn về phía chân trời tím ngắt, cô thấy trước mắt mình

những hàng cây ngút ngàn. Căn nhà nhỏ xíu nằm trên đồi, lơ lửng, khô khốc trong ánh nắng chiều hoang hoải. Ở đó, là anh, người đàn ông cô độc với đôi mắt lạnh căm. Tim cô bỗng dưng rung lên đau đớn. Cô đã có câu trả lời cho chính mình: Hãy gạt bỏ quá khứ để sống trọn vẹn với hiện tại. Chỉ có anh và cô của ngày hôm nay. Cô vụt chạy ra bến xe, lên chuyến xe cuối cùng về với cao nguyên.

Em vẫn đợi mùa sang

- Anh sẽ đón em chứ, nếu... em lên thăm anh?
Cô bấm gửi tin nhắn rồi cắt điện thoại vào giỏ xách. Cô nhìn băng quơ ra con đường trước mặt, xe cộ qua lại bụi phủ mờ.

Nhớ lần đầu anh đón cô. Hôm ấy cô theo đoàn công tác đi thực tế một tuần. Cô không đi cùng đoàn mà lên trước để gặp anh. Suốt chặng đường 6 tiếng đồng hồ ngồi trên xe, cô miên man nghĩ đến lúc gặp anh. Không biết sẽ nói gì với nhau đầu tiên nhỉ? Rồi có ngượng ngùng không nhỉ? Không phải họ chưa từng gặp nhau trước đó. Nhưng, đây gần như là lần đầu tiên họ hẹn hò. Bao nhiêu suy nghĩ đan xen. Có lúc cô ngủ thiếp đi vì mệt. Trong cơn mơ bỗng bẽnh theo nhịp xe rung lắc, cô thấy anh nắm tay cô chạy vượt trên những

đồng cỏ mênh mông của cao nguyên. Cô hít tràn lồng ngực mùi lá, mùi cỏ, mùi của sương mai thanh khiết. Anh dắt cô đi giữa những đôi cà phê bạt ngàn. Hoa cà phê trắng muốt phủ kín cả khung trời. Ông bướm đua nhau dập dìu hút mật. Cô cười tươi trong nắng sớm, nắm chặt tay anh.

Cô choàng tỉnh khi xe vừa tới bến. Tim cô tự nhiên rộn lên khi kéo va li ra khỏi bến. Anh đứng đó, rần ròi với nụ cười hiền.

Anh cho xe chạy trên những con đường vòng vèo của cao nguyên. Cô dựa đầu vào bờ vai vững chãi của anh. Họ lặng im theo những suy nghĩ của riêng mình. Đường như không có khoảng cách nào từ lần gặp đầu tiên ấy.

- Đón em ư, anh cần phải suy nghĩ lại.

Tin nhắn của anh đưa cô thoát khỏi cơn mơ ngày cũ. Tim cô lại bùng lên nhức nhối. Suy nghĩ lại ư? Vậy mà cô đã tưởng rằng, khi đọc được dòng tin ấy, anh sẽ dẹp bỏ tất cả để đợi cô. Cô lại ổn yên trong vòng tay anh giữa vườn cây ngát hương. Cô thêm cảm giác ngồi xoay lưng lại với anh, lắng nghe từng nốt nhạc ngân lên từ đôi bàn tay anh. Anh chơi đàn không giỏi. Anh bảo những ngày mới về đây buồn quá, anh tìm về với nhạc để giải khuây.

- Mọi thứ đều khó khăn, khi bắt đầu. Lúc mới tập những nốt đầu tiên, đầu ngón tay anh sưng lên, có lúc rỉ máu. Những âm thanh mới cũng đục ngầu, không thoát ra được. Dây đàn đứt liên tục. Anh đã nhiều lần bỏ cuộc. Nhưng, những buổi tối thình lặng, anh bắt buộc phải cho mình nghe thấy những âm thanh của sự sống. Không cần hay, chỉ cần phát ra tiếng. Cứ vậy, sau khi thay dây đàn đến chục lần, những thanh âm thực sự cũng đã vang lên.

Sau khi chơi bản “Ngày xưa Hoàng Thị” của nhạc sĩ Phạm Duy một cách vụng về, anh đã kể cho cô nghe những ngày đầu của anh khi về chốn này. Sau lần chết hụt ngay tại công ty, anh quyết định nghỉ việc và rời thành phố. Anh bảo làm quản lý mà không giúp gì được cho công nhân, thấy túi hồ lấm. Giám đốc công ty anh là người Hàn. Cô ấy chỉ giao tiếp bằng tiếng mẹ đẻ và tiếng Anh trọ trẹ. Mỗi lần họp, anh vừa là lính, vừa là sếp, vừa là người phiên dịch. Tất cả những điều anh em công nhân phàn nàn về chế độ lương bổng, giờ nghỉ... anh đều truyền đạt đầy đủ với chủ. Nhưng những lời mắng nhiếc, dọa nạt sẽ cho nghỉ việc, sẽ cắt phụ cấp... anh đều biến thành một câu gì đó thật hài hước. Nhiều lần sếp đã nổi xung lên bởi chẳng hiểu vì sao mình dọa sẽ cắt lương nếu còn thấy cảnh công nhân lên ăn trái

cây trong giờ làm thì sau khi anh phiên dịch, họ lại cười ồ lên.

Anh đã trụ ở công ty này gần mười năm. Lý do anh có thể tồn tại ở một nơi lâu như vậy, chỉ vì anh em công nhân. Bao nhiêu lần anh muốn nghỉ việc nhưng nghĩ đến sẽ chẳng còn ai đứng ra bảo vệ quyền lợi cho họ, anh lại chấp nhận là một quản lý cần mẫn.

Và lần ấy, là những ngày cận Tết, sau khi xử lý xong đồng đơn hàng lỗi với khách hàng, anh mệt mỏi gục đầu lên bàn. Cả một ngày chạy ngược chạy xuôi, từ phân xưởng lên tổng công ty, rồi ngược về kho hàng, toàn thân anh rã rời. Anh thiếp đi lúc nào không hay. Lúc giật mình tỉnh dậy, anh thấy xung quanh mình bị bao bọc bởi khói. Anh không thở được, tìm mọi cách để chạy ra ngoài. Qua khung cửa, anh thấy ngọn lửa bùng lên dữ dội, mọi người hoảng hốt dập lửa. Rồi anh không biết mình ngất đi lúc nào. Khi tỉnh dậy, anh mới biết có ba công nhân đã ra đi. Anh cũng phải mất hai tháng mới hồi phục vết thương. Thay vì làm cách nào đó để xoa dịu nỗi đau cho gia đình họ, chủ công ty chỉ lo truy cứu trách nhiệm. Bởi ba công nhân ấy để xảy ra cháy nổ ngay trong ca trực. Anh, bằng hết khả năng của mình cũng không thể truyền đạt cho người ấy hiểu rằng nỗi đau lúc này, nỗi đau mất chồng, mất cha, mất con mới là điều đáng để xoa dịu nhất. Anh viết đơn từ

chức, mặc cho giám đốc từ chối ký đơn ngay lúc đầu sôi lửa bỏng. Một tuần sau, anh rời nơi mình đã cống hiến cả một thập kỷ.

- Nhưng không làm ở công ty này thì làm công ty khác, sao anh lại bỏ thành phố?

- Mỗi người có một lựa chọn của riêng mình. Anh thấy như vậy là đủ rồi. Anh muốn sống cuộc sống của mình.

- Là cuộc sống lặng lẽ như thế này sao? Cả ngày không một bóng người qua lại. Muốn đi ra chợ phải chạy xe đường rừng 10 cây số. Muốn ăn món tươi như cá, thịt phải mất nửa ngày đường. Chưa kể đêm hôm bệnh tật, biết kêu ai?

Anh lặng thinh nhìn băng quơ lên ngọn đồi, chậm rãi nói:

- Tiếc quá, em lên mùa này cà phê đã hết hoa rồi. Nếu không em sẽ được thấy hoa trắng trải dọc sườn đồi như thế nào. Nhiều lúc anh phải đeo khẩu trang cho đỡ say hương hoa bủa vây đấy.

Anh là vậy đó, chuyển đề tài rất nhanh. Cô chịu thua, không tranh cãi thêm. Cô cũng như anh, đã trải qua đủ những thanh âm của cuộc sống để biết rằng cái gì nên và không nên. Cô hiểu anh có nỗi khổ riêng

trong lòng mình không thể nói hết cùng cô. Cũng như cô, chưa bao giờ nói với anh về hai năm rông rã cô đã sống như một nữ tu, cho đến khi gặp anh.

Anh nói khi anh về đây là anh đã chọn cuộc sống này, để không làm phiền đến bất kỳ ai. Cô im lặng. Cô vẫn đang đứng bên ngoài cánh cửa, ngăn ký ức mà anh đã khóa thật chặt. Cô có muốn mở nó ra không? Nó chứa gì trong đó? Cô có đủ can đảm để nhìn vào không? Cô không trả lời được. Thật ra, cô không có thời gian để trả lời, bởi trái tim cô vốn không biết chờ đợi. Cô đã nắm lấy đôi bàn tay thô ráp vì chặt cây, cuốc đất, cày xới trên những ngọn đồi của anh. Cảm giác bình yên chiếm trọn mọi cảm xúc trong cô.

Những dòng tin nhắn của anh làm mắt cô rất buốt.

- Nếu em không bước vào và lật tung cuộc sống bình yên của anh, anh đã không như bây giờ. Đừng tìm anh nữa, xin em!

Nước mắt cô không còn có thể chảy được nữa. Anh đâu biết rằng, khi nhắn cho anh dòng tin ấy, cô chỉ cách nơi anh ở khoảng 7 cây số. Cô đang ngồi đợi anh, nơi anh vẫn thường đón cô vào mỗi chiều thứ Sáu. Cô nhớ vòng tay anh, nhớ nụ hôn ấm nóng khi anh đội chiếc nón bảo hiểm cho cô. Cô không chờ anh, cô đã vượt mấy trăm cây số đến với anh. Cô đã tưởng rằng

khi nhận dòng tin ấy, dù có phải sắp xếp lại mọi thứ ngổn ngang trong lòng, anh cũng sẽ đón cô. Vậy mà...

Mất cô nhòa đi.

Cô thất thểu kéo va li đi dọc con đường hun hút gió.

Anh đột ngột nói lời chia tay. Anh bảo anh không thể về lại thành phố. Anh không phù hợp với cuộc sống nơi đó. Nó quá ồn ào và nhiều bon chen. Anh đã quen với nơi này. Cô nói rằng anh cứ ở đây, như anh vẫn thế, mình sẽ đi lại thăm nhau. Khoảng cách nào cũng sẽ ngắn lại khi lòng người cận kề. Lúc đó cô thấy mắt anh sáng lên hạnh phúc. Đêm đó, giữa tiếng gió rừng hân hoan, trong tiếng suối reo rộn rã, chim riu rít rủ nhau tiệp từng, cô đã trao anh trọn vẹn yêu thương.

Nhưng, cũng sau đêm ấy, khi cô trở về lại thành phố với đôi má ửng hồng hạnh phúc, cô nhận được tin nhắn đoạn tuyệt của anh. Anh bảo anh không yêu cô, tình yêu trong anh đã chết rồi, anh không thể yêu thêm lần nữa. Cô gặng hỏi nguyên nhân, câu trả lời chỉ là anh chưa từng yêu cô. Rồi anh tắt máy, chặn mọi liên lạc với cô từ đó.

Ba tháng, cô chọn cách quên anh bằng công việc và những chuyến đi. Nhưng cô không thể dối lòng mình. Càng đi, nỗi nhớ về anh càng cào xé tâm can cô. Sau mỗi chuyến đi trở về, cô lại muốn lên chuyến xe quen

thuộc, về nơi anh. Nhưng, anh đã từ chối cô. Không lẽ cô cứ đơn phương như thế mà đi tìm anh?

Cô giật mình tỉnh giấc, mở mắt ra. Cô vừa mơ thấy anh trượt chân ngã xuống suối. Cô nghe rõ anh gọi tên cô. Tiếng anh nghẹn trong đêm rồi tắt hẳn. Tim cô đập liên hồi. Có phải đây là điềm báo không lành. Không, cô phải đi. Cô sẽ mặc kệ. Cô sẽ dẹp hết mọi tự ái. Trong tình yêu không tồn tại thứ gọi là tự ái. Cô sẽ tìm anh, một lần nữa, tìm anh!

Căn nhà trống trơn. Có lẽ anh lại đang miệt mài trên những ngọn đồi. Cà phê sắp vào mùa. Cô còn nhớ anh đã từng nói, mình sẽ cưới nhau khi mùa về. Anh chẳng có gì ngoài tình yêu dành cho cô. Cô cười bảo chỉ cần ở bên anh là đủ. Bình yên bên người mình yêu thương là tất cả những gì em mong đợi.

Cô đứng lặng trước móc áo trong căn phòng nhỏ. Chiếc áo ngủ của cô, lúc vội về, cô đã quên không mang theo. Giờ đây, nó được treo ngay ngắn trên móc. Anh đã không giặt nó. Mùi mồ hôi cô vẫn còn như nguyên vẹn. Cô nuốt khan. Anh đang nói dối. Nếu không yêu cô, anh đã không giữ lại chiếc áo chưa giặt này. Cô cầm lấy chiếc áo của anh, chiếc áo màu ghi anh thích, anh đã mặc trong lần đầu đón cô. Cô hít hà mùi mồ hôi của anh, quen thuộc và ấm nồng. Bỗng cô chạm vào tờ giấy

trong túi áo. Cô mở ra xem, mắt cô nhòa đi. Cô đã hiểu tất cả. Bên cạnh tờ giấy xác nhận thương tật sau đám cháy là tờ giấy của bác sĩ với kết luận anh đã không còn khả năng làm cha. Thì ra, đây chính là lý do anh đẩy cô ra xa.

Cô nắm chặt tờ giấy trong tay, xoay người định chạy lên đòi tìm anh. Anh đã đứng đó từ bao giờ.

Đôi mắt cô như xoáy vào anh, dù hai chân bủn rủn. Anh đưa tay định giật lại tờ giấy. Cô lùi lại một bước, xé nát tờ giấy trước ánh nhìn sững sờ của anh. Giọng cô mạnh mẽ.

- Anh à, mùa sang rồi đó. Mình đã hẹn mùa sang mà đúng không anh?

Cô không đợi nữa, không đợi câu trả lời của anh.

Họ tan vào nhau trong nụ hôn thơm ngát hương rừng.

Về phía trái tim

“Nếu một ngày nào đó, nhấn cho anh mà không thấy hồi âm, có nghĩa là anh đã không còn có thể trả lời em được nữa”.

Lam giật thót người khi đọc dòng tin nhắn của anh. Tay cô cuống quýt, bấm rồi lại xóa. Không biết Lam viết rồi xóa tới lui bao nhiêu lần, để rồi nhấn một câu rất không đúng cảm xúc của cô lúc này: “Sao tự dưng anh nhấn kỳ vậy?”.

“Ừ thì, cuộc sống giờ mong manh quá mà, biết đâu được...”.

Anh bỏ lửng tin nhắn. Trong Lam dâng lên một nỗi bất an khó tả. Có phải anh đang gặp chuyện gì? Có phải tình hình sức khỏe của anh chưa thật sự ổn định? Có phải... Bao nhiêu câu hỏi xoay quanh mà cô không thể

nào diễn tả bằng câu chữ. Bởi, cô có là ai đâu để quan tâm anh theo cách đó...

Ngày cô biết chuyện anh nhập viện vì cô gái ấy, cô gần như chết lặng. Cảm giác có gì đó nhói đau nơi lồng ngực. Cuộc gọi kết thúc, cô ngồi lặng thinh trong căn phòng tối, đối diện với chính mình. Trái tim cô không thôi tự chất vấn, tự giằng xé mình. Nếu cô nói cho anh biết cô yêu anh, thì mọi chuyện có khác không? Nếu không vì những hiểu lầm để ngắt liên lạc cả quãng thời gian dài như thế, mọi việc có khác không?

Không! Cô tự hỏi rồi tự trả lời. Chuyện gì đến, nó phải đến.

Ngày đó đã trôi, tưởng chừng vô tận. Cô tự hứa với lòng mình sẽ không quan tâm anh nữa, sẽ không phải dẫn vật chuyện nói ra những gì chất chứa trong lòng. Anh đau khổ vì cô gái kia đến mức tự hủy hoại bản thân, hẳn là tình yêu ấy phải rất lớn. Vậy thì cô có là gì trong anh đâu. Con tim nó có lý lẽ riêng, cô không thể bắt nó ngừng yêu anh. Thế nhưng, lý trí cũng đủ tỉnh táo để đến một lúc phải hiểu ra rằng, đừng bám víu tình cảm vào mối quan hệ vô vọng. Cô trở về với công việc, với những mối bận tâm riêng để quên anh, thì tin nhắn ấy đến.

“Hồi hôm ở chỗ anh, có một bạn tình nguyện viên vừa mất đó em. Gia đình bạn ấy, và chồng sắp cưới của bạn ấy đã không thể chấp nhận chuyện đó, họ hết sức đau buồn. Chắc bạn đã không kịp nhắn một lời nào cả, trước lúc ra đi”.

“Anh đang ở đâu???”.

Cô hấp tấp gửi tin nhắn mà chẳng suy nghĩ gì thêm.

“Anh ở đâu mà có tình nguyện viên?”.

“Anh cũng như em thôi nè, muốn làm chút gì đó trong lúc này”.

Anh đang ở đâu? Sao lúc lòng cô như lửa đốt, anh cứ bình thản vậy chứ. Vốn dĩ, anh không phải là người thích tham gia các hoạt động thiện nguyện. Vậy mà sao trong lúc này, anh lại có mặt ở nơi nào đó? Nơi đó có nguy hiểm không? Hẳn là có rồi, vì có tình nguyện viên vừa ra đi đó thôi. Cô không kim lòng được, bấm máy gọi nhưng cuộc gọi bị từ chối.

“Vậy là em cũng lo lắng cho anh đúng không? Anh cảm nhận được điều đó. Lúc này, cả hai đứa mình đều phải hết sức cẩn thận để cùng đi qua giai đoạn khó khăn. Anh hy vọng ngày thành phố trở lại bình thường, anh được nhìn thấy em”.

Tay cô run lên, Lam bấm máy lại lần nữa, cô thờ phào khi thấy anh nghe máy. Nhưng... tiếng xe cứu thương thất thanh, liên hồi.

“Anh đang ở đâu?” – Lam gào lên.

Không ai đáp lại lời cô, chỉ có những hồi còi cấp cứu rú lên hối hả.

Lam có thói quen, những khi bức bối thường lấy xe máy, chạy loanh quanh Sài Gòn. Đôi khi cứ đi như thế, chỉ để lòng bình yên trở lại mà chẳng có chủ đích gì. Nhưng những ngày này thì không thể. Cô ngồi bên khung cửa sổ, nhìn ra màn mưa giăng mắc. Tháng 8 mùa thu, thời tiết Sài Gòn lúc này thật đẹp. Mùa thu không quá nắng, thi thoảng có những đợt gió nhẹ hanh hao buồn. Và mưa. Những cơn mưa chợt đến chợt đi rất Sài Gòn ấy giờ đây bỗng khiến nhiều người lo sợ. Sợ anh em tình nguyện viên bệnh; sợ shipper mắc mưa dọc đường; sợ những chuyến hàng chuyển đi lỡ dở... Chưa bao giờ thành phố đầy nổi bất an khác lạ như thế này. Không một ai đứng ngoài cuộc chiến, cả cô và anh cũng thế.

Từ đầu mùa dịch, cô đã tất tả ngược xuôi vận động chỗ này, quyền góp chỗ kia để hỗ trợ cho những hoàn cảnh khó khăn. Cô cũng như tất cả mọi người

đều không hình dung được cuộc chiến này lại dài đến thế. Có những lúc cô mệt mỏi, muốn dừng lại, nhưng chẳng đành lòng. Tất cả những hoạt động cô đang làm đều được chia sẻ trên mạng xã hội. Hẳn, anh đã luôn đọc. Thi thoảng cô thấy anh bấm like tương tác, nhưng không bao giờ để lại một câu bình luận nào. Cô tập xem anh cũng như những người khác, bình thường thế thôi.

Vậy mà, dường như bên trong cô anh chưa bao giờ là bình thường cả. Dù anh không đăng bất kỳ thông tin gì trên trang cá nhân, nhưng vô tình hay cố ý, cô vẫn biết mọi thông tin về anh. Cô biết cô gái anh yêu đi theo tiếng gọi xa xỉ nào đó của quyền lực, danh vọng và sự nổi tiếng. Cô biết những lời hứa trước đó, với anh đã trở thành vô nghĩa. Cô biết sau lần nhập viện ấy, anh gần như suy sụp hoàn toàn... Cô biết hết, nên cô đau. Những ngón tay cô nhiều lúc bối rối tìm tên anh trong danh bạ điện thoại, rồi lại thôi. Cô nói gì với anh đây? Mà tại sao phải nói với anh chứ?!

“Em có cảm giác như giữa tụi mình luôn có một tấm vách ngăn nào đó, nó mỏng manh thôi, vậy mà không thể nào xô đổ được. Nhưng, tới lúc này thì, em cảm giác nó đang tự tan ra, tấm vách ngăn ấy”.

Là đêm đó, khi cô bằng mọi cách đã tìm ra nơi anh đang hiện diện, Bệnh viện dã chiến X, cô nhả cho anh.

Khi biết anh đăng ký trong đội tình nguyện hỗ trợ lấy mẫu cho bệnh nhân, tim cô run lên nhè nhẹ. Lần đầu tiên cô có cảm giác anh gần cô đến thế. Lần đầu tiên cô có cảm giác phần nào đó anh thuộc về thế giới của cô. Không phải là người đàn ông kiêu ngạo, bất cần cô thấy trước đây. Không phải là người đàn ông chỉ thích một mình trên chiếc xe phân khối lớn, tránh xa mọi ồn ào. Anh đó, trong bộ quần áo bảo hộ kín mít, máy tiếng đồng hồ mới dám nhấp ngụm nước cho đỡ mệt. Anh đó, ân cần chăm sóc từng bệnh nhân, chỉ bằng cử chỉ, ánh mắt thay cho lời hỏi han. Cô đã cố kìm nổi xúc động, để những giọt nước mắt không rơi xuống.

“Anh muốn làm điều này, vì em và vì anh...”.

Anh gửi cô bức hình. Gương mặt anh sau tấm kính chắn giọt bắn, chỉ còn thấy rõ đôi mắt rất sáng.

“Dù không nói ra, nhưng anh biết em vẫn luôn ở đó, cạnh anh. Anh hiểu được tình cảm của em. Kể cả lúc trái tim anh đi lạc sang hướng khác, em vẫn ở đó. Anh có lỗi với em, với tình cảm mà em dành cho anh. Không biết anh có còn cơ hội để chạm vào trái tim đầy yêu thương của em không, nhưng anh vẫn sẽ cố gắng. Đi về phía trái tim em, anh chọn cách này...”.

* * *

“Anh cho xe chạy qua cầu Sài Gòn, vòng qua Hồ Con Rùa, rẽ ngang Nhà Thờ Đức Bà, quẹo qua đường Đồng Khởi, rồi rẽ sang đường Nguyễn Du... anh nha”.

Lam nhắn cho anh, rằng khi nào thành phố bình thường trở lại, mình sẽ đi như thế anh nhé. Anh sẽ chờ Lam lang thang khắp những con đường ấy, được không? Chưa có bao giờ Lam cảm thấy ở Sài Gòn mà lại nhớ Sài Gòn đến tha thiết như thế này.

Anh gửi Lam icon trái tim cùng lời nhắn bất kể nơi nào Lam muốn, anh sẽ đưa Lam đi, khi thành phố khỏe mạnh trở lại, và khi hai đứa thật bình yên.

Lam mỉm cười, không dám nhắn cho anh rằng khi ấy cô sẽ dựa đầu lên vai anh, vòng tay ôm anh thật chặt.

Cảm ơn anh đã đi về phía trái tim Lam, theo cách của mình.

Học trò cá biệt

Du search Google với cụm từ khóa “Anh chàng lãng tử”. Sau một giây, tất cả các thông tin trả lại cô là hình ảnh Facebook những cậu thanh niên mặt búng ra sữa mà ra vẻ bất cần. Du chẳng quan tâm. Cô gõ tiếp “Tôi là Du, đang tìm một cậu học trò cá biệt”. Kết quả đầu tiên hiện ra “Em đâu muốn là học sinh cá biệt”. Du bật cười. Đây chắc chắn không phải anh, người cô cần tìm. Đơn giản vì anh luôn bảo anh là học trò cá biệt!

Anh bảo anh ghét Du. Đó là ấn tượng đầu tiên khi anh biết cô. Anh chỉ cảm thấy con người cô kiêu kỳ, khó gần. Và điều làm anh khó chịu nhất chính là thái độ của cô đối với những người tạm coi là bên dưới mình. Anh sống cùng công nhân, chịu bao nhiêu cực khổ cùng họ. Cuộc sống của anh cũng không biết bao nhiêu lần trải qua khó khăn. Anh hiểu thế nào là nỗi tủi

nhục của những người lao động làm thuê. Anh tìm mọi cách để có thể tiếp cận với họ. Anh muốn hiểu họ. Anh muốn biết tâm tư, tình cảm của họ. Vậy mà, lần đầu tiên, lần thứ hai... cô tiếp xúc với họ, cô tạo cho anh cái cảm giác cô coi thường họ. Trong khi họ sẵn sàng chia sẻ với cô mọi điều về cuộc sống của họ, những vui buồn, những lo toan mà họ gánh chịu hằng ngày. Ngược lại, cô câu gắt khi họ rụt rè bày tỏ. Cô khó chịu khi họ chẳng làm gì sai lầm. Vậy là... anh ghét cô. Cô là gì mà không chịu hiểu những điều đơn giản nhất về nhu cầu của những người công nhân? Hẳn đây là một cô tiểu thư đài các, quen được yêu chiều, ăn sung mặc sướng không hiểu cảm giác của những người lao động vất vả cũng là lẽ thường. Và lúc đó anh nghĩ, chính họ mới thật sai lầm khi mến mộ cô.

Nghe anh kể lại, Du bật cười. Chắc không ít người có cảm giác đó giống anh. Trước mọi người, cô luôn cố tạo khoảng cách để không ai có thể bước đến cạnh cô. Cô luôn gần mà xa. Cái khoảng cách giữa cô và bao nhiêu người yêu mến mình cứ như chỉ cách gang tay nhưng lại xa cả ngàn cây số. Nhưng có lẽ cũng chính vì điều đó mà càng có nhiều người muốn gần cô, vây lấy cô. Còn Du, chẳng hiểu sao lại cứ nhốt mình trong nỗi cô độc của bản thân. Cho đến khi, cô gặp lại anh.

Đúng hơn, là anh gặp lại cô.

- “Cô” không biết ngày đó “em” đã vui như thế nào đâu.

Anh gọi Du là cô giáo Du, còn anh là học trò cá biệt. Họ gặp lại nhau chỉ bởi một trò đùa tình quái chẳng biết vô tình hay cố ý của anh. Công việc của Du khá thú vị. Cô thích nhất là thi thoảng được mời đến nói chuyện với các em học sinh ở trường cấp II, cấp III về những kinh nghiệm cô đang có. Du có giọng nói truyền cảm kiểu ma mị. Du có những ngày lẫn lộn hết nơi này sang nơi khác để hoàn thành những bài phóng sự gai góc. Du có cả một khoảng trời mộng mị mà tuổi học trò nào cũng thèm muốn. Du đem tất cả những điều đó kể cho các em nghe. Và lần nào cũng thế, được về nói chuyện cùng các em, Du thích khoác lên mình chiếc áo trắng tinh khôi. Du thấy mình trẻ lại. Mọi mệt mỏi áp lực cứ như tan biến hết. Du cười, rạng ngời cả một góc sân. Và lần đó, sau khi cô đăng loạt ảnh ở một trường phổ thông, cô nhận được tin nhắn của anh:

- Cô giáo ơi, em cũng muốn được đi học.

Đó không phải là lần đầu tiên họ biết nhau. Trước đó, anh đã rất nhiều lần bình luận trên những dòng trạng thái của cô. Thi thoảng, cô thấy mình dễ dãi, bình luận qua lại mà chẳng biết người đó là ai. Anh là một trường hợp như vậy. Nhận tin anh, Du không cảm thấy có gì đó xa lạ. Du tình nghịch đùa lại rằng Du sẽ nhận

học trò nếu anh chịu khó bò lên tầng cao nhất chung cư cô ở. Cô thích những học trò chịu thương chịu khó, kiên trì nhẫn nại. Anh cũng không để thua cô, anh nói anh sẽ cố gắng để được học cô giáo Du, dẫu có khó khăn cách mấy. Chỉ vậy thôi, bắt đầu từ hôm đó, hộp thư của cô thi thoảng lại nhận được những dòng tin nhắn “cô giáo ơi, cô giáo à”. Mỗi lúc như thế, Du hay bật cười một mình.

Giá...

Giá có thể đi đâu đó vài ngày

Bỏ hết những ồn ào bon chen phố thị

Bỏ hết những nhớ thương mộng mị

Bỏ quên người trong khoảng trống không tên.

Giá có thể hâm để nhớ nhớ quên quên

Nhìn thẳng vào nhau khi vô tình chạm mặt

Và bình yên nghe tim mình lịm tắt

Yêu thương như ký ức ngủ vùi.

Giá mà đừng nhớ về những ngày vui

Giá mà quên tim vẫn đang thổn thức

Vứt nó đi đừng để đau lòng ngực

Giá đừng yêu người như một kẻ điên.

Du khóc. Đó là những khi cô chật vật với những con chữ một cách khó nhọc. Trái tim ngổn ngang bao nhiêu điều không thể trải cùng ai. Du vắt kiệt sức mình bằng những vần thơ mặn đắng nước mắt. Những dòng trạng thái của cô lừng lờ dấu chấm than. Bạn bè hay bảo khi cô làm thơ là lúc cô điên nhất. Đó là kiểu điên mà nếu không thể viết ra chắc cô sẽ nổ tung.

Du đóng Facebook, dắt xe ra đường giữa trời nắng gắt. Du mặc kệ, cho xe chạy vô định trên những con đường Sài Gòn chật ních. Lâu lắm rồi cô mới lại để mặc mình không định hướng như thế này. Chẳng có một cái đích nào cho chuyến đi. Cô chạy xe thật chậm. Cũng không còn cảm giác mệt mỏi vì chen chúc giữa dòng người vội vã ngày cuối năm. Tất cả dường như không tồn tại quanh cô. Hình như đã lâu lắm rồi cô đã chẳng còn quan tâm đến những ai đang ở xung quanh mình nữa. Du mặc mình quay cuồng với công việc, hoặc đôi khi là ép mình. Công việc giúp cô quên đi tất cả, hay nói đúng hơn là cô cố bức tử cảm xúc của mình bằng công việc. Nhiều người hay bảo cô thật lạ lùng, cứ như kiểu người đa nhân cách ấy. Ngay cả cô bạn thời đại học cũng có vẻ như thăng thốt khi đọc những gì cô viết. Buông cuốn sách đầu tay của cô, bạn bảo: “Tao không nghĩ con người trong trang sách của mày lại như vậy”. Du chỉ cười. Cô là vậy. Trong công việc cô là một con

người khác. Trên mạng xã hội cô là một con người khác. Trong văn chương cô lại khác. Và cuộc đời thực, Du là tổng hòa của tất cả những thứ khác biệt đó. Chỉ có những ai thực sự hiểu cô mới nhận ra điều này. Chẳng thế mà Du từng làm không biết bao nhiêu người sụp đổ thần tượng. Có không ít tin nhắn trách rằng thất vọng, hụt hẫng khi nói chuyện, tiếp xúc với cô. Du cũng chỉ cười mà không buồn. Ở bên ngoài, Du muốn sống cuộc đời của mình mà không phải nương theo bất kỳ ai khác. Và như lúc này đây, khi công việc đang bộn bề nhất, cô lại thả hồn giữa những con đường chỉ mình cô độc.

Quán cà phê vắng. Lâu lắm rồi Du không về lại quán quen. Du đứng lặng hồi lâu để nghe tim mình nhói lên thật khẽ. Góc bàn đó vẫn dành cho cô, bình yên như thế. Du dựa vào lưng ghế, nhắm mắt thưởng thức giai điệu của nước, trong veo. Bỗng tiếng chuông tin nhắn làm cô giật mình.

- Cô giáo ơi, tặng cô bài thơ “Giá” phiên bản học trò.

Du lại bật cười nghĩ “cậu học trò này đúng là nhiều chuyện thật”. Rồi Du giật mình khi đọc thơ anh.

Giá có thể quên đi một người

Giá xóa mọi thứ và bắt đầu làm lại

Giá mình có thể đi xa mãi mãi

Giá quên kiếp sống này để đổi một ngày mai...

Du lặng đi. Không biết tìm câu nào đó để có thể xóa tan cảm giác nặng nề lúc này. Anh đang viết cho cô hay viết cho chính anh? Anh đang muốn chia sẻ nỗi buồn của cô hay chính những gì chất chứa trong lòng mình? Cô chưa từng tìm hiểu gì về anh. Với cô, anh gần như là con số không ngoài một vài tấm hình vu vơ trên Facebook của anh.

- Cô giáo ơi, cô giáo nhận xét thơ của học trò đi.
- Cô giáo này, sao cứ phải nhớ nhớ quên quên để làm đau lòng mình vậy.
- Cô giáo, cô giáo đâu rồi...

Trả lời anh thế nào nhỉ? Du không còn nhớ nổi câu chuyện đã xoay theo hướng nào. Hình như họ có nói đến cái chết bằng cái giọng đùa vui. Hình như họ có nói đến tình yêu theo cách của mỗi người. Hình như họ đã nói về cuộc sống với những lô cốt ngổn ngang của riêng mình.

Và khi cô ngồi kể lại câu chuyện này, họ đã đi cùng nhau một đoạn rất dài trong suy nghĩ. Cô đã quên mất cách tính thời gian từ khi gặp học trò cá biệt. Bởi thời gian đã trở nên vô nghĩa khi những câu chuyện giữa họ tưởng như không dừng lại được. Có vẻ như họ diễn rất tròn vai. Cô có lúc là cô giáo gần gũi, thương yêu học trò. Cô có lúc trở nên nghiêm khắc, sẵn sàng trách

phạt khi học trò phạm lỗi. Cô có lúc lại như cô thực tập sinh, sợ hãi, luống cuống khi bị học trò tinh quái chọc ghẹo. Và anh, đúng là cá biệt. Khi cô bảo thôi, cô nghỉ dạy, không nhận học trò nữa, tin nhắn gửi tới cô tới tấp:

- Cô nghĩ gì vậy? Ai cho cô nghỉ dạy? Trò chưa cho cô nghỉ dạy. Xã hội tin cô. Gia đình tin cô. Và trò tuyệt đối tin cô. Cô phải có trách nhiệm để giáo dục một con người. Cô phải có trách nhiệm làm bớt đi một người xấu, nuôi dưỡng một mầm tốt.

- Cô giáo, tất cả lỗi lầm là do trò. Trò sẵn sàng nhận hết trách nhiệm về mình. Trò tự làm tự chịu. Nếu trò có lỗi làm tổn thương cô là do trò. Cô giáo dễ thương nên sẽ không được làm tổn thương cô giáo. Trò sai. Trò sẽ tự rèn lại tính cách của mình.

Học trò cá biệt. Anh đúng là học trò cá biệt.

* * *

- Cô giáo, cô gái ở Hội An ấy, có phải là Du không?

Là anh đã hỏi cô như thế sau khi tìm lại được bình yên cho chính mình sau bài viết của cô. Cô gái trong truyện ngắn ở Hội An là ai, anh muốn biết. Chỉ bởi vì, người đàn ông đã nắm tay cô lang thang giữa Hội An đêm mùa đông giống anh đến từng chi tiết. Anh

còn nhớ cảm giác của mình lúc đó, sau khi nghe câu chuyện, đã thẫn thờ một hồi lâu. Lạ lùng nữa là, anh cũng đã từng đến Hội An một mình và cũng yêu mảnh đất ấy vô cùng.

- Cô giáo, đó có phải là Du không?

- Có phải là Du không, chỉ có anh mới biết được. Chỉ có anh mới có thể tìm ra cô ấy.

- Vậy thì trò sẽ tìm cô ấy, ở Hội An.

Du mỉm cười, tắt điện thoại chìm vào giấc ngủ.

Trong giấc mơ, cô thấy mình bình yên bên ly trà nóng giữa quán nhỏ trong lòng phố cổ.

Và trước mặt cô là anh với nụ cười tinh quái: "Tôi là học trò cá biệt. Tôi muốn tìm cô giáo Du".

Mong manh như gió

Có những ngày buồn như một đứa thất tình

Chỉ muốn bỏ cả thế giới này mà đi

cho quên sầu quên nhớ

Vậy mà sao cứ phải thoi thóp thờ

Khi nỗi buồn chật cứng cả tim.

Có những ngày muốn đập hết

những thứ mình kiếm tìm

Để biến đi đâu đó vài ngày mà khóc

Cuộc đời muôn vạn điều khó nhọc

Chất chồng lên mảnh dẽ vai gầy.

Nói với người lời già biệt từ đây

Để nghe tim mình quất quay vì nhớ

*Để mắt cay, đắng môi, ghen ngào nhịp thở
Để căn nỗi đau từng mảnh rã rời.*

Quân thần thờ thật lâu sau khi đọc những dòng tâm trạng trên Facebook của cô. Anh đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần như muốn nghiền nát từng con chữ. Cố nén, nhưng tiếng thở dài vẫn khó nhọc thoát ra khỏi cổ họng. Cảm giác bất lực bóp nghẹt trái tim anh. Tại sao vậy? Anh cũng không hiểu tại sao những dòng tâm trạng của cô lại ảnh hưởng đến anh nhiều như thế. Anh hết đứng lại ngồi. Anh có cảm giác như mình đang run lên vì lạnh, trong khi, nắng chói lóa ngoài khung cửa. “Quán cà phê vắng với tiếng nước trong veo”. Trong đầu anh tự nhiên ong ong những lời đó. Anh ra đường, nắng nhòe mắt cay.

Quán vắng. Tiếng nước réo rất bên tai. Thi thoảng vài chiếc lá rơi ngang. Anh cảm nhận mình nghe được cả nhịp tim cô gái dù họ ngồi cách nhau đến ba dãy bàn.

Cô gái ngồi lặng lẽ. Đôi vai nhỏ run lên khe khẽ. Mắt cô nhìn vô hồn về phía bức tượng thiếu nữ ngủ ngồi. Cô đang nghĩ gì? Quân nhấp ngụm cà phê đắng ngắt và tự hỏi. Cô đang nghĩ gì? Cô đang nghĩ gì mà tim cô đập chậm đến thế. Anh có cảm giác như nó quá mệt mỏi đến mức không buồn gõ lên. Anh tưởng như nó đã đau đớn quá nhiều đến nỗi chỉ cần rung nhẹ thôi cũng

có thể rỉ máu. Và, anh sợ hãi khi nghĩ rằng, có khi nào nó đang chết dần, chết dần đi hay không?

Quân rít thuốc. Anh hút rất ít. Thậm chí nhiều lúc cả tuần anh không đụng đến thuốc. Thế nhưng những lúc căng thẳng, anh dường như không kiểm soát được. Anh rít thuốc liên tục, rồi lại lơ đãng đuổi theo suy nghĩ của cô gái đến mức thuốc cháy tận tay bỗng rút anh mới giật mình.

Cả buổi chiều, Quân đã ngồi như thế, sau lưng cô gái, để lắng nghe nhịp tim cô, để nhìn đôi vai nhỏ gầy gò của cô thi thoảng lại run lên. Phục vụ quán nhìn anh vẻ khó hiểu và ngờ vực. Lần đầu tiên anh đến quán này, còn cô là khách quen. Lần đầu tiên có một vị khách suốt buổi ngồi nhìn về cô gái với cặp kính đen như thám tử. Lần đầu tiên, buổi chiều lạ lùng có hai người duy nhất trong quán, không xê dịch. Anh chạy theo cô, cô chạy theo hư ảo đón đau. Quán trầm mình trong nỗi buồn đắng ngắt.

“Anh phải có trách nhiệm với em!”.

Quân giật mình choàng tỉnh. Toàn thân anh rã rời vì mệt. Anh thử nhấc chân lên, cảm giác như không thể xê dịch được. Anh đã chạy, anh chạy theo cô trong giấc mơ vừa qua. Không, là anh đã chạy theo ánh mắt

của cô, ánh mắt buồn như cắt vào lòng anh. Dáng cô liêu xiêu bên kia đường với chiếc va li chật chội. Cô không nói gì, chỉ nhìn anh. Nhưng ánh mắt ấy, trong ánh mắt thăm thẳm ấy, anh đã đọc được câu nói “anh phải có trách nhiệm với em!”.

Cố gắng lắm Quân mới lê được đôi chân mệt mỏi vào nhà vệ sinh. Anh vỗ nước vào mặt liên tục. Nhìn vào gương, anh chỉ thấy một người xa lạ với đôi mắt mờ to, mắt mờ. Hình như đó là cảm giác anh đã thấy trong mơ, khi cô quay lưng bước đi. Anh cố tình đuổi theo. Bóng cô lúc ẩn lúc hiện. Anh chạy miết, chạy miết qua những con phố, va cả vào người qua đường. Anh khuyu xuống đường. Khi anh cố nhắc mình dậy bước tiếp thì chỉ còn thấy thấp thoáng chiếc bóng trắng rồi mất hút.

Quân mở tủ lạnh, rót nước uống. Anh uống liên tục vẫn thấy không đủ. Quân có cảm giác cổ họng mình giống như con sông mùa hạn.

Ban công tĩnh lặng. Lúc này là 3 giờ sáng. Mọi cảnh vật xung quanh đều đang say ngủ. Cả con đường cao tốc trước mặt ban ngày tấp nập lúc này cũng đang say ngủ. Quân tự nhiên lắc đầu. Chẳng hiểu sao, cả thành phố bình yên trong đêm, riêng Quân lại giật mình tỉnh giấc vì cô gái ấy. Quân không còn nhớ đó là lần thứ bao nhiêu anh mơ thấy cô ấy nữa. Lạ lùng. Anh cảm

giác như đầu mình có lúc u u mê mê từ khi anh biết cô. Gần như cả tháng qua, anh không thể tập trung vào bất cứ việc gì. Anh không yêu cô, chắc chắn. Có thể nói là anh chưa yêu cô. Anh không phải kiểu người dễ bị tiếng sét ái tình, có thể yêu chỉ qua những dòng chữ cô viết, những bức ảnh vô hồn. Vậy thì tại sao chứ? Quân không thể nào giải thích được cảm giác lạ lùng của mình trong những ngày vừa qua. Anh phải đi tìm cô, nhất định là vậy!

- Em có thấy em giống hồ ly trong *Liêu trai chí dị* của Bồ Tùng Linh không? Trong mơ em cũng có thể làm cho anh hồn xiêu phách lạc. Chỉ có thể là hồ ly!

Anh vừa nói vừa cười sau khi kể lại cho cô nghe khoảng thời gian trước khi gặp cô. Cô cũng cười nói anh giống như kiểu bị tự kỷ ám thị ấy. Anh nói không biết tại sao. Có lẽ do anh đọc cô nhiều quá. Như giấc mơ anh kính đen, áo jeans, quần rách bụi bặm ngồi trong quán nhỏ quan sát cô. Tất cả cũng chỉ là giấc mơ. Nhưng giấc mơ ấy thật đến từng chi tiết. Anh cảm nhận được anh không thể vui khi cô buồn, anh không thể không xót xa khi thấy cô đau. Tất cả những điều đó đã thôi thúc anh, tìm cô.

- Tìm em để làm gì?

Anh lặng im. Tự nhiên anh thấy mọi giác quan của mình như đông cứng lại. Ừ, tìm em để làm gì? Chẳng lẽ chỉ để nói chuyện cho vui? Hay trả lời em chỉ vì lúc đó muốn đi tìm em, thế thôi. Còn để làm gì ư? Anh cũng không biết. Đó không phải là câu trả lời mà cô muốn nghe. Và anh, cũng thật sự không muốn nói với cô điều đó. Nhưng bản thân anh, anh vẫn chưa tự tìm ra được câu trả lời tại sao anh lại muốn đi tìm cô. Phải chăng là vì giấc mơ đó. Phải chăng là vì ánh mắt cô đã thôi thúc anh. “Anh phải có trách nhiệm với em!”. Một người hoàn toàn không quen biết, sao lại nói với anh câu đó? Nhưng, anh cũng không thể tìm cô chỉ vì để hỏi điều này. Vốn dĩ, đó chỉ là giấc mơ mà thôi.

Thì thoảng, những câu chuyện ngừng lại bằng chuỗi dài lặng im. Hình như lúc đó mọi ngôn từ đều trở nên vô nghĩa. Đúng hơn, anh sợ chạm vào nó, thứ ngôn ngữ mà có thể làm đau người khác. Mà anh không muốn làm cô đau thêm. Sau tất cả những gì cô đã trải qua, dù cô chưa từng nói với anh về chi tiết, nhưng anh hiểu, chỉ cần chạm vào thôi, vết thương lại có thể mừng mủ. Vậy thì thôi, hãy cứ lặng im như kiểu vờ quên nó đi, khi chưa thể xoa dịu cô bằng chính trái tim mình.

“Phải chi em ở đây ha”.

Cuộc gọi đến vào lúc nửa khuya. Giọng Quân vang vang hòa lẫn vào tiếng đại ngàn. Cô đã quen với âm giọng cao tình nghịch của anh. Anh bảo Đà Lạt lạnh kinh khủng. Anh quên mang theo đồ dài. Anh đang trùm chăn kín mít mà sao gió vẫn luồn vô tận... tim. Ngộ ta. Nói xong anh bật cười. Ồ mà thực ra có lạnh lắm đâu ta. Tại sao vậy nhỉ?

À, anh hiểu rồi. Phải chi em ở đây ha!

Cô thấy tim mình run nhẹ. Anh có nhận ra không nhỉ? Anh có nhận ra cô đang cười thật khê khi nghe anh nói vậy không?

Cô hít một hơi thật sâu, để những cảm xúc bất chợt ấy qua đi. Rồi cô kể cho anh nghe mình cũng vừa lang thang trên những con đường vắng. Lạnh. Cũng như anh, cô cảm nhận cái lạnh len lỏi vào tận sâu thẳm góc ngách trái tim mình. Đó là những khoảnh khắc cô sợ nhất. Cô có cảm giác như mình bị rơi tự do, hoàn toàn mất kiểm soát. Anh đọc được điều đó qua cách nói chuyện của cô. Anh đùa bảo “lại tự kỷ đúng không”. Nói vậy nhưng giọng anh có gì đó lạ lắm, là cô cảm nhận rất rõ. Cô im lặng. Anh im lặng. Cô nghe như có tiếng gió từ đâu đó vọng lại. Mà, anh bảo đang trùm chăn kín mít, làm gì có gió chứ. Có lẽ là khoảng trống trong lòng cô.

Đầu bên kia, giọng anh bỗng chùng xuống:

- Có bao giờ em muốn hỏi anh là mối quan hệ của hai đứa mình là gì không? Hay em có tự hỏi như vậy bao giờ chưa?

Cô cũng đi mấy giây. Nói với anh những gì thật nhất từ lòng mình ư? Rồi sẽ ra sao? Như bao nhiêu lần anh nói, anh không thể giải quyết được chuyện của mình. Hay anh không muốn giải quyết, anh cũng không biết. Bế tắc và mệt mỏi. Hình như đó là cảm giác thường trực trong anh. Rồi khi gặp cô, sau những bình yên nhất có thể lúc họ ở cạnh nhau, cảm giác ấy lại đẩy thêm. Và lúc này đây, cô có cảm giác như tim mình đang thắt lại. Nói ra, liệu sẽ thay đổi được gì?

- Anh, Sài Gòn tự dưng lạnh ghê. Có lẽ do ảnh hưởng bão chăng?!

Cô phá tan sự im lặng bằng một câu nói thật vụng về. Đầu bên kia vẫn lặng im.

- Em đang đứng ngoài ban công, trời trong lắm, nhưng mà gió lạnh. Anh biết em đang làm gì không? Em đang đưa tay hứng gió nè. Mà đúng là mong manh như gió anh ha. Em cố gắng mãi cũng chẳng thể nào níu giữ được sợi nào trong tay mình.

- Em...

Tiếng anh thật khẽ. Cô có cảm giác như hơi thở anh đang phả bên tai mình.

- Nếu có em ở đây, ngay lúc này, anh sẽ mặc kệ, anh chỉ muốn hòa tan vào em để quên hết mọi thứ...

Giọng anh dứt quãng, hòa vào trong gió, mong manh...

Lời biển hát bình yên

Di hít một hơi thật sâu, mùi biển tràn cả vào lồng ngực. Di lại hít đầy một hơi nữa mà hình như vẫn chưa có cảm giác đã. Không biết bao lâu rồi cô mới lại về biển. Mà còn đi kiểu bất ngờ nữa chứ. Cho tới lúc này, đứng trước mênh mông sóng ngoài kia, cô vẫn không tin là mình đã về biển. Định nhéo mình một cái mà thấy kiểu đó ngốc nghếch và trẻ con quá, nên thôi. Cảm giác sờ sờ vẫn còn khi nhớ lại đoạn đường để ra được biển. Đêm mừng Một, trời tối thui. Anh bảo đoạn đường này đi hoài nhưng do toàn đi theo bản đồ và theo quán tính nên không nhớ rõ. Không biết đúng hay không nữa. Anh nói khi cho xe rẽ vào con đường mòn nhỏ phía bên trái. Ngay lập tức xe chao đảo, lắc, xóc liên hồi. Di nhìn anh hỏi đường gì mà ghê vậy. Anh bảo nếu một mình anh cũng chẳng dám đi lúc này.

Tự nhiên trống ngực đập liên hồi. Anh cho xe tăng tốc. Đường càng đi càng tối và gập ghềnh. Chỉ có hai đứa. Di chẳng kịp nghĩ gì cả. Chỉ có hai đứa giữa bạt ngàn cây và mênh mông bóng đêm. Lúc này, lỡ có chuyện gì xảy ra chẳng biết sẽ như thế nào nữa. Cô chưa từng tới những nơi như thế trong hoàn cảnh tương tự. Mọi thứ mù mịt quá. Nhưng rồi, nỗi sợ bị lấn át bởi niềm tin Di dành cho anh. Di tin anh biết mình đang làm gì. Để rồi, cô bình yên đứng trước biển.

Di thích anh. Là Di thích cái kiểu bất cần của anh. Thích là làm. Muốn thì phải tới cho bằng được. Hình như kiểu điên điên đó mới trị nổi tính bốc đồng của Di. Như cách mà anh đưa cô về biển. Khi cô vừa bước lên xe, anh hỏi mình đi đâu em ha. Di buột miệng nói mình chạy xuống Vũng Tàu ngó cái rồi chạy về nha. Di cười liếc anh nghĩ là đùa thôi. Anh cũng cười bảo vậy thì đi thôi. Nhưng anh làm thật, đánh tay lái hướng về cao tốc. Di hốt hoảng níu tay anh bảo em đùa mà, giờ này còn đi đâu. Anh mặc kệ, vẫn cho xe len lỏi giữa dòng người sau giờ tan tầm hơi hả. Giờ này, Sài Gòn ngọt ngào đến khó thở. Dòng xe tải, xe container nhích nhích từng chút. Tiếng còi xe bít rút, một mỗi va vào nhau. Anh thả nhiên đánh tay lái vào làn xe bên trong rồi rẽ vào cao tốc. Di vẫn cố nhủ với mình rằng anh chỉ chọc cô thôi, đi tới đoạn rẽ trên cao tốc rồi về cũng

chẳng sao. Lâu lâu làm chuyện điên điên cũng thú vị mà. Rồi anh cứ thế, thẳng đường chạy tới thoát hẳn cái bức bối trên đoạn đường cũ.

Di hạ kính xe, thò tay ra ngoài hứng gió khi trời vừa buông rèm. Gió từ đồng phả vào trong veo. Giá như có chút lạnh, Di nghĩ, hẳn sẽ thơ mộng biết bao. Nghĩ xong rồi tự bật cười vì nhớ câu nói của anh khi Di nói thích đi biển hoặc lên núi vào đêm trăng. Trăng 14 là thích nhất. Trăng 14 mà chân trần chạy dọc biển hoặc vắt vèo trên tảng đá nào đó giữa mênh mông đất trời thì chẳng còn gì tuyệt vời hơn thế. Anh lắc đầu bảo em lãng mạn thấy sợ luôn. Định cãi anh rằng không lãng mạn thì giờ này đâu ngồi trên xe anh như kiểu bị bắt cóc thế này. Nhưng mà sao anh đi vào cao tốc Long Thành - Dầu Giây rồi. Di hốt hoảng khi nghe anh bảo anh đi lỡ rồi. Di níu tay anh bảo em sai rồi, không đùa nữa, tới Biên Hòa quay đầu về nha. Mặc Di nói gì, anh nói anh không có đùa mà em cũng có sai gì đâu. Là anh nghe lời thôi mà. Anh ngoan đó chứ. Em bảo đi thì anh đi nè. Anh đang đi theo lời em nói đó thôi...

Chưa bao giờ Di có cảm giác như lúc này, khi đứng trước biển. Không còn những dằn vặt của chia xa. Không còn những đón đầu của ngăn cách. Không còn những tủi hờn trong cô độc. Quá khứ của những ngày xa xưa hình như có một lần nào đó cô đã vo thật chặt và

ném xuống biển. Những đợt sóng cuồng điên đã cuốn tất cả ra xa, rất xa rồi nhấn chìm trong lòng biển. Cũng có thể lúc này mọi đón đầu đó đã tan ra không còn hình hài gì nữa. Mỗi lần nhìn lại những bức hình cũ, Di đều nghĩ như thế. Bóng dáng cô nhỏ bé và đơn độc trước biển. Bóng dáng cô côi cút trong cơn mưa cuồng nộ trước biển... Hẳn Di đã từng rất đau vì một ai đó. Nhưng, người ấy là ai và tại sao lại làm Di đau đến thế thì cô không thể nào nhớ nổi. Mà tại sao nhỉ? Tại sao Di lại mất ký ức theo cách lạ lùng như vậy? Cứ như trí não cô là một cuộn phim và trong một lúc sơ suất nào đó nó đã bị cắt phăng đi một đoạn. Để rồi cô chẳng còn nhớ gì ngoài những bức hình lưu lại ở chiếc laptop cũ. Rất nhiều lần Di thử tìm lại nhưng đều vô ích. Mọi thứ đều bị xóa nhòa. Và Di tập quen với điều đó. Cô bỏ hẳn đoạn ký ức trắng tinh ấy và bước tiếp. Rồi, Di gặp anh.

Khi nghe anh kể tại sao anh tìm Di, Di cười nghĩ có lẽ do duyên. Di luôn tin, trên cuộc đời này, mọi cuộc gặp gỡ đều do duyên. Nếu duyên phải gặp thì có muốn né tránh cũng chẳng được. Nên anh tìm Di dễ dàng thế cũng là duyên. Di lại tập chấp nhận.

Giá như không phải lúc này, mình có thể cho xe chạy xuống đây, băng lên đồi cát đằng kia, vượt qua những đám cây mịt mù đó. Mà cũng không cần phải đi xa, lên cái đồi bên này em cũng có thể chiêm ngưỡng

toàn cảnh thành phố Vũng Tàu về đêm. Anh nói và chỉ về phía những đồi cát cao nhô lên trước biển. Nhưng Di không để ý những lời anh nói, chỉ nhìn hun hút vào biển đêm. Di bước những bước chậm thật nhẹ trên nền cát mịn. Không kim được phấn khích, Di nhảy như một đứa trẻ và chỉ muốn hét lên thật to. Là thật sự Di đang đứng trước biển. Là thật sự nhờ kiểu búồng bình bất chấp của anh mà Di đang đứng trước biển. Hồi nãy lúc ngồi trên xe Di còn đùa nói với anh rằng tự nhiên hết tuổi bông bột rồi lại đâm nông nổi. Nhưng giờ lại muốn cảm ơn sự nông nổi đó để cô về biển đêm nay.

Anh bảo anh yêu Di. Khi nhận được dòng tin nhắn đó từ anh, Di lặng im. Cô buông máy đứng dậy bước ra khung cửa sổ. Đêm Sài Gòn thật tĩnh lặng sau một cơn mưa thật kỳ cục. Cơn mưa đến vào một chiều không hẹn trước. Cơn mưa bất thường ấy khiến cho Sài Gòn trong và có chút se lạnh. Di đưa tay ôm lấy bờ vai mỏng. Không biết phải nói gì với anh lúc này khi trong Di vẫn ngổn ngang bao suy nghĩ. Là duyên, như cô nghĩ. Nhưng sao lại có những mối duyên lạ lùng như thế quấn quanh cô. Cô sợ. Đã từng bao lần bảo với mình rằng mặc kệ, rằng cứ lắng nghe con tim nhưng không thể. Có lẽ, đoạn ký ức trắng vẫn còn ám ảnh cô. Ký ức trắng nhắc cô nỗi đau không hiện hữu vẫn lẫn khuất đâu đó. Ký ức trắng làm Di sợ mình lại tổn

thương, sợ mình đau. Và đó cũng là lý do, trước khi Di gặp anh, không ai có thể chạm vào cô. Di từng nói với anh rằng em không phù hợp để yêu thương một ai đó. Nhưng thật sự đó chỉ là một lời nói dối. Hơn ai hết, cô cần yêu thương. Hơn ai hết, cô thêm được dựa vào một bờ vai vững chắc. Nhưng khi anh bảo đưa tay cho anh nắm, Di lại muốn co mình vào cái vỏ ốc cũ. Di muốn trốn chạy. Và Di đã tìm cách trốn chạy khỏi anh. Di đã làm anh gần như điên cuồng tìm cô khi cô chặn Facebook, xóa Zalo và tắt luôn điện thoại. Thế nhưng, Di không đóng được tất cả những cánh cửa vào trái tim cô khi nghĩ về anh.

Di mở máy laptop, nhìn lại tất cả những bức hình người đó đã chụp cô trên biển. Những bức hình ghi lại nỗi đau người đó đã mang lại cho cô. Vâng, là người đó, người cô đã từng yêu tha thiết. Là người từng mang lời hứa trọn vẹn yêu thương cô không thể tách rời. Là người từng nói rằng sẽ buông bỏ mọi thứ, kể cả gia đình để đến với cô. Nhưng rồi, người bỏ lại tất cả, bỏ lại cô chết lặng cùng ký ức trong biển đêm. Người bỏ lại cô với trái tim vỡ nát. Người đã đi, mang theo cả gia đình đến nơi mà người từng hứa sẽ cùng cô xây hạnh phúc. Nước Úc xa xôi. Niềm đau của cô, ký ức của cô, mãi vùi chôn ở nước Úc xa xôi.

Di nhìn lại những bức hình. Có cần thiết để lưu lại nữa hay không? Cô tự hỏi. Có cần phải chà xát hoài nỗi đau không hiện hữu nữa hay không? Có cần tự làm đau mình mãi đến thế hay không? Di bấm chọn tất cả rồi bấm nút xóa. Di bấm chọn rồi bấm nút xóa vĩnh viễn. Thùng rác trống không. Ký ức trắng từ nay vĩnh viễn không trở lại.

Di mở cửa, bước ra ngoài và đi bộ lên sân thượng chung cư. Sài Gòn vẫn lấp lánh đèn, xe. Sài Gòn chẳng bao giờ ngủ. Cũng như trái tim Di, vẫn đập bằng tất cả yêu thương dù có bao nỗi đau đi qua. Di lại hít một hơi thật sâu. Trên sân thượng, tầng 15 chung cư, gió muốn bạt tấm thân mỏng mảnh của cô. Gió làm Di nhớ đêm lang thang cùng anh trên biển. Khi anh ôm Di từ phía sau, mọi giác quan trong cô như ngưng đọng. Di không muốn suy nghĩ bất kỳ điều gì khác vào thời điểm đó. Chỉ có biển và những con sóng hiền hòa. Chỉ có những ngôi sao nhỏ phía tím trời xa. Chỉ có tiếng lá cây thì thảo trong gió. Chỉ có những con dế tràng không trốn chạy trong đêm. Và, chỉ có hai đứa bên nhau. Nụ hôn anh lướt trên cổ Di. Mặt anh vùi sau gáy Di. Và vòng tay anh siết chặt. Vậy thôi, chỉ có khoảnh khắc đó, Di giữ lại trọn vẹn cho riêng mình. Khoảnh khắc bình yên trong tận sâu thẳm tâm hồn cô, chỉ có thể là ở cạnh anh, cô cũng giữ cho riêng mình. Và, sẽ không nói cho anh biết rằng, đêm ấy, Di đã nghe lời biển hát bình yên!

Ngoài kia nắng mềm

“Cảm ơn em... đã lắng nghe”.

Tin nhắn đến sau khi anh kết thúc cuộc điện thoại gần một giờ đồng hồ. Cô bấm ki tự yêu thích như một cách thông báo cô đã đọc, rồi lặng im. Đường như lúc này, mọi ngôn từ với cô đã không còn có thể diễn tả nổi những cảm xúc trong lòng. Giá như đó chỉ là giấc mơ, giấc mơ thôi. Những điều anh vừa nói, chỉ là mơ thôi.

Cô ngồi rất lâu với những ngón ngang, rồi rằm.

Cô mệt mỏi lắc đầu rồi dắt xe ra đường.

10 giờ khuya, đường phố đã thưa thớt người. Trước đây, mỗi lần chông chênh, áp lực, cô chọn những chộn

rộn, quanh co của Sài Gòn để lòng vô định trôi. Cô cứ đi như thế, qua những con đường quen, đường lạ. Cô đi mà chẳng biết mình đi về đâu.

Cho đến khi, cô gặp Nam.

Nam từ đâu đến nhỉ? Nam có thật trên đời này không? Không biết bao nhiêu lần cô cứ giả vờ tròn mắt lên, thắc mắc về Nam như thế. “Nam đến từ xứ sở của hạnh phúc, Nam được phái đến trái đất này để lo cho Nghi”. Lần nào Nam cũng nheo nheo mắt tinh nghịch khi nói câu “để lo cho Nghi”. “Để lo cho Nghi, ngộ ghê. Hẳn là Nghi cần phải có người lo”? Cô nói rồi liếc xéo Nam. Nam nhìn cô, nhẩn nại và mỉm cười. “Đúng là Nghi đủ lớn, à quên, đủ trưởng thành để lo cho bản thân, ngay cả khi không có ai bên cạnh. Nhưng, sẽ đủ đầy hơn khi... có Nam”... “Đừng nhìn Nam như vậy. Đừng có vấy vùng nữa Nghi, vì mọi phản đối đều không có hiệu lực”.

Cô thường lặng im sau những lời đầy ẩn ý ấy của Nam. Nam luôn nói bằng giọng tươi vui, cứ như đùa mà chưa bao giờ là đùa. “Nghi biết là Nam sẽ vẫn ở đây, cạnh Nghi bất kể ngoài kia giông gió hay bão tố. Nghe sến sến hen. Nhưng mà là thiệt đó. Chắc hồi đó Nghi mắc nợ Nam nên giờ phải trả nè”. Ủa mà lạ, hình như ngược lại mới đúng chứ, là Nam mắc nợ cô nên

cứ vướng víu với cô hoài. Nhưng mà, cuối cùng thì ai mắc nợ cũng vậy, hình như thiệt thòi vẫn là phần Nam mà thôi.

Đó là khi hai người đã trở nên thân thiết. Cô cũng không còn cảm thấy ngại với những việc Nam làm cho mình. Đôi khi cũng xem như chấp nhận rằng, Nam đến để lo cho cô.

“Chị làm ơn cất bớt cành, khoang máy bay chỉ để được 60 xen-ti-met thôi. Và một người cũng không được mang theo nhiều vậy, một nửa bó này chị nhé”. Trời ơi, lần đầu tiên nghe giọng nhân viên quầy check-in nhẹ nhàng mà cô thấy bối rối đến vậy. Cô phải làm gì với bó hoa ấy lúc này. Có cách nào để cất xuống 60cm? Và, công sức cả sáng nay của Nghi, đây thật sớm, bắt taxi ra tận chợ Quảng An để lựa từng bó cúc còn ngậm sương.

“Tôi đi cùng với cô ấy. Tôi sẽ xử lý bó hoa này. Phiên cô check-in giúp rồi chúng tôi sẽ ra ngoài cất bớt cành nhé”. Nghi trở mặt nhìn sang, Nam đã rất nhanh ôm lấy bó hoa to dùng từ tay cô khiến cô không kịp phản ứng gì. Cô nhân viên quầy check-in nhìn hai người với ánh mắt đầy thắc mắc kiểu như tôi vừa nghe cô ấy nói là đi một mình mà. Đó là lần đầu tiên cô gặp Nam, trên chuyến bay từ Hà Nội về vào mùa cúc họa mi.

“Sao Nghi dễ tin người ghê ha. Như lần gặp Nam ấy”. Thịnh thoảng khi cô gặp chuyện gì đó, Nam lại kiếm cách ghẹo cho cô vui, nhắc lại chuyện cũ. “Đẹp trai như Nam cũng đáng để tin mà. Với lại hồng lè lúc đó sợ mất bó cúc”. “Chớ không phải khi cô kia bảo cắt và bỏ bớt Nghi thể hiện rõ sự tiếc nuối sao?”. “Thì là tiếc công nè, tiếc tiền taxi nè, tiếc sức đã ôm cả một quãng đường dài nè. Tiếc quá đi chứ”.

Trên chuyến đi ấy, Nghi nói rất ít, sau lời cảm ơn dành cho Nam. Nhưng, cô không từ chối được khi Nam bắt đầu bước vào cuộc đời cô. Ban đầu chỉ thi thoảng băng quơ nói chuyện thời tiết, sách vở, rồi cà phê. Rồi đi ăn. Và rồi, Nam đến nhà cô vào đúng sinh nhật cô mà không hẹn trước. Chiếc bánh kem nhỏ xinh. Bó cúc Tana tươi rói. Nam biết hết, những thứ thuộc về cô. Và, Nam cũng biết cô đã từng trải qua nỗi đau, rồi tự đứng dậy. Nhưng hơn nữa, Nam còn biết rằng, trái tim đang dần hồi sinh của cô lúc này không dành cho Nam.

* * *

Cô không nhớ mình đã đi qua những đâu. Nhưng khi dừng lại, cô thấy mình đứng trước tượng Đức Mẹ ngay Nhà thờ Đức Bà. Đêm đã rất khuya, Sài Gòn vẫn thế, vẫn thờ. Nghi chấp tay trước ngực, mắt hướng về

tượng Đức Mẹ. Trái tim cô rỗng không. Nhưng sao nó đau quá. “Anh chưa từng có cảm xúc với ai như vậy. Anh yêu cô ấy. Anh rất yêu cô ấy...”. Lời của anh như ngàn vạn mũi kim đâm vào trái tim cô. Tại sao lại là cô? Tại sao anh lại chọn cô để nói ra những điều đó? Sao anh lại có thể cho cô biết rằng trái tim anh đang đau đớn vì một người phụ nữ khác mà không phải cô? Gần 60 phút, anh nói, nói rất nhiều. Cô vỡ ra từng điều. Cô hiểu vì sao cả một khoảng thời gian rất dài anh đã không liên lạc với cô. Cô cũng hiểu vì sao khoảng cách giữa cô và anh vẫn mãi là khoảng cách nửa vời như thế. Bởi, trái tim anh không phải dành cho cô.

Không hiểu sao cô đã có thể bình thản đến thế, trong suốt khoảng thời gian nghe cuộc điện thoại ấy. Mà cô tự nghĩ, không biết khi ấy anh nghĩ vai trò của cô là gì nhỉ? Sao lại kể cho cô nghe tất tần tật những chuyện lẽ ra phải giấu kín, giấu thật kỹ chứ. Vâng, cô chỉ là bạn để mặc nhiên phải san sẻ với anh, rằng anh đang thất tình.

Cô biết nói gì với Đức Mẹ đây? “Con thích anh ấy”. Nghi muốn nói thế. Mà không, “thích” thôi thì dường như không đủ, mà là thương, hay là yêu nhỉ. Nghi bối rối trong mớ cảm xúc hỗn loạn này, cũng vì cô đã nhiều lần không cho phép mình đi xa hơn trong mối quan

hệ ấy. Hình như cô đã quá an toàn rồi. Cô hiểu hết về anh, trước khi người phụ nữ ấy xuất hiện. Anh đã từng nói cho cô nghe rất nhiều về cuộc sống hiện tại. Có lần, nếu cô cảm nhận không nhầm, anh đã khóc khi đang ở một nơi rất xa. Anh bảo không biết mình có hạnh phúc không. Mẹ của các con anh là lựa chọn của thanh xuân nông nổi. Là do anh, không phải do cô ấy. Tiếng gió rít qua điện thoại. Anh đang ở xa, Đà Lạt. Anh thì thoảng vẫn đi như thế, một mình rời bỏ Sài Gòn vài ngày. Anh đã sống quá bình lặng, bên một người anh không còn cảm xúc từ lâu. Nhưng buông bỏ, anh không thể. Anh còn trách nhiệm với con mình, và với cả cô ấy. Cô ấy không có lỗi gì cả. Mẹ của các con anh vẫn yêu anh, theo cách của cô ấy.

“Phải chi em ở đây ha”. Tiếng anh hòa vào trong gió. Cô lặng người. Cô không dám hỏi lại. Cô không dám hỏi lại dù rất muốn nghe thêm lần nữa. Ngay từ lần đầu tiên ngồi cạnh anh, cô đã nghe tim mình rối bời. Nhưng không, cô chọn cách im lặng, là một người bạn để lắng nghe anh. Cô đã một lần đổ vỡ, cô hiểu nỗi đau ấy khủng khiếp đến mức nào. Cô sẽ không xen vào mối quan hệ ấy, cho đến khi chính anh là người đưa ra lựa chọn. Suốt ba năm cô lặng lẽ cạnh anh. Thì thoảng anh vẫn chia sẻ với cô những khoảnh khắc bên

con cái, khoảnh khắc anh nói rằng an ủi nhất mỗi khi trở về nhà.

Vậy mà... một năm qua. Những cuộc gọi, những tin nhắn trở nên thưa thớt. Cô nghĩ rằng đó là cách hay, để khoảng cách giữa cô và anh dài ra. Nhưng, cô vẫn nhớ anh. Thì thoảng vẫn tìm tên anh trên Zalo, rồi lại ngập ngừng thoát ra.

“Anh sụt 7 kg trong 3 tháng em tin không?”. Anh hỏi thế, rồi như tự độc thoại với chính mình. “Nếu giờ mà gặp, em không thể tưởng tượng nổi đâu. Tóc anh dài, râu cũng dài, mà gầy nhom. Anh không có bệnh gì cả, hình như vậy. Nhưng anh không kiểm soát được thứ gì đó cứ gặm nhấm trong mình. Anh biết cô ấy yêu anh. Nhưng... Anh yêu cô ấy. Gần hai mươi năm rồi em. Gần hai mươi năm rồi anh mới cảm nhận được trái tim mình hồi sinh...”.

Nghi thả mình xuống bậc thềm. Câu nói của anh có tính sát thương cao quá. Thì ra cả quãng thời gian thường xuyên trò chuyện cùng cô, cuối cùng cũng chỉ đơn giản là tìm người chia sẻ mà thôi. Anh không có cảm giác gì với cô sao? Trái tim anh chưa từng run lên nhịp nào khi ở cạnh cô sao? Vậy khi anh bảo “ước gì có em ở đây”, lời nói đó thoát ra từ đâu? Có lẽ, đơn giản khi ấy anh quá cô độc, và anh cần một người ở bên.

“Cô ấy đã từng nói, đợi anh. Anh cần thời gian. Mười năm nay anh đã ly thân. Nhưng các con anh còn nhỏ. Anh không thể. Anh không thể ngay lúc này bỏ lại tất cả để đến với cô ấy. Cho anh hai năm, cô ấy đã từng đồng ý cho anh hai năm để anh giải quyết mọi việc. Vậy mà...”.

Hình như giọng Nghi lúc ấy hơi lạnh và có phần bị tình cảm cá nhân xen vào. Cô hỏi anh thật sự người phụ nữ ấy có yêu anh không? Nếu yêu anh, người ta không bao giờ muốn phá vỡ hạnh phúc gia đình anh. Sau đó, nghĩ lại những câu này, Nghi thấy nực cười cho chính mình. Cũng có người nghĩ thế, như cô chẳng hạn. Nhưng, cũng có người thì cho rằng yêu là phải chiếm lấy, mắc gì mà cao thượng.

“Chắc em không thể tin anh lại tình cảm suốt mười năm như thế đúng không? Như em hay nói đó, yêu là ngu mà. Ha ha. Nếu yêu mà tỉnh thì đâu phải là yêu”.

Có lẽ vậy, anh nhỉ. Tỉnh như cô có thể nào chạm được vào tình yêu.

Chúa có hiểu con không? Người có xót thương cho con? Người có trách giận con? Người có tha tội cho con hay không?

Nghi tỉnh dậy, toàn thân tê nhúc. Cô sao thế này? Cô đã làm gì? Nghi định thần nhớ lại. Đêm qua. Đứng rồi, sau những lời thú tội trước Đức Mẹ, hình như cô đã khóc rồi trở về nhà. Nhưng cô không thể nhớ nổi mình đã vào nhà như thế nào và tại sao lúc này toàn thân cô nhúc buốt như thế.

Có tiếng mở cửa nhẹ, là Nam.

“Nam đã nhắn tin xin cho Nghi nghỉ phép hôm nay rồi. Dậy ăn cháo rồi ngủ tiếp cho khỏe. Nay không cần đi làm là sướng rồi hen”.

Nam đó. Nam là vậy. Kiểu như Nam đến cuộc đời này để giải cứu thế giới. À không, để giải cứu những lúc Nghi bế tắc giữa dòng đời. Cạnh Nam, Nghi như đứa trẻ. Nam không cần biết chuyện gì đã xảy ra với Nghi, chỉ làm mọi cách để cô được an toàn. Đêm qua cũng vậy. Không hiểu sao Nam có cảm giác bất an nên gọi cho Nghi. Điện thoại tắt máy. Nam điên cuồng gọi hàng chục cuộc vẫn không thể nào kết nối được với cô. Nam chạy tới nhà, cửa đóng. Nam chạy khắp nơi để tìm cô. Lâu rồi, rất lâu từ khi có Nam, Nghi đã hứa là không đi lang thang một mình mà. Hắn đã có chuyện gì đó xảy đến với Nghi. Nam đi hết những ngã đường quen thuộc, để rồi trở về thấy Nghi ngồi gục ở cầu thang.

“Hôm qua chắc là Nghi thê thăm lắm hả?”. Nghi uống ngụm nước rồi đưa ly cho Nam, hỏi nhỏ. “Cũng không đến nỗi nào, chỉ là bớt xinh so với bình thường một chút thôi”. Nam nói rồi nhìn thẳng vào mắt Nghi. “Nghi nè, có thể thương mình trước hết được không? Nam không biết đã có chuyện gì xảy đến với Nghi, nhưng nhìn Nghi như vậy Nam đau lòng lắm. Lỡ mà hôm qua Nghi không đủ tỉnh táo xảy ra tai nạn thì sao? Cuộc đời này, chẳng ai thương mình hơn bản thân mình cả. Nam cũng vậy... Nam thương Nghi, nhưng cũng không thể bảo vệ Nghi mọi lúc mọi nơi nếu Nghi không biết thương lấy chính mình...”

Nghi lặng im, để mọi thứ chạy dọc theo suy nghĩ ngổn ngang. Khi cô đau khổ vì tình cảm mong lung nhất, cô có từng nghĩ đến Nam không? Nam luôn lo cho cô, ở cạnh cô, quan tâm chăm sóc và chấp nhận mọi thứ. Cô có lỗi với Nam, thật nhiều. Nhưng, thà vậy, cô không thể đón nhận tình cảm Nam dành cho cô. Không thể ở cạnh một người mà nghĩ đến người khác.

* * *

Nghi đưa tay xem đồng hồ. Còn tới 30 phút nữa máy bay mới hạ cánh. Ly cà phê đã cạn. Nghi mỉm cười, hình như cô đã nôn nóng quá nên ra sân bay sớm. Anh đã dặn đừng có ra sớm quá lại phải chờ lâu. Nghi mặc kệ,

vì cô có nhớ gì đâu. Chỉ biết hôm nay anh về, ngày mà cô đã trông đợi rất lâu. Hai năm ở Anh, không thăm thăm bằng 21 ngày Nam cách ly ngoài Hà Nội. Con Cô-rô-na đúng là quái ác. Nghi đếm từng ngày, từng ngày.

Nghi chốc chốc lại ngó ra ngoài, nắng vẫn còn rớt mặt. Khoảnh khắc này cũng dài vô tận như hai năm trước, khi cô đứng trước phòng cách ly trong vô vọng. Máy bay đã cất cánh, và Nam đã thực sự rời xa cô. Những dòng tin nhắn Nam gửi ngày đó, Nghi gần như đã thuộc lòng.

“Nghi! Thật ra Nam muốn gọi Nghi bằng tiếng “em” nhưng biết là Nghi sẽ không chịu. Rồi Nghi sẽ lại vênh lên rằng thua thán g mà cứ muốn làm anh. Nhưng kệ, anh thua em vài tháng, song tình yêu anh dành cho em thì nhiều gấp nhiều lần những gì anh đang thể hiện ra được. Anh vẫn không muốn gượng ép tình cảm. À, mà có ép em cũng đâu được, cô gái cứng đầu. Anh đã từng tự hứa, sẽ mãi mãi bên cạnh để chờ Nghi sẵn sàng trở lại, dựa vào mình. Nhưng, giờ thì... anh nghĩ chúng ta cần có thời gian riêng mình. Yêu một người mà không đợi đáp trả, có vẻ như quá xạo rồi. Vậy thì yêu làm gì chứ. Nhưng anh vậy đó, đã yêu Nghi mà không cần đáp trả. Cho đến mấy hôm trước, khi chăm sóc em lúc em bệnh, lau nước mắt cho em và nghe em

mơ hồ gọi tên người. Anh biết, nếu cứ mãi ở cạnh em, sẽ không bao giờ em nhận ra tình cảm ấy. Tụi mình cũng cho nhau thời gian em nhé.

Anh sẽ đến, khi em sẵn sàng.

Yêu em!”

Cô nắm chặt điện thoại trong tay, cắn môi để không bật khóc mà những dòng tin Nam gửi vẫn nhòe nhoẹt.

Cô nhớ khoảnh khắc đó, trái tim cô như bị bóp nghẹt. Cô muốn gọi tên Nam, cô muốn anh quay lại, nhưng tất cả chỉ còn lại là sự câm lặng. Cô chơ vơ giữa sân bay chật cứng người.

Hơn hai năm rồi...

Nghi nhìn đồng hồ, vẫn còn đủ thời gian để cô soạn tin nhắn gửi cho một người.

“Em mong anh sẽ ổn, sau tất cả”.

Nghi bấm xóa số, chặn cả Zalo của anh, người đàn ông cô từng yêu. Chưa bao giờ cô thấy lòng nhẹ nhàng đến thế, sau những năm tháng giữ chặt tình cảm trong lòng mình. Lẽ ra cô phải nhắn cảm ơn anh ngày ấy đã chia sẻ sự thật cùng em. Đúng là rất phũ phàng, nhưng lại thật hay. Bởi chính sự thật đó giúp em nhận ra em

đã yêu sai người rồi. Em buồn cười bởi em đã luôn nghĩ anh cực kỳ cao thượng. Em đã từng nghĩ anh không còn yêu mẹ của con anh nhưng gia đình anh vẫn là tất cả. Nhưng... Mà không sao, ai chẳng có quyền yêu anh nhỉ. Con tim có lý lẽ riêng của nó, như cách em cứ ngốc nghếch yêu một người không dành tình cảm cho mình đấy thôi. Mà tệ hơn nữa, tình yêu ấy chẳng bao giờ được nói ra. Cảm ơn anh, sự thật cho em giải thoát lòng mình.

Nghi bước nhanh vào khu cổng ra của máy bay nội địa. Nắng tháng Tư chợt mềm như nỗi nhớ mênh mang đón đợi Nam về.

Ngoài kia biển hát

—Anh vừa xong việc. Em đâu?
San nhìn điện thoại, tần ngần bấm bấm rồi tắt màn hình.

Cô vừa đáp trực thăng đến Côn Đảo. Công việc gấp, San không báo trước cho anh biết chuyến đi này. Cô không muốn anh bận tâm. Mà không phải, là cô không muốn mình bận tâm thêm thì đúng hơn.

Anh bận. Là cảm giác khiến cô lúc nào cũng thấy không được thoải mái khi ở cạnh anh. Cô biết anh bận, cả cô cũng thế, rất bận. Thế nhưng những khoảng thời gian hiếm hoi ở cạnh nhau, cô gạt bỏ tất cả chỉ để trọn vẹn bên anh. Nụ hôn anh bỗng rất. Vòng ôm cuống quýt khiến cô ngạt thở. Mùi cơ thể anh. Cả những sợi tóc bắt đầu bạc nhiều hơn... Lần nào cũng thế, khi gần nhau,

cô như muốn nắm bắt từng cảm xúc trong anh. Nhưng với anh, sau những hồi hả va vào nhau, sau những cơn cào của thèm khát, anh như không còn ở cạnh cô nữa. Anh trầm ngâm, thả mình vào những suy tư vô định. Bao nhiêu lần cô muốn hỏi anh đang nghĩ gì, tại sao cứ mang theo những áp lực bất kể thời gian... tại sao? Cô tự hỏi rồi tự im lặng nghe lòng mình bức bối.

Cô biết anh lo nhiều thứ. Những ngày đầu khi mới gặp anh, cảm nhận được điều đó, cô những tưởng mình có thể san sẻ cùng anh. Cô đã nghĩ mình sẽ cùng anh tháo gỡ mọi vấn đề. Cô thêm được thấy sự bình yên trong anh. Cô thêm được thấy anh thăng hoa trong cảm xúc để đạt được đỉnh cao công việc. Nhưng không. Càng đi, đường càng mờ mịt. Anh và cô vẫn là hai thực thể tách rời.

* * *

Tháng Tư, Côn Đảo khiến cô say.

Hôm gọi cho cô Nam đã bảo “San ra liền nha, cố gắng sắp xếp vì mùa này Côn Đảo đẹp lắm”. Hoa anh đào đang cuối vụ, còn nở lác đác. Bàng lẵng thì thôi, không thể diễn tả được. Bàng lẵng ở Côn Đảo cũng khác bàng lẵng ở phố, dịu dàng mà hoang dại. Nghe Nam nói, San bảo vậy San ra vì công việc hay là ra để ngắm hoa? Nam cười, “vì cả hai thì mới có động lực chứ”.

Mà đúng thật. Nếu không vì muốn thay đổi, muốn được trở về với thiên nhiên, muốn được xả bung cái đầu đang ngột ngạt quá đời này, chưa chắc gì San đã đồng ý bay ngay thời điểm này.

Nam lấy xe máy, chở cô đi một vòng quanh đảo trên con đường mới. Đường này vừa thông xe cách đây một tháng. Biển lặng, xanh ngắt. Mạ lẹ lửng, tháng Tư nắng như đổ lửa, tự dưng khi San đến bỗng trở nên hiền hòa. Ông trời thương San, biết San sợ nắng nên mang mây đến. “Đi với thổ địa, thích ghê”. San nói nhỏ rồi hít căng lồng ngực mùi gió biển. Gió sớm sạch đến khó tả. Cô đã từng nhiều lần qua lại con đường từ sân bay Cỏ Ống về trung tâm Côn Đảo, nhưng con đường này cho cô cảm giác mới lạ. Cô đã từng tận hưởng từng khoảnh khắc đẹp khi mặt trời lên và hoàng hôn xuống ở Côn Đảo. Và mỗi lần đi, mỗi lần tim cô lại rung động.

Trên đường từ Bến Đầm về, Nam dừng xe ngay Bãi Nhát, chỉ tay về phía đối diện. “San thấy gì không, Đỉnh Tình Yêu đó. Nhìn kỹ xem có giống như cặp tình nhân đang ôm nhau không? Một mối tình bền chặt, trước biển”. Nam đưa máy bấm, ghi lại thật nhanh khoảnh khắc San lặng thinh trước biển, mặt hướng về Đỉnh Tình Yêu. Có tình yêu nào là bền chặt mãi mãi không nhỉ? Hình như khi yêu, ai cũng cầu mong, hẹn ước và hy vọng. Để rồi... San nhớ anh, nhớ những ngày đầu

lang thang cùng anh. Mỗi con đường họ đi qua, đều để lại những câu chuyện. Anh còn bảo bốn mươi năm nữa, mình cùng về cao nguyên, nơi bắt đầu của hai đứa, chạy marathon cùng nhau. Lần nào nhắc chuyện này hai đứa cũng cười. “Khi ấy chống gậy còn chẳng biết đi nổi không, ở đó mà chạy”, San dựa đầu vào vai anh. Anh đưa tay ra sau siết tay cô “Chỉ cần mình đi cùng nhau, chống gậy cũng hạnh phúc, em ha!”.

Nhưng thời gian dường như làm cho khoảng cách cùng nhau bỗng dài ra. Những dự án, những công trình, hợp hành... lẫn vào trong những phút giây họ ở cạnh nhau. Anh không tách ra được, công việc và cô. Có lần không kìm được cô hơi thấp giọng: “Em chỉ có một yêu cầu nhỏ, là khi ở cạnh em, hãy thả lỏng được không? Anh không cần làm gì hết, chỉ cần nghỉ ngơi...”. Anh im lặng thay cho câu trả lời rằng anh còn nhiều nỗi lo quá.

* * *

“Có thứ gọi là tình yêu vĩnh cửu không Nam?”. Cô hỏi khi Nam cho xe chạy vào con đường nhỏ, dẫn về lại khu trung tâm. Hai bên đường những nhà dân lúp xúp sau những gốc bàng cổ thụ và bằng lăng đang rộ. “Chụp hình nhen”. Nam dừng xe để nghị. Cô dựa lưng vào gốc bàng xù xì hẳn đã có hàng trăm năm. Gốc bàng tạo ra những hình thù kỳ dị, nhìn rất lạ mắt. Hai người

lên xe đi tiếp. Gió vẫn rất dịu dàng. Nam nói bình thản, như tính cách con người cậu. “Không phải San từng nói chỉ có những khoảnh khắc vĩnh cửu trong tình yêu thôi sao? Cuộc sống, mọi thứ đều có thể thay đổi. Tình yêu cũng vậy. Có những trường hợp, không phải người ta thay đổi vì hết yêu, mà có thể mỗi một đoạn tình yêu được thể hiện theo một cách khác. Nhưng khoảnh khắc thì sẽ luôn là mãi mãi...”

Nam chọn ra đảo cũng vì tình yêu. Mỗi tình suốt bốn năm đại học đã đưa Nam về với đảo. Cô gái anh yêu sinh ra, lớn lên ở đảo. Cô bảo cô yêu mảnh đất này, yêu biển, yêu những con người mộc mạc nơi đây nên cô không thể rời đảo. Nam yêu cô ấy. Vừa tốt nghiệp, Nam đã được giữ lại trường làm trợ giảng. Là sinh viên giỏi, say mê nghiên cứu, con đường học lên, trở thành giảng viên chính chẳng bao xa. Nhưng, anh chọn đảo.

“Thì bây giờ thế nào, Nam biết chứ?”

Nam nhìn ra biển lặng im khá lâu mới trả lời San. “Nghe bảo cuộc sống của Thi ở Hàn Quốc khá ổn định. Gia đình chồng có điều kiện. Thi không đi làm, chỉ ở nhà sinh con, chăm con và nội trợ”.

San không hỏi thêm, không muốn đào sâu vào nỗi đau của Nam. Vì Thi mà Nam về đảo. Nhưng rồi chính Thi bỏ đảo đi, còn mình Nam ở lại. Thi chọn

con đường dễ dàng hơn, sống cuộc đời nhẹ nhàng chứ không chạt vật với đồng lương công chức cho dân nghiên cứu như Nam.

“Em đâu?”. Trước đây mỗi lần nhận tin nhắn anh tim cô đều run lên thật khẽ. Cũng như cô, bất kể khi nào cô cũng đều muốn biết anh ở đâu, làm gì. Thật ám áp khi biết rằng dù đang bận rộn mà vẫn nghĩ về nhau. Nhưng dần dà, cảm giác đó giảm dần khi áp lực đè nặng lên cả hai. Cô đã không nói cho anh biết chuyển công tác đột xuất này. Cô đi một phần vì công việc, một phần cũng vì cô muốn đi tìm lại lòng mình. Cô muốn có thời gian để suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai người. Vì đâu những cuộc trò chuyện đã dần ngừng lại, đứt quãng? Vì đâu cả hai đã không còn bày tỏ hết mọi nỗi lo trong lòng mình cho đối phương? Vì đâu những lần gặp gỡ dần cứ như chỉ còn là trách nhiệm?

“Hay là ra ngoài này ở một thời gian, đổi gió?”. Lúc chiều Nam nửa đùa nửa thật với San. San cười bảo San yêu biển nhưng San không có tình yêu ở biển như ai kia để rời bỏ Sài Gòn. Chỉ cần mỗi khi quá mệt mỏi, áp lực, được về với biển vài ngày ru lòng bình yên trở lại là đủ. San vẫn yêu Sài Gòn, như tình yêu cô dành cho anh. Ba ngày trên đảo, cô biết mình cần trở về. Ba ngày lặng im cũng đủ để cô hiểu mình cần nói gì với anh sau chuyến

đi này. Mọi cuộc gặp gỡ đều do duyên. Nhưng có tiếp tục để đi cùng nhau hay không thì phải cùng cố gắng.

San thấy lòng nhẹ tênh. Cô bước về phía biển. Ngoài kia, những đợt gió đêm bình yên ùa về. Làn biển hát dịu dàng.

Ngày về thôi lỡ hẹn

“Kính thưa quý khách, hãng hàng không xin thông báo, máy bay giảm độ cao để chuẩn bị hạ cánh. Quý khách vui lòng ngồi yên tại chỗ, cài chặt dây an toàn, dựng thẳng lưng ghế...”

Lam đưa tay xem đồng hồ, còn khoảng 20 phút nữa máy bay sẽ hạ cánh xuống đường băng. Chặng bay khoảng 50 phút từ Sài Gòn đến Phú Yên mà cô có cảm giác nó dài thật dài. Suốt chuyến bay, cô liên tục đưa tay xem đồng hồ. 20 phút nữa Tuy Hòa sẽ đón cô bằng làn gió dịu nhẹ của mùa thu. Chỉ 20 phút nữa. Lam khẽ nhắm mắt, miên man với những quyết định sắp tới của mình.

Lam nhớ ánh mắt sếp hôm cô gõ cửa phòng ông. Ông luôn nhìn cô bằng ánh nhìn của người cha, uốn nắn

đứa con đang trưởng thành. Ông rót nước, đặt trước mặt cô, bình thần nghe Lam trình bày. Khi nghe cô đề xuất được ra Phú Yên lúc này, hình như ông không hề ngạc nhiên. Trong ánh mắt của ông cô đọc được câu hỏi: “Có cần thiết không khi tình hình đi lại vẫn còn khá căng thẳng. Em có thể trao đổi bằng những cách khác để có tư liệu mà”. Nhưng ông không nói ra, khi cô nói em muốn đi. Phải đến tận nơi, gặp những con người ấy, nghe những khó khăn của họ và thấy những quyết sách đầy tình người ấy đã mang lại điều gì, em mới viết được. Ông cười nhẹ, với tay lấy bút ký lên tờ giấy giới thiệu và quyết định công tác. Vì ông biết, khi cô đã muốn thì bằng mọi cách cô sẽ thuyết phục được ông. Nên sau này, trước mỗi lựa chọn khó khăn của cô trong nghề nghiệp, ông luôn cho cô được tự quyết. Thi thoảng, với bản năng nghề nghiệp, ông đặt câu hỏi nhưng không bao giờ chờ câu trả lời từ cô. Bởi ông hiểu, cô đến gặp ông, đồng nghĩa với việc cô sẽ lại rời đi, rồi trở về cùng những thân phận mới, nhân vật mới.

Dù thế, Lam cũng đã nghĩ thật nhiều trước khi quyết định bay chuyến này. Đi hay không đi? Rồi cô lục tung các trang báo, lại ghi ghi chép chép. “Phú Yên cảm ơn TP.HCM đã đồng hành đưa người dân khó khăn về quê”. “Phú Yên hoàn thành đón hơn 17.000 công dân

về quê an toàn”... Bao nhiêu bài viết về việc này cô đã đọc trong những ngày qua vẫn chưa thỏa mãn cô. Tất cả là thông tin Phú Yên đón người dân của mình về khi Thành phố lockdown, các cửa ngõ đông cứng. Trong khi các tỉnh khác từ chối người về, Phú Yên tổ chức hàng ngàn chuyến xe ngày đêm ra vào Thành phố. Tại sao chứ? Tại sao tỉnh nào cũng nói khó khăn về cơ sở vật chất, vật tư y tế, điều kiện sinh hoạt... nên không thể đón người về, còn Phú Yên thì lại bằng mọi cách, làm hết sức mình đưa hơn 17.000 người về trong lúc căng thẳng nhất? Câu trả lời có đó, rằng là trách nhiệm của địa phương đối với người dân quê nhà trong những lúc nước sôi lửa bỏng này. Nhưng Lam vẫn có cảm giác sâu xa hơn cả chữ trách nhiệm, là lòng nhân, là sự thấu cảm ở người lãnh đạo. Lam quyết định tự tìm câu trả lời cho chính mình.

* * *

“Mọi người hôm nay nhắc về Phú Yên suốt”. Hôm Lam nhắn cho anh, anh chỉ cười. Anh là vậy, không bình luận thêm kiểu thế này thế kia. Có những chuyện anh luôn xem đó là tự nhiên. “Em muốn viết gì đó về chuyện này, nên em sẽ về Phú Yên một chuyến”. Khác hẳn câu chuyện trên, khi đọc những dòng này của Lam thì anh cuống quýt. “Em nói thật chứ? Em sẽ về đúng

không?”. Đúng rồi, về chứ không phải là ra hay đến. Bởi với Lam, sau lần đầu tiên đến mảnh đất ấy từ sáu năm trước, cô xem nơi đây là một nơi để trở về. Lam thích bờ biển trải dài xanh ngát. Lam thích khung cảnh hoang sơ của các điểm du lịch nơi đây. Lam thích những món ăn dân dã đậm phong vị miền Trung. Lam cứ tấm tắc hoài với anh món bánh hỏi lòng heo ở quê anh chẳng có nơi nào sánh được. Anh bật cười với vẻ rất háo hức của Lam. Một người không có xiu xiu đam mê ẩm thực như cô lại nói về món ăn bằng giọng thích thú đến vậy, cũng lạ. “Lần tới em về, nhất định sẽ chờ em lang thang thưởng thức thêm vài món đặc sản quê anh”. “Để em sẽ nhớ hoài nơi này. Để lỡ...”. Là dấu chấm lửng anh để, dành riêng cho cô. Anh vẫn luôn thế, không bao giờ nói hết tâm ý của mình. Đó là điều ở anh khiến cô cảm thấy khó chịu nhất. Bao nhiêu lần cô đã cố gắng gạt bỏ sự kiêu hãnh của phụ nữ để chạm vào anh, vậy mà.

“Ngày cô ấy rời bỏ anh, dường như mọi cánh cửa trước mắt anh đều đóng lại. Anh đã không hiểu tại sao. Tội anh đã sắp xếp xong hết mọi thứ, kể cả đám cưới”.

“Vậy lý do là gì chứ?”. Anh ngập ngừng rất lâu. Mà không. Sau câu hỏi của cô, cả ngày hôm đó anh im

lặng. Thỉnh thoảng anh vẫn thế, khi cô cần có hỏi một câu về những ngày tháng đã qua. Chẳng phải cô tò mò muốn biết về quá khứ của anh; chẳng phải cô ghen với người cũ đã chiếm trái tim anh quá lâu, mà Lam chỉ muốn rằng anh hãy đóng lại tất cả để mở ra trang mới. Có bao dung đến thế nào, Lam cũng không thể chấp nhận, thỉnh thoảng nỗi đau trong anh lại cuộn lên. Đó là lúc anh im lặng, trốn đâu đó trong góc tối của riêng mình. Đôi khi, anh còn không trả lời tin nhắn của cô. Thời gian đầu, Lam cảm thấy cực kỳ bức bối. Anh bảo anh thương Lam, nhưng anh không chịu để cô chạm vào mình. Hai năm, mối quan hệ ấy, sự quan tâm của Lam, cách Lam chia sẻ với anh, hình như còn quá mỏng manh so với nỗi đau mười năm anh chôn chặt. Lưng chừng. Một mối quan hệ lưng chừng. Hai năm, có đôi lúc cô đã quá mệt mỏi khi cứ mãi lưng chừng như thế. Anh đã nhiều lần xin thêm thời gian để gói ghém lại mọi thứ. Anh đã nhiều lần xin thêm thời gian để sắp xếp công việc rồi vào Sài Gòn cùng cô. Rồi lần nữa. Rồi dịch giả. Lý do cứ làm khoảng cách dài thêm.

Lần trở về này, với cô không đơn thuần chỉ là công việc. Rõ ràng rằng, có nhiều chuyện cô muốn biết trong chuyến đi dài. Rõ ràng rằng, cô sẽ gặp nhiều người, nhiều mảnh đời, nhiều số phận. Cô muốn được

theo chân lãnh đạo trong những ngày đầy rối ren này, xem họ làm, nghe họ nói, nhìn cách họ đồng cảm với dân trước những nan nguy. Nhưng thâm sâu trong ấy, cô muốn gần anh hơn lần nữa, trước khi đưa ra những quyết định của riêng mình.

* * *

“Khi nhìn dòng người lũ lượt kéo nhau về quê trên những chiếc xe máy, thậm chí cả xe đạp, bằng nhiều con đường khác nhau, chúng tôi biết không thể ngồi yên được nữa. Ngay lúc khó khăn này mình không đang tay ra đón người dân của mình về, thì còn ai cứu mang họ. Nền khó, rất khó thì cũng phải làm. Ngay từ chuyển đầu tiên, chúng tôi gặp bao nhiêu lực cản. Búa rìu dư luận bủa vây. Người ta bảo dịch như vậy mà còn đón người về...”. Vừa xịt khuẩn toàn thân, vừa cời bộ đồ bảo hộ, vị lãnh đạo tỉnh vừa chia sẻ với Lam bằng giọng chân thành. Cô theo chân ông vào thăm khu cách ly F0. Điểm thứ ba cô đến, cũng vẫn cảm giác như ban đầu, lãnh đạo địa phương và các ban ngành phối hợp chăm lo cho dân quá tốt. Nhìn cách họ lo chỗ ăn chỗ ở khi đón người về, cô càng trân trọng hơn tình người nơi đây. Hôm nay đã là ngày thứ năm cô ở đất Phú. Khó khăn lắm cô mới xin được lịch để cùng lãnh đạo đến các khu đang cách ly hết sức nghiêm ngặt này. Quy

trình khử trùng, khử khuẩn tuyệt đối tuân thủ. Năm ngày Lam đã ba lần test nhanh âm tính, kể cả lúc trước khi lên máy bay. Lam chấp nhận tất cả, để đến được nơi mình muốn. Suốt cả mùa dịch Lam đã từng nghĩ, nếu có trở thành F0 với cô cũng bình thường. Các bác sĩ, y tá và cả lực lượng phường xã mỗi ngày họ đều phải đối mặt với chuyện đó, có là gì đâu. Trong cơn đại dịch này, chúng ta nên có trách nhiệm cùng cộng đồng. Đi, đến, thấu hiểu để chuyển tải bằng những trang viết cũng là cách mà Lam thể hiện vai trò công dân của mình.

“Không riêng Phú Yên mà tỉnh nào cũng vậy, nhân lực và các yếu tố khác đều thiếu. Khi dịch bùng phát mạnh, các nơi lâm vào khủng hoảng thật sự. Tỉnh chúng tôi với quy mô khoảng chưa đầy 1 triệu dân mà đã khó khăn như thế, chính quyền Thành phố Hồ Chí Minh với quy mô dân số gấp 10 lần chúng tôi, thì sẽ khó đến thế nào. Chúng tôi muốn chia sẻ với Thành phố, nơi đã tạo rất nhiều cơ hội cho người dân chúng tôi...”.

Lam có cảm giác tim mình run nhè nhẹ, khi nhìn vào ánh mắt của vị lãnh đạo tỉnh. Không biết trước mùa dịch, tóc ông đã bạc nhiều như thế chưa? Không biết trước mùa dịch, mắt ông đã chẳng chịt những nếp nhăn thế chưa? Không biết trước mùa dịch, nỗi lo trong ông đã trĩu nặng bao phần? Lam không biết.

Chỉ riêng lúc này, cô cảm nhận được sự chân thành nơi ông. “Chia sẻ cùng chính quyền Thành phố...”, thật đáng quý biết bao. Gần 5 tháng trời rong ruổi khắp các ngõ ngách của Thành phố, nhìn những lớp rào chắn, những sợi dây cách ly chằng chịt, Lam thấm nỗi đau của thành phố mình. Lam đã không thể rạch ròi đúng sai như mọi người khi nói về những vướng mắc của Thành phố lúc ấy, mà chỉ có thể chia sẻ bằng những việc mình làm. Để giờ đây, khi nghe những trải lòng từ vị lãnh đạo tỉnh, rằng chia sẻ khó khăn với Thành phố, tim cô tự dưng ấm áp lạ thường. Cô lặng im, nhìn ông bằng ánh mắt biết ơn. Cô biết mình đã tìm được thứ cần tìm. Lam gửi đi tin nhắn cho sếp: “Em xong việc rồi. Em khỏe. Cuối tuần em có mặt ở Sài Gòn!”.

* * *

“Để bất kỳ nơi nào của đất Phú, cũng có hình bóng em. Để anh có thể thấy em hiện diện khắp mọi nơi, kể cả khi em rời xa...”, anh nói thế khi chờ cô qua khắp các ngã đường. Lam thích cảm giác ngồi sau xe anh, nghe anh nói về những địa danh của đất Phú. Anh cho xe chạy thật chậm, đủ để Lam thu vào tầm mắt những Mũi Điện, Vũng Rô, Ghềnh Đá Đĩa... Lần này anh đưa cô về lại Tuy An, ghé thăm làng gốm Quảng Đức, làng nghề nổi tiếng có từ thế kỷ 17. Ngôi làng này chỉ còn

chữ “Lò Gốm” được lưu lại trên chiếc cầu bắc qua sông Cái. Người xưa và cả kỹ thuật làm gốm men sò huyết độc bản đã thất truyền từ lâu. Rồi anh cho xe qua cầu Gổ, nơi check-in nổi tiếng của giới trẻ, nhiều thứ đã không còn như trước. Có gì đó như mất mát, trong chuyến trở về này. Như cách anh chăm sóc cô cũng thế, gần gũi mà chừng mực. Cô nhớ nhất hôm lên cao nguyên Vân Hòa, đứng vào ngày mưa. Anh biết cô yêu Đà Lạt nên đưa cô đến nơi đây để cảm nhận một Đà Lạt trong lòng Phú Yên. Xứ sở nổi tiếng với những cây đỗ trệu quả bỗng dưng trở lạnh. Anh lấy áo khoác choàng lên vai cô, bóp nhẹ. Ngay lúc ấy cô đã ước một cái ôm siết chặt, một nụ hôn thật ấm, lời thì thầm bên tai cô. Nhưng, cô cảm nhận được, những ngón tay anh run run, bối rối. Lúc ghé thăm nhà thờ Măng Lăng cũng vậy, anh không như những lần trước. Anh không còn bên cạnh, khi Lam ngoạn đạo quỳ trước tượng Chúa. Anh không thì thầm với cô sau đó, rằng có phải em đã cầu xin Chúa được về làm dâu quê anh.

Lam hẹn anh ở Đồi Thơm, ngày cuối trước khi cô trở lại Sài Gòn. Một tuần qua với bao căng thẳng của công việc, cô vẫn dành đủ nhiều thời gian bên anh và nghĩ về hiện tại. Cô cũng nhìn thấy rõ hơn những gì níu giữ bước chân anh, bức ngăn khoảng cách giữa hai

người. Có lẽ nên ngồi lại bên nhau, ngày cuối. Lam chọn nơi này, Đồi Thơm. Lam thích Đồi Thơm. Mỗi con dốc, mỗi góc đường ở đây đều có một nét rất thơ. Nhưng Lam thích nhất con đường có hai hàng mai anh đào. Tháng Mười một, mai anh đào trơ cành khô khốc, một sự chuẩn bị cho những chùm hoa bung nở dịp Giáng sinh. Cái kiểu cây rụng hết lá như lụi tàn, nhưng là để chờ tỏa nắng. Lam thích cách cứ sống hết mình ấy, dù chỉ một lần.

“Tối qua, anh đã nói chuyện với mẹ”. Anh mở lời khi họ ngồi nơi hàng ghế đá dưới gốc mai anh đào. Chiều xuống, hương mùa thu mang theo cơn gió nhẹ. Hình như trời lại chuyển mưa. Lam khoác áo khoác mỏng, vẫn đủ để những cơn gió tinh nghịch len qua cổ, lùa vào tóc. Anh có thấy cô hơi co người không nhỉ? Chắc là không. Anh vẫn đang nói, câu chuyện của mẹ và anh đêm qua.

“Tình hình dịch bệnh như lúc này, anh chưa thể đi được”.

“Hay là anh không bao giờ có thể đi được?”. Lam hỏi, giọng nhẹ mà sắc. Lam đang cố kìm giữ trái tim mình để nó không run lên. Không khóc trước anh, chắc chắn. Sao phải khóc chứ? Suốt hai năm qua Lam đã chờ đợi sự bứt phá nơi anh, nhưng lý trí anh vẫn

giữa lưng chừng lựa chọn. Có thể tình cảm anh dành cho Lam không đủ lớn, như Lam nghĩ. Còn Lam, ai mà biết được cô nhà báo sắc sảo thế, lì lợm trước mọi khó khăn thế, lại mang con tim quá yếu mềm. Đúng thật, con tim ngực nghếch chẳng bao giờ có lý lẽ, như cách Lam yêu anh, yêu xa, yêu chưa một lần nghe câu gì ngoài câu “anh thương em” vẫn cứ khờ khạo chờ. Lam còn cố tình tin rằng, sau trận đại dịch kinh khủng này, anh càng nhận ra giá trị của hạnh phúc. Mà không phải vậy. Không phải con người nào cũng có thể thay đổi từ nghịch cảnh. Có những người cả đời vẫn cứ mãi chấp nhận sự luẩn quẩn và đổ thừa cho tạo hóa mà thôi.

“Anh lo cho sức khỏe của mẹ. Mẹ chỉ có mình anh...”. Anh chống đỡ yếu ớt. Lam không bất ngờ, nhưng toàn thân cô bỗng dưng như đông cứng lại. Là anh đây sao? Tới thời điểm chia tay rồi, anh vẫn không thể thật lòng với Lam. Mà cô có trách anh đâu, có giận anh đâu? Anh biết mà, cô sẽ đủ bình tĩnh để đón nhận sự thật. Cô những tưởng anh sẽ xin lỗi cô. Anh sẽ không dối cô lần nữa rằng trái tim anh vẫn không thể rời xa nơi này, vì người phụ nữ ấy. Giá anh nói cho cô biết người phụ nữ ấy vẫn cần anh. Sau hôn nhân đổ vỡ, chị đã quay lại tìm anh. Người phụ nữ anh dành cả mười năm trai trẻ để

thương và để đau mãi vẫn không làm anh quên được. Người phụ nữ ấy, chứ không phải cô, là nơi anh chọn lựa. Lam chấp nhận hết mà, anh biết không?!

Lam nhìn trân ra ngoài trời, những hạt mưa bắt đầu rơi.

- Thời gian em ở lại Tuy Hòa còn rất ít ha!

Giọng anh nghẹn lại. Người Lam thương là đây sao. Chuyển trở về này nếu nói Lam không mang theo hy vọng thay đổi anh là nói dối. Cô nghĩ rằng sự quyết liệt nơi cô sẽ thúc giục được anh bứt phá chính mình. Vậy mà không. Anh vốn dĩ cứ mãi ở trong vùng an toàn, không dám bước ra ngoài. Như nhiều người khác, anh chưa quen “bình thường mới”. Thì ra “bình thường mới” không phải với tất cả mọi người đều có thể chấp nhận được.

Lam đứng dậy, quay đi. Cô cố để không nhìn những giọt mưa bắt đầu phủ trên tóc anh. Lần chia tay này không biết khi nào mới gặp lại. Mà có lẽ, anh cũng chẳng còn chờ cô với ngày về trong nỗi nhớ nữa. Cô cũng thế, còn lý do gì để quay về. Vậy thì nhìn thật kỹ, nhớ thật sâu chi cho chua xót đấy. Xóa đi. Mưa xóa hết đi, cuốn hết đi, cho tan rã hết đi. Mắt Lam nhòe trong mưa.

“Có lẽ sẽ thật lâu nữa em mới quay lại nơi này”. Cô nói rồi bước đi.

Chưa bao giờ Tuy Hòa ngày về với cô lại mênh mang đến thế.

Nắng ở trong tim

“Nếu một ngày nào đó anh vẫn muốn tìm em, hãy về nơi mình bắt đầu”.

San định gửi đi tin nhắn, trước khi rời khỏi Sài Gòn, nhưng lại thôi. San nhìn lại lần nữa ngôi nhà, khung cửa sổ nhỏ, những chậu bông vẫn còn đang khoe sắc. San cần nhẹ môi, cố ngăn để nước mắt không rơi. “Tạm biệt”, San khẽ nói rồi quay lưng bước đi.

San bước ra đường khi Sài Gòn vừa trở mình tỉnh giấc. Chút gió sớm mai đủ làm San bắt giác cơ mình. “Đêm qua em ngủ ngoan, đúng không?”. Tin nhắn của anh bắt đầu ngày mới dành cho San luôn như thế. San thích cách nói đó, cách anh mang đến cho San sự lạc quan, tin tưởng. Cũng là câu hỏi nhưng nếu anh hỏi

“Đêm qua em ngủ ngoan không?” cô sẽ nhớ đến những khoảnh khắc chập chờn trong đêm. Song câu hỏi mang tính chất khẳng định của anh lại hướng San về những điều tích cực bởi anh đã chắc chắn rằng San vừa thức dậy sau một giấc ngủ thật ngon. Rồi những bức hình anh gửi, là dòng sông, là những tia nắng đầu tiên, là những đóa hoa dại đầu đó ven đường... Anh luôn bắt được những khoảnh khắc đẹp, rất đẹp của tự nhiên. San thích cách anh chăm chú làm một việc gì đó, như đặt mọi tâm trí của mình cho những điều có thể là nhỏ bé nhất.

Và mỗi sáng, đầu đó trong thành phố, San cảm nhận được bước chân anh và San cùng song hành.

Đà Lạt mùa đông dường như chỉ có cô đơn bao phủ. San yêu mà sợ. Nỗi sợ của sự cô độc luôn bủa vây. Nhưng, San lại không thể chối bỏ nó nên cô luôn về Đà Lạt trong những ngày đông lạnh lẽo ấy, chỉ để được trọn vẹn với chính bên trong con người mình.

Anh đến, vào một sáng mùa đông.

Khi Đà Lạt chìm trong màn sương lạnh chỉ hơn 10 độ C, anh chưa dám nắm tay cô. Họ đi cạnh nhau, lặng im. Khoảng cách thật gần, nhưng có gì đó cứ níu

họ lại giữa lưng chừng. Mới hơn 4 giờ sáng, Hồ Xuân Hương gần như chỉ có hai người. Anh đi phía sau San, thi thoảng lại đưa máy chụp những khoảnh khắc chỉ riêng Đà Lạt mới có. Họ vòng lên hướng đồi, ghé lại quán cà phê cóc trong hẻm nhỏ. Lần đầu tiên San thưởng thức cà phê cóc Đà Lạt giữa tiết trời mờ sương như thế. Anh kể cho San nghe những ngày lăn lộn làm dự án ở mảnh đất này. Không phải giữa phố xá Đà Lạt rất tình ấy, mà hun hút trong rừng sâu. Ngày qua ngày, tháng qua tháng, chẳng nhớ bao nhiêu năm... anh sống cùng những người công nhân lấy đêm làm ngày, lấy chút men say để quên. Quên. Có quá nhiều thứ để họ muốn quên. Nỗi trống trải. Sự cô đơn. Mong manh hạnh phúc. Và anh, cũng chẳng biết đã đánh rơi hạnh phúc từ lúc nào.

Rồi anh về lại Sài Gòn, lần nữa để mình lạc lõng giữa ngọt ngào khói bụi. Anh nhớ rừng. Nỗi nhớ điên cuồng về sự tĩnh lặng cứ cào xé anh. Anh sợ...

“Nếu hôm ấy không gặp em có lẽ anh đã rời khỏi Sài Gòn...”.

San nhìn anh đầy ngạc nhiên.

“Em không biết đâu. Em không biết anh đến lúc nào đâu. Buổi sáng ấy, quán cà phê nhỏ, nắng vương trên tóc em. À đúng rồi, quán cà phê có bức tường màu

vàng với những chậu hoa thủy tiên li ti. Anh đã nhìn mãi phía sau em, cho đến khi em rời đi. Chẳng hiểu sao anh cứ nghĩ về sự cô độc nơi em. Giữa anh và em, hình như có điều gì đó tương đồng. Và ngay lúc ấy anh chỉ muốn được gặp lại em”.

“Anh đã cố sắp xếp để về Đà Lạt lúc này, sau khi đã lục tung cả Facebook của em. Anh biết em yêu Đà Lạt thế nào. Anh không muốn mùa đông mãi làm trái tim em lạnh giá. Anh muốn mang nắng đến để sưởi ấm trái tim ấy”.

San khóc. San để mặc những giọt nước mắt lăn trên má cô.

Nắng. Khi anh nhắc tới nắng, trái tim cô như muốn vỡ ra. Lúc ấy anh không luống cuống hay tỏ ra như người khác vẫn làm thế. Anh lặng yên.

Rồi anh xin thêm ly nước nóng, làm ấm lại ly cà phê sữa cho cô. Lần đầu tiên họ chạm tay nhau là khi anh ủ tay San vào ly cà phê đã ấm trở lại. San cảm nhận được, đầu đó, những hạt nắng bắt đầu le lói hiện ra.

Họ bước ra phố. Sương vẫn bay mờ mờ nhưng San đã không còn thấy lạnh.

Bình yên, chẳng ai có thể mang lại bình yên cho mình khi chính mình còn quá nhiều xao động. Đó là khi cô đọc được trong mắt anh nỗi trống trải dù cô vẫn đang hiện diện. Quá khứ làm cô đôi lúc muốn kiệt sức. Quá khứ vẫn phủ đầy mây mù trong mắt anh. Khi anh đến bên cô, San nhẹ nhàng đóng lại ngăn ký ức cũ. Vậy mà anh... San chưa bao giờ nói rằng anh hãy chôn chặt hết quá khứ. Nhưng, San cũng không thể chấp nhận được anh cứ mãi giằng co trong mớ hỗn loạn ấy, một mình. Đã nhiều lần cô cố thử chạm vào, nhẹ thôi, để xoa dịu nó, nhưng sự im lặng nơi anh đánh bật cô ra khỏi vùng ký ức của riêng mình.

San bắt đầu những chuỗi ngày dần vật “Có thực sự em quan trọng với anh?” “Có thực sự em cần thiết với anh?”. Tim cô đau mỗi lần hỏi anh những câu tương tự. Tại sao chứ? Tại sao cô vẫn không thể yêu anh chỉ bằng chính trái tim cô thôi? Tại sao cô vẫn quần quanh với nỗi lo sợ phần nhỏ bé yêu thương nào đó anh còn mãi hoài chưa thể nào quên.

Ngột ngạt. Khó thở.

San chọn ra đi.

Có lẽ cả anh và cô đều chưa trân trọng đủ những yêu thương đang có.

Căn nhà gỗ nằm trên khoảng đồi nhỏ bạt ngàn sim. Đứng ở đây có thể nhìn ra phía hồ nhân tạo của khu homestay mới mở.

“Sắp ổn ào rồi đây”. Anh nói khi mấy tháng trước dự án khởi công.

Cô cười nói “Thì mình cũng nên sống chung với “loài người” chứ anh”.

“Anh đã bỏ loài người để được ở bên em thế này. Và, anh chỉ muốn mãi như vậy”.

“Nghe có vẻ tiếc nuối anh nhỉ...”.

Anh véo mũi cô rồi cả hai cùng cười.

“Đúng là lúc ấy anh đã rất tiếc nuối và ân hận. Khi không thể nào liên lạc với em suốt một ngày, anh thấy có gì đó không ổn. Rồi ngày thứ hai, thứ ba... thì anh không chịu nổi nữa. Anh đến nhà, cửa khóa. Em chưa bao giờ như thế, từ khi mình gặp nhau. Ngay cả những lúc anh biết rằng em đang rất buồn, giận anh, em cũng không chọn im lặng.

Em đi đâu? Anh tự cho mình một tuần chờ đợi câu trả lời nhưng vô vọng. Anh đọc lại tất cả tin nhắn, đọc lại tất cả những gì em đã viết cho anh. Anh biết, nếu không đi tìm em, anh sẽ mất em mãi mãi.

Anh tự trả lời những câu hỏi của mình. Quá khứ, anh có thể thay đổi được không? Giữ mãi nỗi đau, anh có tìm được em không?

Lần cuối, anh chạy khắp Sài Gòn để biết rằng, em đã đi xa. Anh nhớ lại lần đầu nhìn thấy em, nhớ lại buổi sáng ấy ở Đà Lạt. Anh đã nói rằng anh muốn mang nắng ấm đến để sưởi ấm cho em. Thật ra, chính anh tìm được nắng trong tim mình, khi gặp em...”.

Cô đặt lên môi anh nụ hôn thật dài. Cô chỉ muốn lặng im, tận hưởng mỗi ngày trôi qua như thế. Khi anh tìm thấy cô, cũng là khi mọi lời hứa trước đây đã thành sự thật. Căn nhà gỗ. Ngọn đồi nhỏ. Tiếng gió thì thầm. Những khóm hoa mỗi sáng long lanh sương. Mùi hương thảo thoảng bay...

“Nắng lên rồi kìa anh”, cô reo lên, như thể nắng cũng đang nhảy nhót trong tim cô.

Sau những ngày mưa, sẽ luôn bắt đầu bằng ngày nắng đẹp.

Anh đã mang nắng về, không chỉ sưởi ấm cho mình cô!

Trong tiếng thông reo

Anh chưa bao giờ nói yêu cô. Một lần duy nhất, khi nói về tình yêu, anh nói về những mối tình đã qua của mình. Cô kìm lại để không bật ra câu hỏi: “Vậy còn em là gì, là gì trong mối quan hệ này anh ha?!”.

Em là gì? Chúng ta đang là gì? Không biết bao nhiêu lần cô tự hỏi, rồi lặng im nghe tim mình quay quắt.

Người ta hay bảo mọi thứ đều bắt đầu từ duyên. Nhưng đôi khi các có cô tự hỏi, có phải những thứ mình tin vào duyên như vậy có ngớ ngẩn lắm không? Mọi thứ đều từ chính mình mới đúng chứ. Là do mình. Do mình lựa chọn. Cô đã lựa chọn cô đơn trong mối quan hệ này. Bởi cô biết rõ mười mươi, anh không thuộc về mình. Vậy là... do cô mà thôi.

Tiếng gió rít ngoài khung cửa. Mưa lách tách rơi. Mưa không lớn. Do ảnh hưởng bão ngoài Trung nên Đà Lạt mưa vừa và nhỏ. Từ chiều, nhận thông báo các chuyến bay từ Thành phố Hồ Chí Minh đi một số tỉnh thành bị hủy, trong đó có Đà Lạt, có gì đó nhói lên trong cô. Hay, đó là điều mà người ta gọi là... định mệnh?! Họ không nên gặp nhau thời điểm này, khung cảnh này. Mà, thời điểm nào cũng thế, đừng gặp nhau thì hơn.

Cô tiếp tục ngồi vào máy tính làm việc, tâm trạng ngổn ngang.

Anh bảo anh muốn nói chuyện với cô, không phải qua tin nhắn, điện thoại mà phải gặp cô trực tiếp. Khi đó, cô đang đi công tác ở Đà Lạt, cô hẹn anh lúc trở về. Vài phút sau anh gửi cô mã chuyến bay. Và chuyến bay đó chiều nay đã bị hủy. Cô tin, mình nên dừng lại như cách cơn bão ập đến, làm chậm và hủy những chuyến bay.

Cô khoác áo len mỏng, che dù, bước ra đường. Gió thổi qua tai, lạnh buốt. Cô thích cảm giác này, cảm giác một mình trong nỗi cô độc bủa vây. Những hàng cây không đáp lời. Những cánh hoa cũng dường như lặng im. Con đường hun hút trong làn mưa bay bay. Chỉ có mình cô với những nỗi niềm chất chứa. Lựa chọn bước đi hay dừng lại? Không biết bao nhiêu lần câu hỏi này hiện lên trong đầu cô. Cũng không biết bao nhiêu lần

cô đã kịch liệt đấu tranh với chính mình, dừng lại. Và cũng có những giây phút cô chắc chắn rằng, dừng lại. Vậy mà...

* * *

“Khi bạn thiết lập một mối quan hệ trong cô đơn, thì mối quan hệ này đã đi vào ngõ cụt”. Cô gửi cho anh tin nhắn này vào một ngày anh xa Sài Gòn. Cuốn sách cô đang đọc chạm vào nỗi cô đơn buốt xốt trong lòng cô. Cô đơn. Khi họ gặp nhau, phải chăng cả hai vẫn đang đắm chìm trong nỗi cô đơn của chính mình.

Thói quen có lẽ là thứ khủng khiếp nhất. Nó làm cô nhớ đến khổ khao.

Là bắt đầu những ngày cô có anh. Là những buổi sớm khi cô chưa kịp thức giấc tin nhắn của anh đã đến. Chúc cô ngày mới an lành. Chúc cô nụ cười ấm áp. Lời hẹn cà phê sáng rộn tim. Cô thích cảm giác mỗi khi anh xong việc, người đầu tiên anh nhắn là cô. Vâng, cô nghĩ thế, nghĩ rằng tin nhắn anh gửi đi đầu tiên từ điện thoại khi vừa xong việc luôn là cô. “Anh mới xong việc. Em đâu nè?”. “Em đâu?”. “Em đang ở đâu?”. Cô có trẻ con quá không mà mỗi khi chỉ cần nghe anh hỏi những câu ấy, cô lại thấy bình yên quá đỗi. Là anh đang nghĩ về cô. Là anh luôn nhớ về cô. Là anh chỉ rời khỏi công việc sẽ nghĩ ngay đến cô. Cũng như cô vậy, luôn muốn

biết anh ở đâu, làm gì. Có đôi khi, anh đi vào cả công việc của cô. Có đôi khi, anh đi vào trong giấc ngủ của cô. Và anh, luôn trọn vẹn trong cô...

Nhưng, đó là mối quan hệ cô đơn. Bởi cô cô đơn, anh cô đơn. Có những khoảng cô đơn mà đến khi gặp nhau để khóa lấp, họ vẫn không hoàn toàn thoát ra được. Là những khi anh trở lại với con người của mình, khi chưa gặp cô. Những vướng mắc của quá khứ vẫn bủa vây anh. “Anh cần suy nghĩ”. Cô mặc nhiên phải tự hiểu rằng anh đang cần suy nghĩ gì đó nên tin nhắn, điện thoại, gặp gỡ đều không.

Ngột ngạt. Cô cảm thấy ngột ngạt kinh khủng. Cô tự hỏi sao mình lại chìm trong mối quan hệ lạ lùng như vậy. Cô cho rằng mình có quyền biết mọi thứ đang xảy đến với anh. Có sai không? Anh cũng có những riêng tư của mình mà.

Bao nhiêu ngày anh cần suy nghĩ thì là bấy nhiêu ngày cô dần vật, bứt rứt.

Lần thứ ba, cô biết mình cần dừng lại.

Và, khi cô lặng im, anh chọn chuyến bay đến Đà Lạt gặp cô. Có lẽ định mệnh. Đoạn đường đó đủ rồi nên cơn bão đã hủy chuyến bay của anh.

Cô trở về lại homestay, trời vừa nhá nhem tối.

Bếp than vừa đủ ấm. Cô hơ hơ đôi tay đã lạnh ngắt, tím tái. Ngoài trời lạnh thật. Vậy mà cô đã không hề hay biết gì. Chút mưa nhẹ làm áo ngoài cô ướt. May là trời vừa kịp tối để cô quay về.

Cũng lại là một mình, chẳng có khách lưu trú nào ghé lại bếp than. Hay là không có ai ở đây đêm nay? À không. Đêm mưa thế này, người ta đâu muốn ra ngoài khi trong phòng đã đủ ấm. Đà Lạt vốn không phải là nơi để đi một mình. Sẽ luôn có ai đó bên cạnh để không một cơn gió nào làm tim ta mong manh hơn. Nhưng cô, chẳng biết bao nhiêu lần đã đến Đà Lạt một mình. Tìm về với chính mình, với tận cùng cô đơn, cũng là để biết đủ mà dừng lại.

3 giờ sáng, tiếng gõ cửa làm cô giật mình tỉnh giấc. Không lẽ... Cô không thể nào diễn tả được cảm xúc của mình. Là anh. Anh bằng xương bằng thịt đứng trước mặt cô. Anh đã vừa ngồi xe 6 tiếng đồng hồ băng đèo, vượt dốc trong mưa để gặp cô. Mọi nỗ lực để xóa bỏ bỗng chốc tan biến hết. Cô chìm đi trong vòng tay, trong môi hôn ấm nóng.

Mặc tiếng mưa vẫn rơi đều.

Cô thích Đà Lạt, mặc kệ cảm giác cô đơn khi trở lại nơi này. Không bởi kỷ niệm nào làm cô đau, mà bởi sự tĩnh lặng của nó khiến cô thấy rõ mình nhất. Trở về Đà Lạt, như cách mà cô chạy trốn những chật hẹp của lòng mình, những rối rắm tự mình cô vướng víu. Đi công tác lần này cũng là cô chọn, để được rời đi ít ngày những ngột ngạt của thành phố.

Vậy mà, lúc này, anh ở đây.

Anh chở cô qua những con đường quen ngày ấy. Anh nói say sưa về mảnh đất này. Cô có cảm giác như anh thuộc hết mọi góc ngách của Đà Lạt. Khúc này độ cao bao nhiêu. Khúc tới cua quẹo thế nào. Khúc này đã từng xảy ra chuyện gì. Ngôi trường đó được xây dựng thế nào... Anh nhớ hết, thuộc hết.

Đó là những tháng ngày lang bạt của anh. Mười năm theo công trình đi khắp nơi, anh có ba năm sống ở Đà Lạt. Với anh khi ấy, công việc để chứng minh năng lực cũng để thỏa mãn ước mơ từ nhỏ, được đi khắp nơi. Anh kể, buông một bên lái, đưa tay ra sau tìm tay cô. “Tay em lạnh quá vậy”. Anh xuýt xoa, bóp nhẹ. Anh tấp vào lề, dừng xe, bước xuống xoay người lại trước ánh mắt ngỡ ngàng của cô. Anh xoa hai tay mình vào nhau rồi cầm lấy hai bàn tay cô, ủ thật chặt. “Anh muốn ủ ấm cho em...”. Hình như anh bỏ lửng câu nói. Trái tim cô

vừa run lên khi anh xoa xoa và hôn hai bàn tay cô, bỗng khựng lại. Cô biết anh đang nghĩ gì, và đau.

* * *

“Có khi nào, gặp em, chỉ là một thói quen mà thôi?!” Cô cắn chặt môi, sau khi bật ra câu hỏi đó. Anh lặng im. Rồi anh siết chặt cô trong vòng tay mình. Mỗi chuyến đi xa trở về, môi hôn anh luôn tham lam. Anh quấn lấy cô, ghì sát cô vào mình, nụ hôn bỗng rất, khát thêm. “Em bắt đầu nghĩ vậy từ khi nào?”. Anh hỏi, giọng có hơi gần nhẹ. Cô không trả lời câu hỏi của anh. Chỉ có những luẩn quẩn chất chồng trong cô. Từ khi nào ư? Là cảm giác tồn tại bên trong em, có lẽ từ rất lâu. Là cảm giác trống rỗng sau mỗi lần gặp anh, khi rời vòng tay anh. Là cảm giác hụt hẫng khi biết anh ở đâu đó rất gần nhưng cứ như nghìn trùng xa cách. Rất nhiều thứ cảm giác không thể gọi thành tên. Những cảm giác đó luôn ứ đọng trong lồng ngực cô.

Anh chưa bao giờ nói yêu cô. Và cô cũng chưa một lần hỏi rằng “Anh có yêu em không?” dù rất muốn. Cô thấy mình ngộp thở mỗi khi nghĩ về nó. Cô sợ. Cô sợ sự trẻ con ngây ngô của mình làm anh bức bối. Cô luôn sợ mình sẽ chất chồng thêm áp lực cho anh, bằng những thứ đòi hỏi vẩn vơ kiểu đàn bà. Nhưng, đàn bà như cô, có những điều không thể nói ra, thật sự mệt mỏi.

Rồi cô lại tự hỏi, sao mình cứ phải mơ hồ trong mối quan hệ này? Sao không thể hỏi anh rằng em là gì với anh? Em có thật sự quan trọng với anh hay không? Tại sao cứ phải sợ những câu hỏi ấy làm tổn thương anh, khi mình đã quá tổn thương?

Mỗi lần phải dằn vặt, phải đấu tranh với chính mình, cô chọn dừng lại. Tự nói với mình, hứa với mình rằng sẽ không sao, sẽ ổn, một thời gian thôi rồi mình sẽ ổn khi không có anh. Không điện thoại. Không tin nhắn. Không gặp gỡ... Không gì hết. Rồi cũng sẽ qua. Sẽ qua thôi. Kiểu như người ta vẫn nói “thà đau một lần rồi thôi”, còn hơn cứ phải một mình tự chèo chống trong nỗi dằn vặt.

Dừng lại. Rất nhiều lần lý trí thôi thúc cô làm điều đó. Dừng lại thôi. Đừng trượt dài trong nỗi cô đơn của chính mình nữa.

Lần thứ... rất nhiều cô quyết tâm!

* * *

“Anh có gì muốn nói với em trong những ngày qua không?”

Ngay khi nhận được tin nhắn của anh rằng anh về rồi, là câu hỏi mà cô đã không thể nào kìm nén được. 5 ngày, cùng với chuyến công tác của anh, cô như không

còn là mình nữa. Ban đầu là những tin nhắn thưa thớt sau mỗi buổi làm việc. Rồi hai ngày sau, dường như là câm lặng. Anh bận quá? Cảm giác đó làm cô tức ngực. Anh vẫn có thời gian lướt Facebook, sao không có thời gian dành cho cô? Chỉ là vài dòng tin nhắn. Chỉ là những hồi han...

Mất cô nhòe đi.

Anh có lý do. Và đó cũng là lý do cô biết mình luôn cô đơn trong mối quan hệ này. Tại cô lựa chọn. Tại cô tự lừa dối mình. Tại cô cố chấp. Tại con tim cô ngổ ngược...

Mất cô nhòe đi khi thấy những hình ảnh anh thật hạnh phúc bên chị và con. Không phải lần đầu tiên những hình ảnh này choán tâm trí cô. Chỉ là, trong khoảnh khắc cô đợi chờ, mong ngóng, hy vọng, tủi hờn... là khi nụ cười anh rạng rỡ nhất.

“Em không kiểm soát được cảm xúc. Chưa bao giờ anh nói anh yêu em. Cũng có thể là không bao giờ. Nhưng em biết em nghĩ nhiều về anh như thế nào. Em yêu anh. Nhưng, em không thể tiếp tục yêu anh. Hầu như lần nào cũng vậy, nhìn gia đình anh, em không thờ được. Em thấy mình chới với trong đó. Em sai rồi. Em dừng lại...”

Cô cắn chặt nỗi đau riêng mình, gửi đi những dòng tin nhắn cuối cùng...

Đôi khi em muốn rời đi
Để anh lại bình yên
trở về trong ngôi nhà ấm áp
để hồn nhiên bi bô tiếng nói cười con trẻ
lòng rộn vui sau những mệt nhoài.
Hay là em sẽ đứng lại trên chặng đường dài
để nhìn anh tiếp tục đi về phía trước
em giữ lại cho riêng mình lời hẹn
của muôn vàn năm trước
một mình trở về
tự ủ ấm mình trong tiếng thông reo...

Cảm ơn mùa xuân

—Giữ cho chắc vào nha. Được chưa? Ổn chưa? Chạy nhé.

Lam kéo nhẹ tay ga, chiếc xe lao đi hơi chòng chành tí xiu rồi băng băng trên đường.

29 Tết, Sài Gòn vẫn nắng. Nhưng nắng 29 Tết không ngọt ngào bức bối giữa người xe chật hẹp mà vàng tươi. Cái nắng của những ngày cuối năm lúc nhẹ bằng theo từng cơn gió, lúc lại chông chênh nhớ những tiếng thở dài.

Lòng Lam cũng vậy, hòa vào nắng, khi chậm rãi, khi hối hả. Khoảnh khắc của những ngày này thật lạ lùng. Mà không đâu, có lẽ do lòng Lam nhiều hỗn độn. Lam sợ nhìn ngày qua thật nhanh, nhưng lại cũng háo hức đón chờ từng giây phút chiếc kim đồng hồ nhích

sang thời khắc mới. Còn bao nhiêu thứ muốn làm ngay thời điểm này. Lam lắc nhẹ đầu, gạt những suy nghĩ tất bật trong lòng mình khi xe chạy vào bệnh viện. Bác bảo vệ tươi cười mở cửa cho xe lách qua. Tụi nhỏ vẫn đang ngồi đó chờ Lam và Kim quay lại với chuyến xe cuối cùng. Thấy hai đứa, tụi nhỏ reo lên hồ hởi.

- Cô Lam! Cô Kim!

Kim xuống xe thật nhanh, đỡ những phần quà cuối cùng chia cho từng đứa. Cẩm phong bao lì xì đỏ thắm, mất đứa nào cũng long lanh. Có chút xiu vậy thôi đó mà vui. Lam cũng vui lây. Niềm vui ấy tưởng nhỏ nhoi mà sâu lắng nha. Nó âm ỉ từ năm ngoái qua tận năm nay để Lam không quên lời hứa quay trở lại.

Lam nhớ mình đã khóc, thời điểm này năm trước khi những món quà cuối cùng được trao đi. Hình như Lam thấy đằng kia, dưới gốc cây, sau hành lang... vẫn còn những bé chưa có quà. Mà Lam đã vét sạch những thứ có thể mang đi cho tụi nhỏ khi quay lại văn phòng chờ chuyển đồ cuối cùng. Chính vì thế, Lam thấy mình bất lực. Lam đã không lường trước rằng sẽ có những tình huống như thế xảy ra. Cứ nghĩ rằng chọn một, hai khoa theo số lượng các bé đăng ký ở lại và phát hết quà các nhà hảo tâm tặng là đủ. Nhưng mà không, các bé từ khoa này lan sang khoa kia, các bé khoe với nhau, rủ nhau tới, chờ Lam.

- Ăn Tết vui con nha. Mau khỏe nha. Ra Tết hết bệnh về nhà đi học tiếp hen...

Kim nựng đứa này một chút, ôm đứa kia một cái, bẹo má đứa nọ đầy yêu thương.

Lam thấy sống mũi mình cay cay.

Mỗi lần đi cùng Kim, Lam thích nhìn cách Kim chơi với tụi nhỏ. Kim là cô giáo mầm non đã sáu, bảy năm. Ở trường tụi nhỏ không gọi Kim bằng cô mà gọi là mẹ Kim.

Mẹ Kim có thâm niên chơi với các con nên tụi nhỏ quây cỡ nào, nhõng nhẽo cỡ nào mẹ cũng “trị” được. Không biết tình cảm Kim dành cho những đứa trẻ đặc biệt đến thế nào. Chỉ thấy nụ cười luôn trên môi Kim cả lúc tụi nhỏ ồn ào, chen lấn, tranh giành nhau.

Bánh kẹo, quà cáp đã phát xong, tụi nhỏ nấn ná mãi mới chịu theo ba mẹ lần lượt trở lại phòng bệnh. Có đứa lũng lẳng đeo theo chai truyền dịch. Có đứa điệu điệu cả cái băng trắng trên vai. Lam và Kim đứng nhìn theo, nén những cảm xúc ứ nghẹn nơi khóe mắt.

Kim siết tay Lam, rưng rưng. Hai chị em chào bác bảo vệ ra về. Bác bảo vệ không quên chúc hai đứa ăn tết vui, còn dặn năm sau nhớ quay lại.

6 giờ chiều 29 Tết, Sài Gòn bình yên như chưa bao giờ bình yên hơn thế. Lam bảo chị chở Kim đi một vòng cho biết thế nào là Tết ở Sài Gòn nha.

Kim dân miền Trung, có gần mười năm sống ở Sài Gòn. Năm nào cũng ráng sắp xếp khăn gói về quê ăn tết cùng ba mẹ. Kim tình cảm, ít nói, hay cười. Cái gì cần là làm nhanh, dứt khoát hơn cả đàn ông con trai. Năm nay Kim nói em ở lại ăn Tết Sài Gòn thử cảm giác xem thế nào. Cũng có thể là Kim né tránh, dù không nói ra, sau biến cố lớn về tình cảm. Lam hiểu, khi cần Kim sẽ nói hoặc tự giải quyết. Nên cách để nắm tay Kim là cùng Kim làm điều gì đó. Lam thấy được ánh mắt, nụ cười Kim suốt từ hôm qua đến giờ, ánh mắt của yêu thương đã giúp Kim quên nỗi nhớ nhà.

Lam cho xe đảo qua một vòng đường hoa. Lam bảo chạy lang thang ở ngoài thôi nhé, chị sợ vào trong. Bao nhiêu năm nay vẫn vậy, Lam không thích ồn ào chen lấn trong biển người. Phố ông Đồ sáng rực rỡ với đủ sắc màu. Hai chị em cũng chỉ lướt qua. Những con đường quen thuộc mỗi ngày Lam đều phải chen chúc giờ thưa thớt người xe. Bình yên đến lạ.

Lam cứ cho xe chạy như thế, vô định trên những cung đường quen. Cả hai im lặng, đuổi theo những nghĩ suy riêng của mình.

Nhớ lại đêm qua, nhớ lại cả chặng đường hôm nay, Lam thấy lòng rộn lên cảm giác khó tả. Chỉ mới ba tiếng trước chứ mấy, Lam đã tưởng không thể xử lý đồng quà sao cho ổn thỏa. Cả đêm hôm trước Lam, Kim và một người bạn nữa đã rong ruổi khắp Sài Gòn với đồng quà trên xe. Nhưng rồi đến khoảng 2 giờ sáng ngày 29, ba người đành chấp nhận mang quà về. Không phát quà, nếu không đúng đối tượng. Cách làm thiện nguyện của Lam là vậy. Lam trân quý từng món quà nhỏ nhất của những nhà hảo tâm, mạnh thường quân, đến bạn bè. Lam hiểu nỗi vất vả để kiếm từng đồng bạc, rồi sốt bót, chia cho người khó khăn hơn mình. Là người được gửi gắm trao đi yêu thương đó, Lam muốn mình phải làm thật tốt mới xứng đáng. Mang quà về mà trần trở quá trời. Hình ảnh hai người bạn già đi thu gom ve chai trên góc đường Nguyễn Chí Thanh với ổ bánh mì nguội lạnh. Hình ảnh bà cụ đập chiếc xe cộc cạch giữa khuya trên ghi đông xe treo chiếc giỏ đệm. Hình ảnh cụ ông ngồi co ro bên góc hiên nhỏ đường Nguyễn Thị Minh Khai... Ba người trên xe cố dõi mắt mọi góc ngách để mang phần quà nhỏ xíu cho từng người một. Nhưng mà... mà thôi, Lam không muốn nghĩ đến những điều không đẹp trong lúc này, khoảnh khắc thiêng liêng chỉ để yêu thương.

Cũng may, Lam nhớ ra bác Tường làm việc ở phòng công tác xã hội của bệnh viện nhi. Lần trước nhóm Lam

đã đến đây để tổ chức Trung thu cho các bé. Vậy mà Lam quên bằng đi mất. Lam gọi ngay cho bác Tường để xin phép. Phải có tiếng nói của bác Tường thì mấy chú bảo vệ mới cho Lam mang đồ vào chia cho tụi nhỏ.

- Năm sau, chị sẽ quay lại.

Lam nói với Kim, cũng là nói với chính mình.

Ánh mắt tụi nhỏ. Nụ cười tụi nhỏ. Và cả nỗi đau rứt rứt của những chiến binh nhí ở bệnh viện khiến cho Lam không thể nào thôi day dứt, xót xa.

...

- 0 giờ, 30 Tết rồi ha chị.

Kim mở bung cửa sổ, đón những làn gió sớm lùa vào mát lạnh.

Đêm qua hai chị em đã ngủ thật ngon sau khi Kim kể đủ thứ chuyện về đêm 30 Tết ở quê mình. Kim bảo năm nay ở quê không mưa, thời tiết đẹp lắm nè.

Kim đang nhớ nhà. Có chút rần rế thế nào thì khoảnh khắc này cũng không giấu được lòng vẫn cồn cào sóng. Lam may mắn hơn, bố mẹ đều đã vào định cư trong này. Chỉ ba mươi phút xe máy là Lam đã có mặt bên mâm cơm cùng bố mẹ. Mà Lam hư lắm, năm nào cũng nấn ná

Lam cho xe chạy theo đường Nơ Trang Long, hướng về cầu Bình Lợi. Xe chạy qua cầu chui, vào khu chợ nhỏ. Lam dừng lại bên lề hỏi đường ra bến sông. Len qua những con hẻm nhỏ chạy vào khu lao động.

Lam chạy thật chậm, nhìn ngắm những căn nhà nhỏ cũ phủ rêu. Không thấy cảnh nhộn nhịp bánh chưng bánh tét. Không hoa trái bày biện. Tất cả, bình yên như thể không phải ba mươi Tết đã về. Thi thoảng có vài đứa nhỏ chạy nhảy, trêu nhau là những âm thanh duy nhất trong xóm.

Con đường ra bến sông, nơi ghe chú Ba đậu có chút éc. Vòng vo lạc mấy chập rồi hai chị em cũng tìm được đúng đường. Lam dừng xe, khóa cẩn thận, phụ Kim xách bịch gạo 5 kg. Kim ôm bao xốp nào muối, đường, bột ngọt, dầu ăn... Người phụ nữ trẻ tận tình dắt hai chị em lại chỗ ghe cất tiếng gọi:

- Có người tới thăm nè anh Ba.

Lam nhận ra cái dáng nhỏ nhắn, gầy gò của chú. Vẫn cái quần cộc quen thuộc, chú đưa tay với cái áo đang vắt trên thành ghe khoác vào người vừa đi vừa cài cúc. Chú Ba cười, nụ cười từng tỏa sáng biết bao bài báo, bao chương trình truyền hình. Chú hiền queo. Về hiền lành của chú nhiều khi làm Lam thấy lo vì sợ chú bị người ta gạt. Ngay từ lần đầu gặp chú, cảm giác ấy cứ nhói nhói trong tim Lam.

Chú Ba làm cái nghề lạ lùng lắm, cứu người trên sông Sài Gòn.

Lam cứ hay bảo mình có duyên nên toàn gặp những nhân vật đặc biệt như thế. Lam thích ngồi nghe chú và cô kể chuyện, không phải là lúc quay hình thu tiếng thiếu tự nhiên. Chỉ là lúc này, buổi sáng của ngày cuối năm, trên chiếc ghe tuềnh toàng mà thấm đẫm yêu thương của chú. Chiếc ghe đơn sơ mộc mạc ấy đã cứu biết bao nhiêu con người thoát khỏi những mong manh của cuộc đời.

“Chú đừng buông tay con, đừng buông nha chú” – chàng trai trẻ vừa siết tay chú vừa khóc. “Lúc ấy chú đâu biết làm sao. Nó nắm tay chú chặt quá chú không giật cho máy nổ được mà cũng không chèo nổi. Chú biết nó sợ quá cuống hết cả lên nên kiên quyết không chịu buông tay chú. Chú dỗ dành mãi bảo bình tĩnh để chú lấy miếng vải buộc nó vào thành ghe rồi chú chèo vào nhưng nó vẫn không chịu. Mà nó to quá, chú có lòi lên nổi đâu. Mất cả buổi để đỡ cu cậu mới bình tâm lại”. Lúc kể, chú vẫn cười. Nụ cười sáng bừng trên gương mặt gầy gò, đen nhẻm của người đàn ông suốt ngày phơi mình trên sông nước. Hình như, cuộc đời chú không có nỗi buồn nào chạm vào được, kể cả khi nỗi cơ cực bốn mùa đeo mang.

“Khi đưa được nó lên thuyền, thằng nhỏ cứng đờ luôn”.

“Lúc ấy cô phải nấu nước ấm lau người thay đại bộ đồ của chú cho nó. Rồi cô đánh dầu cho nóng lên. Nó sợ quá, xỉu luôn con. Cô lay mãi mới tỉnh dậy”.

Cô cũng vừa kể, vừa cười.

“Mắc cười nhất là lúc hỏi nó sao nhảy cầu. Có giận hờn cha mẹ hay người yêu gì không thì nó mếu máo nói con bị tội bạn nó xúi. Tội bạn thách nên con làm”.

“Chú cười quá trời. Đúng là mấy đứa nhỏ trẻ người non dạ. Bạn cá cược đổ nó bơi từ cầu vào bờ được, vậy mà nhảy, để nguyên cả quần áo lẫn giày mới ghé bờ. May mà gặp chú”.

Ngoài kia là nắng.

Bến sông ngập tràn nắng.

Những tảng lục bình trôi mãi miết theo những con sóng nhỏ dập dờn.

Trên Facebook, Lam viết: “Lại một mùa xuân nữa, một mùa xuân của yêu thương và chia sẻ. Cảm ơn tất cả những mối duyên gắn kết

Lam yêu Sài Gòn cuối năm lạ lùng. Không chen lấn đường hoa. Không rộn ràng phố ông Đồ ngay cả

khi mọi việc đã hoàn tất. Lam chỉ thích lang thang qua những con đường mỗi ngày đã trở nên quá quen thuộc. Mọi ngọt ngào, ồn ào ngày hôm qua, hôm kia dường như không tồn tại. Chỉ còn lại thừa thớt người xe. Chỉ còn vài hàng quán nhỏ mở cửa. Chỉ còn những cơn gió nhẹ ru êm. Và, lòng Lam bình yên vô tận trong khoảnh khắc ấy.

Sau lưng Lam, Kim cười khe khẽ.

- Cảm ơn mùa xuân. Cảm ơn chị. Cảm ơn mọi người cho em có cái Tết đầu tiên ở Sài Gòn thật ấm.

Người đi trong sương mù

Theo em nghĩ trong cuộc tình này
Thì cả hai ta đều có lỗi
Cũng có lúc em giận cuộc đời
Đã làm hai đứa hai nơi.

Em thì ngây và ngô
Như con nai vàng ngơ ngác
Còn anh thì ngu và ngơ
Cũng có lúc khi này khi khác...

... Nếu như ngày ấy
Một trong hai ta biết nghĩ
Thì bây giờ ta dễ mất nhau chưa⁽¹⁾.

1. Lời bài hát "Hiu hắt đời nhau".

“**N**gười ta, chẳng ai hoàn hảo nên không tránh khỏi sai lầm. Nhưng còn sai lầm hơn khi nhận ra nó mà không thể tha thứ. Để tha thứ, chúng ta đều phải học. Đừng để sự cố chấp che mờ con tim. Mất nhau cũng bởi cố chấp mà thôi...”. Giọng San lẫn trong tiếng nhạc, buồn tênh. San chọn bản nhạc thật buồn để khép lại chương trình vào một buổi tối mưa. Cũng bởi câu chuyện tối nay của thánh giả buồn quá. Chẳng có gì xoa dịu nỗi đau nhẹ nhàng hơn một bản nhạc.

“Em nghĩ sao, nếu anh lại đi thương một cô gái, trong khi đã có gia đình, có một người vợ toàn tâm toàn ý?”

San vừa nói lời chào tạm biệt thánh giả, cô chưa kịp tắt máy tính, rồi khỏi phòng thu thì nhận tin nhắn. Không phải là thánh giả, mà là một người quen, một người khá đặc biệt. San liếc nhanh trong khi vẫn đang thao tác chuột. Bất giác cô mỉm cười. Những ngày bận rộn vậy mà bác sĩ có thời gian nhắn tin để ghẹo cô cơ đấy. Chắc lại vừa vô tình nghe radio đây mà. Cô không vội nhắn tin trả lời vì đã khá khuya. Cô đóng cửa phòng thu bước ra ngoài. Cô hít một hơi thật sâu, như cố xua đi cảm giác ngột ngạt bức bối ban nãy. Hơn mười năm gắn bó với chương trình này, tưởng đã quen, nhưng đôi lúc San vẫn không kìm giữ được lòng mình, để những cảm xúc cá nhân xâm chiếm.

“Nếu em là người vợ, chắc chắn em sẽ không tha thứ”.

Tin nhắn của anh lại đến khi San đang bước xuống từ cầu thang tầng 2. San đứng khựng lại. Hình như không phải là đùa. Cô nhất thời bị câu chuyện của thánh giả tác động đã quên mất tin nhắn của anh. Nhưng sao vậy nhỉ, chắc chắn người đang nói tới không thể là anh rồi.

“Anh đang tư vấn cho ai đúng không nè?”

Cô hỏi một câu rất ngốc nghếch, nhưng mong nó là sự thật. Vì cô không thể tin câu chuyện đó lại có thể xảy ra với anh.

“Em nghĩ anh đủ rảnh để sáng tác ha”.

Anh nhắn, có vẻ cáu bẳn, hay bức bối không biết. Có lẽ, chuyện thật sự nghiêm trọng rồi. Cô ngồi xuống ghế đá dưới gốc cây lộc vừng ở sân cơ quan. Không sớm để ngồi lại đây lúc này, nhưng cũng không thể không nghe anh nói. Cô xem những người tìm đến mình để chia sẻ dù là bạn bè, người thân thì cũng đều có sự công bằng như một thánh giả bình thường tìm đến chương trình tư vấn của cô. Họ có nhu cầu giải tỏa, và cô thì lắng nghe.

“Em sẵn sàng nghe đây, anh nói tiếp đi”.

“Anh đã thương một cô gái, trẻ hơn anh 17 tuổi”.

San im lặng, chờ anh nói tiếp.

“Em biết rõ về gia đình anh mà. Anh lập gia đình mười lăm năm. Sau mười lăm năm anh nghĩ mọi chuyện sẽ cứ như vậy. Anh đang có một cuộc sống mà nhiều người mơ ước”.

San muốn nói gì đó với anh nhưng cô tiếp tục im lặng. Anh chọn cô để chia sẻ, có lẽ vì anh biết cô đang làm công việc gần giống với vợ anh. Phần nào San sẽ hiểu và không vội đánh giá con người anh theo kiểu luân thường đạo lý. Anh, một bác sĩ giỏi, thành công trong công việc. Anh cũng là một người thầy mà nhiều sinh viên ngành y vô cùng ngưỡng mộ. Trong một lần tham gia buổi tọa đàm tại trường đại học, cô gặp và xin phỏng vấn anh. Sau đó qua anh, San có vài buổi cộng tác cùng vợ anh, tiến sĩ ngành Xã hội học. Vợ chồng anh chị có hai cô con gái ngoan ngoãn, xinh xắn và đương nhiên rất giỏi giang. Người như anh bận, rất bận. Nhưng anh luôn biết cách để bù đắp thời gian cho hai cô con gái. Cũng là những chia sẻ của anh qua trang cá nhân mà San biết, chứ những trao đổi giữa anh và San đơn thuần chỉ là công việc. Anh khá dí dỏm nhưng rất chừng mực nên San chỉ cho rằng anh đùa sau khi nghe chương trình của cô. Hẳn là lúc này đây, anh không biết phải chia sẻ cùng ai. Mà giữ trong lòng những bức bối này, không dễ chút nào.

“Em chọn cách cho đi và chấp nhận rồi, nên em sẽ không làm tổn thương bất cứ ai ngoài bản thân em. Thật lòng, em muốn như vậy”.

Ảnh chụp màn hình, đã cắt bỏ phần danh bạ. Chỉ còn lại những dòng chữ cô gái ấy gửi anh. San nghĩ đến chị. Nếu biết câu chuyện này thì sẽ thế nào nhỉ? Như anh nói, chắc chắn không thể chấp nhận nổi. Mà cô ấy hẳn phải rất đặc biệt. Người để anh có thể thương hẳn phải rất đặc biệt. Đúng rồi, anh dùng từ “thương” chứ không phải “yêu”. Cô chọn cách chấp nhận, cho đi, tổn thương mình. San thấy sợ.

Là biên tập viên của một chương trình radio nổi tiếng về tư vấn tâm lý tình yêu hôn nhân gia đình, dù gì San cũng có khá nhiều kinh nghiệm trong chuyện này. Mặc dù người tư vấn trực tiếp là chuyên gia tâm lý, nhưng ở vai trò biên tập và dẫn dắt suốt hơn mười năm qua, San học được nhiều điều. Đó là lắng nghe. Mỗi đêm, cô nghe những câu chuyện của thính giả gọi lên chương trình. Không ít trường hợp ngay từ tiếng a lô đầu tiên đã bật khóc. Những uất ức ứ nghẹn. Những tủi hờn chất chứa. Những đớn đau không thể nói thành lời thì bật thành tiếng khóc. San còn nhớ những ngày đầu khi mới đảm nhiệm chương trình, mỗi đêm như thế với cô rất mệt. San phải nghe, nghe tất cả những bất hạnh trong cuộc đời này. San cứ tự hỏi sao cuộc

đời này nhiều trái ngang đến thế? Người ta yêu nhau, vượt qua mọi trở ngại để đến với nhau. Nhưng chỉ vài năm hôn nhân, ngọn lửa tình yêu phai nhạt. Đủ lý do để quay lưng. Chị vẫn yêu chồng đấy, nhưng cảm xúc gần chồng thì không còn như cũ, sau một lần anh lạc lòng. Mỗi lần bên anh, chị lại nhớ đến việc anh đã ôm trong tay người phụ nữ khác; mười sáu năm kết hôn, chạy tìm thầy tìm thuốc khắp nơi anh chị vẫn không có nổi mụn con. Thương anh, dù tuổi trên 50 chị vẫn không bỏ cuộc. Nhưng ngay vào hôm chị được tin báo từ bác sĩ rằng phôi lần này có thể cho kết quả tốt, cũng là lúc chị nhận tin sét đánh ngang tai. Anh có con với cô chủ quán cà phê cách nhà chị 5 km. Chị chết lặng. Chị muốn nuôi đứa bé. Vì chị vẫn còn yêu anh. Chị biết anh có người khác, nhưng chị... vì các con...

San ngày ấy, có những đêm không kìm giữ được cảm xúc của mình. Tại sao chứ? Tại sao chị phải chịu hết thiệt thòi về mình? Người đàn ông ấy có đáng không, có đáng để chị dành cả cuộc đời này để đánh đổi không? San muốn lắm, muốn hỏi thẳng thính giả câu ấy, nhưng cô phải kìm lòng. Cô lặng im, lắng nghe những tiếng nấc từ đầu dây bên kia. Cô lặng im nghe chuyên gia đặt câu hỏi, để từng bước câu chuyện được mở ra, từng nút thắt dần dần nói lỏng.

San khi còn trẻ đơn thuần nghĩ rằng, không còn tình yêu thì hãy giải thoát. Sống với nhau mà như tù ngục thì con cái cũng có hạnh phúc gì. Chưa kể, có những đứa trẻ trở nên bất hạnh khi cha mẹ chúng phải chịu đựng nhau trên danh nghĩa vì chúng. Rồi năm năm, mười năm, đến bây giờ đã gần mười lăm năm với công việc lắng nghe này, San bình tĩnh hơn. San nhận ra, mọi sự việc đều có nhiều chiều của vấn đề, nó không đơn thuần chỉ là thứ mà ta thấy, ta nghe.

“Anh nghĩ rằng cô gái ấy yêu anh thật lòng?”

“Anh tin là như thế. Nếu không...”

“Thế còn chị, còn chị thì sao? Anh vẫn yêu chị, cho tới thời điểm này chứ?”

“Đúng. Vì vậy mà lúc này anh sợ làm tổn thương chị, hơn tất cả những trừng phạt khác. Gia đình, bạn bè, đồng nghiệp, học trò anh đều có thể chấp nhận. Nhưng với chị...”

“Tình cảm đó lớn vậy sao? Với cô bé đó ấy. Để anh dần vật đến thế này, nói ra những lời này thì không đơn giản nữa”.

“Nếu anh dừng lại ở ngày hôm kia, với đầu óc như hôm nay thì mọi chuyện có lẽ là đơn giản. Cô bé đó vẫn là con gái... đến hôm qua. Anh thấy mình thật tệ hại”.

Một khoảng lặng rất dài. San hình dung, hai tay anh đang ôm lấy đầu trong trạng thái tuyệt vọng. Thì ra là hôm qua, mới hôm qua thôi, trong một khoảnh khắc nào đó cô gái đã trao thân cho anh. Cô gái mà anh thương đã không còn cha từ khi 5 tuổi. Anh đã thương cô gái ấy không chỉ với tình thương trai gái mà cả sự bao dung của người cha, muốn được chở che cho cô ấy. Và cô ấy, hẳn bên cạnh sự hào quang của một bác sĩ giỏi nghề, một giảng viên kiến thức uyên thâm, là còn cả sự ấm áp khi anh sẽ chia với người khác. Cô chọn anh, cô chấp nhận hy sinh, như cô nói, chỉ để được gần anh.

“Anh hiểu, chẳng có lý do gì để biện minh”.

Đúng, tất cả những điều trên chỉ là lời biện minh cho sự phản bội của anh. Anh đang hoảng sợ, rất hoảng sợ.

“Anh có thể dừng lại được không?”.

San thấy mình non nớt thật sự. Thì ra khi rơi vào những tình huống như thế này, ngay cả bản thân người ở ngoài như cô cũng không biết dùng lời lẽ như thế nào cho đúng. Hỏi anh, chứ biết làm sao có thể, ngay lúc này. Nếu dừng được anh đâu có tìm tới cô để tự phơi bày mặt trái của bản thân.

“Anh không thể từ bỏ gia đình, đó là điều chắc chắn!”.

“Anh biết”.

“Vậy nếu anh không dừng lại, anh không phải tệ hại mà là quá tệ hại. Em nghĩ, đó là thương cảm nhiều hơn. Với một người như anh, nếu anh bấn loạn trong một mối quan hệ nào đó có tên là “tri kỷ” có lẽ dễ hiểu với em hơn. Đằng này...”.

“Anh có quyền dừng lại sao? Khi cô bé kia đã... Anh làm sao có thể dừng lại được?”.

“Ai cũng có những sai lầm, chỉ là biết để dừng lại. Cô bé đó còn trẻ, rất trẻ, còn có cả tương lai phía sau. Nếu thật sự cô bé đó thương anh, sẽ biết cách để vượt qua. Vì nếu thương anh, cô ấy cũng không muốn anh không hạnh phúc. Mà chắc chắn một điều rằng, anh đến với cô bé đó anh sẽ không hạnh phúc. Yêu một người thực sự sẽ không bao giờ muốn gia đình người đó sóng gió”.

* * *

Sài Gòn những đêm cuối thu thật nhẹ nhàng. San thích được chạy xe lang thang qua những con đường quen thuộc. Hai mươi năm sống ở Sài Gòn, San cũng như bao nhiêu người, yêu từng góc phố, từng con hẻm nơi đây. Sài Gòn cả những lúc ồn ào, nhộn nhịp hay lúc trầm buồn như bây giờ với cô đều đẹp. San thích ngắm Sài Gòn đêm, từ cầu Thủ Thiêm nhìn qua Landmark 81, qua Bitexco, rồi chạy về hướng khu đô thị Sala. Con đường ấy San đi mỗi ngày, vẫn chưa bao giờ cảm thấy

chán. Những ngày mệt mỏi nhất trong cuộc đời mình (San nghĩ vậy), những con đường quen cũng chính là nơi để San giải tỏa.

San bỏ lững cuộc trò chuyện, xách xe ra đường. San chưa muốn về nhà liền lúc này. Ngôi nhà hẳn sẽ trở nên ngột ngạt khi cô đang phải ôm quá nhiều thứ vào mình. San những tưởng sau bao nhiêu năm mình chai sạn đi, bớt đa cảm để tự mang vào thân những rắc rối của người đời, nhưng không. Cùng một buổi tối, San đã nghe hai câu chuyện khiến cô quá mệt mỏi. Mà thính giả gọi đến chương trình, dù cũng là người không biết mặt đặt tên, đôi khi nghe xong đó, cảm thấy bức bối đó, nhưng rồi có thể tự giải thích cách này cách khác, cũng qua. Đàng này, là anh, người cô có phần quý mến, ngưỡng mộ. Kiểu như San nghĩ, những người như anh thì ngoài công việc ra, chỉ có gia đình. Chỉ có gia đình mà thôi. Nhưng San đã lầm. Như là San thất vọng lắm. Cũng như đôi lúc vỡ ra một chuyện nào đó, về một người tưởng thế này, tưởng thế nọ, rồi lại ra thế kia. Rồi lại lắc đầu, chua chát. Ờ thì con người mà. Ờ thì đàn ông mà. Không muốn vợ dũa cả nắm, mà sao...

San vẫn không ở ngoài được, những vấn đề của hôn nhân. Bởi nỗi đau San vẫn âm ỉ ở đó, suốt hơn một năm qua. Không biết đã bao nhiêu đêm như đêm nay, sau những giờ làm đầy căng thẳng, San không muốn

quay về nhà. Cô vẫn chưa thể nào chấp nhận, vẫn cố chấp để nỗi đau giằng xé bản thân.

Ngày Khôi dọn đồ ra khỏi nhà, cô đang đi công tác tại Đà Nẵng. Là cô cố tình rời nhà vào thời điểm đó, để không phải nhìn thấy những gì quen thuộc của anh được dọn đi. Con gái gửi về ngoại trước đó một ngày. San lang thang khắp Đà Nẵng, lên bán đảo Sơn Trà, leo núi Ngũ Hành, và về Hội An. Tất cả những nơi Khôi đã đưa cô đi, San đều trở lại. Ngốc nghếch. Có lẽ là ngốc nghếch thật sự khi tự mình chà xát trên nỗi đau của mình như thế. Nhưng San mặc kệ. Đau đến tận cùng thì mới có thể từ bỏ. Hôm ấy, biển Cửa Đại lồng lộng gió. Từng con sóng dữ gào thét như an ủi tiếng lòng cô. San hét thật to, khóc như điên dại. Sao lại là Khôi? Sao có thể là Khôi? Cô không tin, không thể tin Khôi lại có thể lừa dối cô. Nhưng chính Khôi đã thú nhận và xin cô tha thứ khi thấy cô chết lặng đánh rơi điện thoại của anh. Không, San không cố tình. Chưa bao giờ San có ý kiểm tra điện thoại của anh, ngược lại Khôi cũng vậy. Cả hai đều tôn trọng nhau trong công việc nên tuyệt đối điện thoại và máy tính được xem là cá nhân. Chỉ là hôm ấy vô tình khi Khôi đang ở trong nhà tắm thì tin nhắn tới liên tục. Và có vẻ như phía bên kia không thấy anh trả lời thì bấm máy gọi lại một cách đầy sốt ruột. Màn hình hiện lên cái tên rất kỳ lạ “Thủy Tinh”. San bối

rối, rồi run run bấm nghe. Đầu bên kia là tiếng cô gái thỏn thức: “Tại sao anh không trả lời tin nhắn em. Em xin anh, xin anh đừng đi. Em chấp nhận không danh phận. Em yêu anh...”. San buông rơi chiếc điện thoại, cũng là lúc Khôi bước vào. Mặt anh tái đi. Bấm tắt điện thoại trong cơn hốt hoảng.

Ba tháng, rồi sáu tháng, San cho anh cơ hội, đúng hơn là cho mình cơ hội, nhưng không thể. San biết cô còn yêu anh, nhưng vì yêu anh mà San không thể nào chấp nhận được. Cô hết khóc rồi lại cười cho chính mình. Cô làm công việc giải tỏa, gắn kết những mối quan hệ rạn nứt của người khác, nhưng gia đình cô lại vỡ theo chính cách đó. San đau lắm. Cô học bao nhiêu, nghe bao nhiêu, vẫn không thể nào tha thứ được cho Khôi.

Đã có lúc San ước, giá như cô đừng biết gì cả. Có phải hôm San nghe cuộc gọi ấy, cũng là lúc Khôi đã từ bỏ cô gái kia để về với mẹ con cô? Nếu lúc ấy San không bấm nghe, có lẽ mọi chuyện đã khác rồi. Con gái cô mỗi ngày sẽ không phải đếm thời gian chờ cuối tuần để được gặp ba. Cô không phải lang thang một mình trong đêm, sợ phải trở về ngôi nhà cô độc của mình. Căn nhà trống rỗng. Chỉ còn lại lan can đầy gió. Nơi ấy, cô vẫn chưa đủ can đảm xóa bỏ hết mọi thứ thuộc về Khôi. Chiếc bàn nhỏ này là Khôi tự tay đóng. Khôi bảo vì San thích mọi

thứ đều mộc nên Khôi không cần quá cầu kỳ. Khôi còn làm cả bình hoa khô cũng bằng gỗ. Ngoài lan can trồng mấy chậu hoa nhỏ. Phía trong góc Khôi ghép mấy thanh gỗ thành cái kệ bé xinh San có thể để vài cuốn sách, cuối tuần ngồi uống trà đọc sách, thư thả viết lách.

* * *

Vâng, là tôi đây, tôi là Khôi, người trồng trầu bà ở ban công lầu 6. Căn phòng của vợ chồng tôi nhỏ thôi, nhưng có chiếc ban công khá xinh. San hay ngồi viết lách ở chiếc bàn gỗ do chính tay tôi đóng. Tôi quen, rồi yêu San, bắt đầu cũng từ chương trình radio của cô ấy. Là trong một đêm mưa, khi đang lái xe, vô tình bật kênh radio và nghe giọng San. Không biết do mưa, hay do câu chuyện thính giả, hay cách chia sẻ của San, tôi tìm cô phát thanh viên trong chương trình tư vấn. Tôi yêu San với tất cả những điều cô ấy làm. Nhưng rồi, chính tôi lại đánh mất cô ấy theo cách đó. Tôi đã sai, rất sai. Tôi cũng đã tìm mọi cách để mong San tha thứ nhưng không được. Đến lúc này tôi mới nhận ra, chỉ khi mất đi thứ quan trọng nhất, chúng ta mới hiểu hết giá trị của nó. Với tôi, đó là gia đình.

Khôi quen rồi yêu San, bắt đầu cũng từ chương trình radio của cô. Là trong một đêm mưa, khi đang lái xe, vô tình bật kênh radio và nghe giọng San. Không

biết do mưa, hay do câu chuyện thính giả, hay cách chia sẻ của San, anh tìm cô phát thanh viên trong chương trình tư vấn. Anh yêu San với tất cả những điều cô ấy làm. Nhưng rồi, chính anh lại đánh mất cô ấy theo cách đó. Anh đã sai, rất sai. Anh cũng đã tìm mọi cách để mong San tha thứ nhưng không được. Đến lúc này anh mới nhận ra, chỉ khi mất đi thứ quan trọng nhất, chúng ta mới hiểu hết giá trị của nó. Với anh, đó là gia đình.

Khôi vẫn theo dõi San, dù có thể với cô ấy điều đó không còn quan trọng nữa. Vì thế anh nghe được câu chuyện của người bác sĩ. San đã chuyển lời, một cách khéo léo đến chuyên gia trong chương trình tư vấn, làm sao giúp một người đi lạc trong sương mù tình ái. Khôi thấy mình giống như vị bác sĩ đó, đều lỡ bước đường để rồi bế tắc.

Mọi người còn cơ hội, cũng có thể là cơ hội cuối cùng. Trước đây San thường hay nói với Khôi rằng, khi thính giả tìm đến chương trình, chỉ là mong muốn được giải tỏa. Chuyên gia chỉ là người vén những vệt sương mù đang che khuất mà thôi. Còn quyết định thế nào, vẫn do mỗi người lựa chọn.

Sự lựa chọn cho thấy chúng ta là ai và quyết định những gì sẽ đến trong tương lai. San và Khôi đã chọn rời xa nhau. Dù có ra sao, từ trong sâu thẳm, anh vẫn luôn mong San sống bình an.

Đánh mất linh hồn

Thư sửa lại khẩu trang, lấy kính mát từ trong túi đeo vào, mở cửa taxi bước xuống. Anh tài xế lịch sự lấy hành lý ra khỏi cốp xe cho cô, Thư gật đầu chào thay cho lời cảm ơn. Đến cửa kiểm soát, cô trình thẻ PC-Covid cho nhân viên nhà ga rồi lặng lẽ bước vào. Thư đến trước khu làm thủ tục bay. Mùa này những chuyến bay thưa thớt người nên không có cảnh chen chúc, chộn rộn. Hơn nữa sân bay tỉnh lúc nào cũng có cảm giác dễ thở hơn. Thư trình giấy tờ tùy thân, mã đặt chỗ và khai báo y tế. Mọi thứ diễn ra trong im lặng. Cô ước gì, ngay lúc này, tất cả trở về im lặng. Trong khoảnh khắc nào đó thôi cũng được, để cô được quên đi sự thảm hại của mình.

“Anh vẫn sẽ nhớ em...”.

Là đêm qua, trước biển, anh nói khi cô quay lưng bước đi. Thư cắn chặt môi bước chậm, thật chậm để anh không nhận ra toàn thân cô đang chao đảo. Rồi khi cách anh một khoảng đủ xa, cô để mặc những giọt nước mắt cứ thế rơi và chạy về phía trước. Bóng tối mịt mù bủa vây. Thư mặc kệ. Cô cứ chạy như thế cho đến khi đôi chân rã rời, lỏng ngực như muốn vỡ ra, cô ngồi sụp xuống ôm lấy mặt. Khóc chán, Thư đứng dậy, hét thật lớn. Tiếng cô tan vào biển đêm. Không ai, không một ai hiểu thấu nỗi đau của cô. Kể cả lòng biển ngoài kia cũng vậy, ấp ôm hết những phiền muộn của người đời rồi mãi mãi nhấn chìm xuống đáy sâu. Có lẽ nó đã quá mệt mỏi, quá áp lực khi cứ phải lắng nghe những khóc lóc, thở than, hờn giận. Có lẽ nó quá chán nản khi bao nhiêu bức bối, hờn ghen, giận dữ người đời đều xả xuống biển. Cứ khóc thật nhiều và hét thật to để quên đi, để khỏa lấp. Biển chỉ im lặng nhận hết về mình, thả vào lòng biển mênh mông. Lúc này đây, biển đang chứng kiến nỗi đau của Thư, vỗ về cô bằng những đợt sóng hiền hòa. Không cần hiểu, chỉ cần lắng nghe, với Thư thế là đủ rồi. Bởi ngay cả cô lúc này cũng không thể nào hiểu nổi mình.

* * *

“Ngôi làng cũng có linh hồn. Tôn tạo hay làm mới di sản chúng ta nên suy nghĩ và lựa chọn cho thật kỹ trước khi đưa ra quyết định. Một khi đánh mất đi những giá trị văn hóa, linh hồn trong mỗi con người chúng ta cũng hóa ngu ngơ”.

Cả hội trường đang căng thẳng tự nhiên như vỡ ra. Những tràng pháo tay vang lên. Mọi ánh mắt đổ dồn về phía đại biểu đang chia sẻ ý kiến. Người đàn ông còn khá trẻ, khoảng ngoài 40, dáng người dong dong cao vẫn say sưa nói. Thư bất giác cũng bị cuốn theo câu chuyện của anh, quên hết những mệt mỏi căng thẳng đeo bám cô suốt cả buổi hội thảo. Theo mảng văn hóa lâu, viết về những vấn đề tôn tạo, bảo tồn di sản, nhiều lúc Thư có cảm giác bất lực. Người nói cứ nói, người làm cứ làm. Nhiều đình đền, chùa miếu, cổng làng vẫn bị phá bỏ hay thay mới một cách vô cảm. Thư đau lắm. Cô dùng ngòi bút, nói lên tiếng lòng của bao người, nhưng cô quá nhỏ bé trong cuộc đời này. Nhiều khi Thư muốn xin tòa soạn cho chuyển mảng, nhưng chính bản thân cô lại thấy không cam tâm. Cô vẫn sẽ phải cố, làm được gì thì làm. Và lần đầu tiên, cô gặp một người tham gia hội thảo về đề tài di sản lại nói chuyện kiểu anh.

Sau hội thảo, cô gặp và xin anh một cuộc phỏng vấn riêng. Và đó là buổi phỏng vấn mà cô nhớ mãi, một nhân vật vô cùng thú vị. Tốt nghiệp ngành di sản văn

hóa, anh ra nước ngoài học thạc sĩ. Anh trở về nước, quay lại trường cũ xin giảng dạy, chỉ với mong muốn được chia sẻ đam mê của mình cho các em sinh viên. Anh tiếp tục học lên tiến sĩ, không phải vì bằng cấp chỉ vì những tìm tòi về di sản văn hóa khiến anh không thể dừng lại được. Ngoài những buổi giảng dạy trên giảng đường, anh thích đi về các tỉnh, xuống các làng xã, tìm lại những di tích xưa cũ.

- Lúc nghe anh nói, em nhớ đến ngôi làng của mình.

Sau này, khi đã ở cạnh anh, Thư mới nói với anh về chuyện đó.

- Em đã rất nhiều lần tự hỏi, có phải vì người ta đánh mất linh hồn nên con người hóa ngu ngơ. Không ai trả lời cho em cả, cho đến khi nghe anh dùng đúng từ ấy.

Thư kể cho anh nghe về ngôi làng mình, nơi cô sinh ra và lớn lên. Đó là mảnh đất miền Trung, ngay eo hình chữ S trên bản đồ Việt Nam. Vùng đất gió Lào cát trắng, nắng thì rất mặt, mưa thì thổi đất thổi cát. Cô lớn lên trong nghèo khó nhưng giàu tình thương. Tuổi thơ Thư chân trần chạy nhảy trên những cánh đồng sau mùa gặt thơm hương lúa. Thư mê mẩn với những vùng đồi bát ngát mọc sim. Tất cả đã đi vào những

trang viết của Thư, đầy ắp kỷ niệm. Cho đến ngày Thư trở về sau chuyến đi dài của bốn năm đại học, ba năm mới vào nghề đầy vất vả, Thư cảm giác như mất mát một thứ gì đó. Tất cả gần như thay đổi. Những ngọn đồi ngày nào còn phủ xanh, nay trở những mảnh đất đỏ bazan. Những ngọn núi đá hiên ngang giữa làng hừng bão, hừng sóng nước nay toang hoác đá vôi trắng xóa. Người ta khai thác. Người ta đào xói. Người ta cho nổ mìn. Người ta cho xe ngày đêm nghiền nát những con đường để đưa đất đá đi làm công trình. Cô đau. Nỗi đau lạ lùng như có ai đó giày xéo lên chính khu vườn đang tươi tốt nhà mình. Hai năm, năm năm, đến giờ đã hơn mười lăm năm cô xa quê, những ký ức cũ gần như đã không còn nữa. Mỗi lần trở về, Thư vẫn ngơ ngác nhìn dòng sông trôi trong tâm lặng. Con mắt núi thẳm đen như muốn gào thét trong tuyệt vọng. Và không có ai, không một ai trả lời cho Thư biết tại sao những đau thương cứ liên tục đổ xuống ngôi làng.

- Lần ấy, trong một chuyến trở về cùng đoàn cứu trợ lũ lụt, em đã bật khóc. Em từng trải qua những năm tháng sống trong mưa lũ, chịu cảnh không nhà. Em đã từng ăn đói, mặc rét. Nhưng chưa bao giờ em thấy ngôi làng mình lại hoang tàn, lạnh lẽo đến thế. Như anh nói, linh khí ngôi làng không còn. Người ta khai thác đến cạn kiệt.

- Và con người hóa ngu ngơ, em hả?!

Anh nói bằng vòng ôm nhẹ, cái siết tay vừa đủ để vỗ về Thư. Có quá nhiều chất chứa về vùng quê mà Thư luôn trăn trở khiến anh trân quý. Cô kể anh nghe về những mảnh đời, những người phụ nữ sinh ra đã dở khôn dở dại. Có lúc tỉnh táo đó, có lúc lại ngây ngô đến dại khờ. Họ không giữ được mình, trước những con thú đói lốt người. Những đứa trẻ sinh ra không biết mặt cha, lớn lên trong dị nghị. Chúng không đủ sức bút phá khỏi làng quê, lại rơi vào luẩn quẩn của nghèo khó.

- Mà anh biết không, khi em nhìn những ngọn núi đá, em thấy con mắt nó ứa lệ, nhưng khô khốc. Nước mắt đã cạn khô rồi. Những đêm khóc than trong tiếng nổ mìn đã không còn cứu vãn nổi. Những ngọn núi chết dần, như linh hồn con người nơi đây.

- Khi đọc “Con mắt núi” của em, anh cảm nhận được nỗi đau ấy, nỗi đau của linh hồn đi lạc.

- Đúng vậy. Em trở về lạc lõng giữa làng quê. Cảnh cũ không còn, người xưa đã mất. Là họ mất đi những yêu thương ấm áp của sự đùm bọc lẫn nhau. Cái lợi trước mắt đã che hết lý trí. Những hợp đồng khai thác vẫn không ngừng. Em sợ. Những trận cuồng phong dữ dội, sự nổi giận của thiên nhiên. Chẳng ai nhìn thấy

điều đó. Họ vẫn nghĩ là tự nhiên thôi, năm nào mà miền Trung chả lũ lụt. Họ có biết đâu, chính mình đang tước đoạt sự sống của mình. Họ đánh mất linh hồn của mình.

* * *

Anh hình dung ngày Thư trở về chạy dọc theo triền đồi đầy gió. Chân cô đạp phải những cây mắc cở cạnh bờ mương. Đôi bàn chân rỉ máu. Thư vẫn mặc kệ. Cô nào nhận ra những vết xước trên da thịt mình. Thư chạy ngược lên ngọn đồi, nơi cô nuôi dưỡng một trời kỷ niệm. Khung trời cũ vỡ toang trong mắt cô.

Anh đã đi nhiều qua các vùng miền. Hơn ai hết anh hiểu những điều khiến Thư đau. Không riêng gì vùng đất Thư sinh ra, ngôi làng Thư lớn lên, mà nhiều vùng quê khác cũng thế. Nếu không vì đô thị hóa, thì cũng vì túi tiền của cá nhân nào đó, thậm chí cả sự hiện đại hóa ngốc nghếch của ai đó, dấu tích văn hóa mất đi. Nhiều ngôi làng ngoài phía Bắc, nét văn hóa cổng làng, giếng làng chỉ còn trong sách xưa tuồng cũ. Riêng các tỉnh miền Trung nổi tiếng với các ngọn núi đá vôi, đều trở thành khu mỏ khai thác của các nhà thầu. Cô gái với tâm hồn đẹp như Thư, vốn không chấp nhận được những đổi thay tàn nhẫn kiểu đó. Mà Thư nói không sai, con người ở những vùng quê ấy anh từng gặp, họ khiến anh đau đầu. Nhưng anh không như Thư, không

dám chạm đến cái tận cùng của con người. Anh sợ chạm vào nỗi đau... của chính mình.

Anh cũng sinh ra ở một làng quê bình yên, miền Nam Trung Bộ, tỉnh Phú Yên. Vùng biển Tuy An nuôi lớn tuổi thơ anh. Anh lớn lên hít thở mùi biển, sự rần rờ chất phác của dân xứ biển. Anh ước mơ mình sẽ vượt đại dương đến những vùng đất xa xôi. Theo chân ba, một người cả đời đam mê sưu tầm gốm cổ, anh cũng băng rừng, lội suối, để rồi chạm phải những ngôi mộ cổ trên vùng núi A Man. Ngày ấy khu núi này còn rất hoang vu, ít ai dám đặt chân đến. Ba anh cùng những người đồng nghiệp đã theo chia sẻ của một nhà sử học tìm đến vùng núi này. Anh choáng ngợp và sợ hãi, rồi tò mò. Bắt đầu bằng những tìm tòi xung quanh câu chuyện 500 ngôi mộ cổ trên núi, anh mê lịch sử, văn hóa lúc nào không hay. Dòng máu của cha chảy trong huyết quản anh, dòng máu nhà sưu tầm nghiên cứu. Anh chọn ngành học đặc biệt, và vào Nam. Hai tháng trước ngày anh nhận bằng tốt nghiệp, anh về nhà sau cuộc gọi đột ngột của ba, “Mẹ hấp hối, con về ngay”. Anh như người mê, không biết thực hư đang xảy ra chuyện gì. Anh vợ vội giấy tờ tùy thân lao ra bến xe, lên chuyến sớm nhất. Cả đêm chấp chờn theo nhịp lắc lư của chiếc xe, anh chỉ cầu xin được gặp mẹ trước khi quá muộn. Rồi mẹ anh mất, do bệnh tim tái phát. Trước

khi ra đi, mẹ muốn anh ra trường về quê, kết hôn với cô con dâu mẹ chọn và ở lại quê nhà. Anh không còn biết mẹ đang nói gì. Nước mắt anh tuôn rơi. Lần đầu tiên trong cuộc đời thằng con trai 22 tuổi biết thế nào là nỗi đau đớn tột cùng khi phải rời xa người mình thương yêu nhất. Anh chỉ biết khóc, và khóc. Hai tháng sau anh nhận bằng tốt nghiệp loại ưu. Nửa năm sau anh làm đám cưới với người con gái mẹ chọn. Sau đó anh lên đường sang Nhật học thạc sĩ.

Anh vẫn chưa biết phải nói với Thư thế nào. Không, không thể. Không thể nào nói cho Thư biết sự thật về anh. Anh sẽ mất cô, mãi mãi. Nhưng, làm sao, anh cũng không muốn lừa dối cô. Anh không muốn. Nhiều đêm anh bồn chồn, chỉ để đấu tranh, nói hay im lặng. Anh yêu cô. Lần đầu tiên sau rất nhiều năm chai sạn vì nỗi đau, anh mới cảm nhận được thế nào là tình yêu. Không ai có thể đồng điệu với anh như Thư. Không ai có thể chia sẻ được mọi chuyện với anh như Thư. Anh đã chôn vùi cả thanh xuân của mình, từ chối mọi ánh mắt, cho đến khi anh gặp cô. Anh không cố tình. Nhưng bằng cách nào đó, trái tim anh không thể dừng nghĩ về cô. Gần hai mươi năm qua, khi chọn chữ hiếu, cũng là khi anh cột chặt trái tim yêu. Công việc. Đam mê. Những chuyến đi. Truyền lửa cho sinh viên... Và con, anh biết mình luôn tròn trách nhiệm với các con.

Anh sống vì tất cả những điều đó. Chỉ vậy thôi, với anh là đủ rồi. Chưa bao giờ anh nghĩ rằng, sẽ phải lựa chọn như lúc này.

* * *

Từ ngày quen anh, họ có nhiều lần đi xa cùng nhau. Đó là những vùng đất còn lưu dấu tích cũ trong nghiên cứu của anh và trên những bài báo của cô. Thế nhưng anh chưa từng nói sẽ đưa cô về vùng đất xinh đẹp này. Cô không nghĩ gì nhiều, chỉ đơn giản cho rằng anh đang phải chạy theo những công trình khoa học. Về quê anh, lúc nào đi mà chẳng được. Rồi cô nhận quyết định công tác, khi anh đang ở xa. Hai hôm trước anh nói với cô anh phải bay ra Hà Nội gặp gỡ chuyên gia đầu ngành cho hội thảo sắp tới. Vì tính chất bảo mật của đề tài nên không thể trao đổi qua mạng. Khi anh nói với Thư, cô thấy anh khá căng thẳng và nhanh chóng thu xếp đồ đạc. Cô chỉ kịp bỏ thêm khẩu trang và chai xịt khuẩn vào va li cho anh.

Thư thật sự háo hức với chuyến đi này, dù biết tình hình chưa thật sự ổn định. Bởi từ ngày gặp anh, đây là lần đầu tiên cô về quê anh, dù chỉ một mình. Thư thật yên tâm, chuyến điện thoại qua chế độ máy bay, chờ cất cánh. Khi máy bay bắt đầu chuyển bánh trên đường băng, Thư cố dỗ mình nghỉ ngơi bằng cách

nhắm hờ mắt. Nhưng chẳng hiểu sao, trong cô có một cảm giác nôn nao kỳ lạ. Thư đưa tay nhìn đồng hồ, bất gặp ngay hành khách cạnh cô cũng có hành động tương tự. Là một chàng trai trẻ, rất trẻ. Hẳn là sinh viên sau mấy tháng không được về nhà nên bồn chồn đây mà. Thư thấy thương cậu bé, một mình ở Sài Gòn trong những ngày qua chắc rất nhiều lo lắng, sợ hãi. Tự dưng Thư quên mất khoảng cách, cô mở lời:

- Con về thăm nhà đúng không?

- Dạ... cô.

Ngập ngừng một lát, cậu trả lời.

- Cô nhìn thì đoán con là sinh viên?

- Dạ cô. Con đang học năm hai đại học ạ.

- Vậy là bị mắc kẹt lại từ cuối học kỳ trước. Thời điểm này cũng chuẩn bị thi rồi, sao con không ở lại thêm đến tết rồi về?

- Dạ... mẹ con bệnh.

Thư im lặng. Thư cảm nhận được có gì đó ứ nghẹn nơi cổ họng cậu. Giá như bình thường Thư đã có thể đưa tay nắm lấy bàn tay bên cạnh. Cậu cũng cỡ tuổi cháu Thư, vừa rời vòng tay cha mẹ, đã rơi vào những ngày khủng hoảng vì dịch bệnh, nay chưa hoàn hồn lại tức tốc về quê vì mẹ bệnh. Mà, gấp như vậy, chắc mẹ

cậu ấy phải bệnh nặng lắm. Như bị dồn nén, bức bối, được quan tâm chia sẻ, cậu nói một hơi.

- Năm năm rồi, từ khi mẹ phát bệnh, mẹ đã rất kiên cường. Nhưng gần đây, tình trạng mẹ con xấu đi nhiều. Ba con cũng vừa bay về hai ngày trước. Ba con cũng làm việc ở Sài Gòn nhưng ở khu vực trung tâm. Con học xa, muốn được tự lập, nên xin ba ở ký túc xá trường cho thuận tiện. Mà ba con bận lắm, con với ba chủ yếu trao đổi qua điện thoại. Thi thoảng có thời gian thì cha con gặp nhau. Có điều, mỗi lần gặp đều nói về bệnh tình của mẹ, con sợ ba buồn.

- Vậy là ba con báo con về, vì tình hình của mẹ...?

- Dạ, ba con nói ung thư đã di căn... Mẹ con có thể... không qua khỏi đợt này cô à!

Cậu không kìm được, khóc nức lên. Thư bối rối thật sự, đặt nhẹ tay lên vai cậu bé. 19 tuổi, áp lực này đối với cậu quá lớn.

Máy bay hạ cánh, Thư vẫn còn chưa hết thần thờ. Người ta bảo sau đại dịch còn được thấy nhau đã là hạnh phúc. Giờ đây cậu được về bên gia đình của mình, có cả ba lẫn mẹ, nhưng biết đâu...

Thư bước theo cậu ra cửa sân bay, chỉ để nói với cậu một lời chúc "Mong mẹ con bình an". Lời nói vừa

kip thốt ra, mắt Thư như hoa lên. Ai kia? Người đang đứng cách cô chỉ vài mét, bên ngoài chiếc xe hơi màu trắng, là anh. Tim Thư từ giật thót vì bất ngờ chuyển qua đập rộn ràng. Thư đâu có nói cho anh biết là cô đi công tác ở Phú Yên? Sao anh biết mà bay từ Hà Nội vào để tạo bất ngờ cho cô chứ? Mà anh còn biết cả giờ cô đáp để đón cô. Con tim Thư bắn loạn, như ngày đầu anh nói yêu cô.

- Ba, con đây.

Thư vừa dậm bước, thì sững người. Cậu trai trẻ ngồi ghế bên cạnh cô đã nhanh chân bước qua đường. Cùng tiếng kêu đó anh cũng kịp nhận ra cô đang trân trối nhìn mình. Cậu trai quay lại đưa tay vẫy chào cô, trước khi bước vào xe. Thư rất nhanh, nhìn thấy ánh mắt anh, rồi rời đi. Chiếc xe rời đi. Thư đứng như trời trồng. Bầu trời Tuy Hòa mây vẫn vũ.

* * *

Hai ngày xử lý công việc mà tâm trạng Thư vô cùng hỗn loạn. Sau khi lên xe đi, anh nhắn lại với cô rằng anh có việc gia đình gấp, hai ngày nữa anh sẽ gặp cô tại nơi cô ở. Thư đọc đi đọc lại tin nhắn như muốn nghiền nát nó ra từng chữ. Trong cô có muôn vàn câu hỏi, chuyện gì đang xảy ra với mình. Hai ngày, khoảng thời gian quá thật vô cùng khủng khiếp đối với Thư.

- Xin lỗi em!

Anh quay mặt ra phía biển, giọng rất khề.

- Anh không muốn lừa dối em. Nhưng, anh... anh. Đúng, là anh đã không dám nói sự thật với em. Anh...

Giọng anh đứt quãng. Người đàn ông cô yêu suốt hơn hai năm qua đây ư? Anh nói đi, tại sao anh lại lừa dối em? Mà không, anh đừng nói, đừng nói gì cả. Em không cần nghe. Chuyện xảy ra vừa rồi chỉ là mơ, là mơ thôi đúng không anh? Vẫn là anh đây mà. Anh vẫn đang ở đây cạnh em mà. Anh ôm em đi. Anh nói anh ở đây là vì em đi. Vì em... Tâm trí Thư bấn loạn. Đã hai ngày trôi qua, cô cứ tự hỏi rồi tự trả lời. Là anh đã lừa dối cô. Anh đã có gia đình vợ con, nhưng anh vẫn nói yêu cô. Anh yêu một người phụ nữ khác, khi vợ anh đang lâm trọng bệnh. Anh tàn nhẫn, quá tàn nhẫn rồi. Nhưng anh cũng tài tình quá cơ, suốt hơn hai năm qua anh ở cùng thành phố với con trai mình mà như không. À mà không, anh thay đổi đấy chứ, anh có những bất thường đấy chứ, nhưng chỉ vì quá yêu và quá tin anh cô đã không nghi ngờ bất kỳ điều gì. Cô không thắc mắc vì sao anh ở trong phòng làm việc nhiều hơn. Cô không gắng hỏi sao anh đi công tác nhiều hơn. Cô chỉ biết dành cho anh nhiều sự quan tâm hơn, chăm sóc cho anh nhiều hơn khi anh trầm tư, lo lắng. Thư cứ nghĩ là do công việc, do dịch bệnh làm anh bất an.

Sóng dồn dập đổ vào bờ. Tháng 11, biển giận dữ cuồng điên. Tiếng gầm gào ngoài kia, không thể nào khóa lấp nổi sự hỗn loạn trong Thư. Anh đang nói gì thế? Anh vừa nói gì?

- Anh đã dối em. Anh đã kết hôn với người... anh không yêu. Khi ấy anh không có lựa chọn khác. Cô ấy dù thế nào cũng sinh ra các con anh. Cô ấy... mắc bệnh nan y đã năm năm.

Thư chết lặng nhìn anh ôm đầu vật vã.

- Ông trời có tàn nhẫn với anh quá không, sao lại đưa em đến gặp anh lúc này?

- ...

- Anh ích kỷ quá đúng không? Lẽ ra anh không nên giữ em bên mình.

Tai Thư lùng bùng tiếng biển. Cô không còn nghe thấy gì nữa. Thư bước đi, bỏ lại câu nói của anh phía sau “anh vẫn sẽ nhớ em”.

Để làm gì nữa hả anh? Người cô nghĩ rằng hiểu cô nhất, yêu cô nhất cuối cùng lại là người đã lừa dối cô. Suốt hơn hai năm trời, cô đã yêu anh. Và giờ đây, tim cô đang điên loạn vì anh. Nhưng, cô phải đi thôi, cô phải đi, nơi này không dành cho cô. Cô thấy thương, người phụ nữ đã sinh cho anh những đứa con. Cô có tư cách

gì mà yêu anh. Nhưng cô yêu anh. Đến lúc này cô vẫn yêu anh. Cũng bởi cô quá yêu anh, yêu đến đánh mất linh hồn.

* * *

Anh đến với em với tất cả tâm hồn

Em đến với anh với tất cả trái tim

Ta đến với nhau muộn màng cho đến đau

Một lần cho mãi nhớ thương dài lâu...

Thư nhớ có lần được nghe nhạc sĩ Đức Huy chia sẻ. Mỗi bài hát của ông được viết từ một câu chuyện tình. Nên ca từ, điệu nhạc đa diết buồn, như chính người trong cuộc đang nếm trải. Thư không nghĩ có lúc mình lại tự cắn nỗi đau đến rã rời thế này, là lắng nghe những bản nhạc thật buồn. Ồ thì cứ đau đi, cứ khóc đi, bởi có còn gì đâu khi linh hồn đã mất. Gửi lại anh, xin gởi anh tất cả những tháng ngày kỷ niệm. Gửi lại anh những chứng tích của tình yêu. Gửi lại anh những thành quách chứa đầy ký ức.

Thư lau nước mắt, hòa vào dòng người rời rạc xếp hàng lên máy bay.

MỤC lục

* Hẹn với mùa xuân - Tiến sĩ La Mai Thi Gia	5
1. Dấu hiệu của trái tim	11
2. Cười cả mùa vui	18
3. Chỉ tại con Cô-rô-na	24
4. Yêu em bất chấp	31
5. Yêu một chút cũng đâu có sao	38
6. Nơi con tim thuộc về	46
7. Có hẹn với mùa xuân	55
8. Chuyển xe cuối	74
9. Em vẫn đợi mùa sang	83
10. Về phía trái tim	92
11. Học trò cá biệt	99
12. Mong manh như gió	108

13. Lời biển hát bình yên	117
14. Ngoài kia nắng mềm	124
15. Ngoài kia biển hát	137
16. Ngày về thôi lỡ hẹn	144
17. Nắng ở trong tim	157
18. Trong tiếng thông reo	164
19. Cảm ơn mùa xuân	174
20. Người đi trong sương mù	184
21. Đánh mất linh hồn	198

"Đà Lạt đối với Hân có sức cuốn hút lạ lùng. Hồi ấy Hân bàn với Tùng, sau này hai đứa tích cóp tiền mua một đám đất trên đồi, cất một căn nhà nhỏ nhỏ và trồng thật nhiều hoa xung quanh. Tùng nói, vậy thì cất nhà xong mình làm đám cưới. Hân ôm cổ Tùng bảo vậy thôi chờ em trồng hoa xong hãy làm đám cưới. Tùng lắc đầu quấy quấy sợ... Hân già mất.

Chờ Hân trồng được hoa biết tới khi nào? Hay là cứ kết hoa dại. Ở Đà Lạt đâu chẳng có hoa. Chỉ cần bước chân ra vườn đã có vô số hoa dại đủ màu, đẹp bất chấp".

Trích *Yêu em bất chấp*

“Người Lam thương là đây sao. Chuyến trở về này nếu nói Lam không mang theo hy vọng thay đổi anh là nói dối. Cô nghĩ rằng sự quyết liệt nơi cô sẽ thúc giục được anh bứt phá chính mình. Vậy mà không. Anh vốn dĩ cứ mãi ở trong vùng an toàn, không dám bước ra ngoài. Như nhiều người khác, anh chưa quen “bình thường mới”. Thì ra “bình thường mới” không phải với tất cả mọi người đều có thể chấp nhận được.

Lam đứng dậy, quay đi. Cô cố để không nhìn những giọt mưa bắt đầu phù trên tóc anh. Làn chia tay này không biết khi nào mới gặp lại. Mà có lẽ, anh cũng chẳng còn chờ cô với ngày về trong nỗi nhớ nữa. Cô cũng thế, còn lý do gì để quay về. Vậy thì nhìn thật kỹ, nhớ thật sâu chỉ cho chưa xót đấy. Xóa đi. Mưa xóa hết đi, cuốn hết đi, cho tan rã hết đi. Mắt Lam nhòe trong mưa.

“Có lẽ sẽ thật lâu nữa em mới quay lại nơi này”. Cô nói rồi bước đi.”

Trích *Ngày về thời lỡ hẹn*

ISBN: 978-604-335-720-2

Giá: 26.000đ